

Liên Á Lê

Ý Vong Tinh Thâm

Truyện được chia sẻ miễn phí trên <http://tamvunguyetlau.com>

Table of Contents

Mục lục

Chương 1+1: Tiết Tử

Chương 1+2

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Mục lục

Chương 1+1: Tiết Tử

Chương 1+2

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Ý VĨNG TÌNH THÂM

Liên Á Lệ
www.dtv-ebook.com

Chương 1+1: Tiết Tử

Bắt đầu chuyện xưa!

Edit: Tiểu Ly

Beta: Tiểu Ngạn

Thời đại internet phổ biến, cho dù là diễn viên điện ảnh nổi tiếng hay là ngôi sao truyền hình, hoặc là bà Âu Cát Tang bán thức ăn ở bên trong chợ, có blog cá nhân cũng là điều bình thường, có người coi blog cá nhân là nơi trút hết tâm sự tình cảm, có người chỉ là thưởng thức thi thoả đăng lên vài bài viết hỗn hợp, đương nhiên, cũng có nhiều người chạy theo trào lưu, sau khi lập blog cá nhân xong, cũng không có đăng tải bất kỳ điều gì mới.

Một trong những blog cá nhân nổi tiếng là tác giả ‘Thiên Thu’ của: ‘Chờ đợi mùa xuân của Thiên Thu’, sau hơn năm năm cũng có chút tiếng tăm, không chỉ nổi tiếng trong danh sách hàng trăm blog nổi tiếng mà còn có tiếng trong giới chị em.

Blog cá nhân của cô không sử dụng những từ ngữ mạnh bạo, cũng không đăng những hình ảnh lộ ngực khiêu khích, ngẫu nhiên thấy được sự kiện xã hội có chút bất bình, cô còn có thể dùng lời văn bình thản và giọng điệu hài hước để nói ra những bất mãn, nhưng vẫn rất logic lý trí, lên án sự bất bình.

Cho tới nay cô luôn chờ đợi tình yêu của mình, đối với tình yêu luôn có mong đợi, cũng không buông tha tương lai, mỗi một lần đều viết ra tiếng lòng của chị em phụ nữ hiện đại, cho nên đã nhận được rất nhiều sự ủng hộ

của chị em phụ nữ cũng có tâm trạng giống như vậy, dựa vào giọng văn bình thản có chút hài hước, từ đó bắt đầu có tiếng tăm trên internet.

Thế nhưng dường như Thu Thiên không có ý định cứ tiếp tục chờ đợi như vậy, nửa năm trước đã bắt đầu tham gia hoạt động gặp mặt, những bài viết về thất bại trong hẹn hò gần đây được nhiều người xem, cô cũng viết lại chi tiết mỗi lần hẹn hò thất bại, nội dung vô cùng hài hước, rồi lại những tình huống thường xuyên xuất hiện trong các cuộc hẹn bình thường, bởi vậy liệt kê ra ‘Mười điều không hấp dẫn nam giới’, càng làm cho không ít chị em phụ nữ đồng cảm, tất cả mọi người đều chờ xem tiếp theo cô còn có thể áp dụng thủ thuật gì để hành động.

[► Đạo này thường xuyên tới ăn mì thịt bò, quán mì kia là một quán đã có từ rất lâu rồi là nơi tôi đã ăn từ bé cho tới lớn, ông chủ mặc dù đã hơn sáu mươi tuổi, nhưng mỗi ngày vẫn vuốt gel tạo kiểu tóc, mặc áo sơ mi cùng quần tây sạch sẽ đứng ở trong quán chào hỏi khách hàng, thu tiền, trái ngược hẳn, bà chủ thì đem mái tóc hoa râm buộc thành đuôi ngựa đơn giản, trên người luôn luôn là cái áo in tên quán, từ màu hồng phấn trở thành một màu hồng loang lổ.

Bà chủ chăm chú cầm nồi nấu mì, thoát nhìn có vẻ một người đã đủ giữ cửa vậy, cứ như là bất khả chiến bại, ông chủ đối đãi với khách hàng tương đối hiền hòa nhiệt tình, vẻ mặt của bà chủ thì luôn cảnh giác, có một đôi mắt dường như có khả năng từ phòng bếp xuyên qua từng góc của nhà hàng, nghe nói hồi còn trẻ ông chủ cũng đã từng có một lần phong lưu, bà chủ một lòng trông nom quán, trông coi nhà, cuối cùng cũng đợi được lăng tử người mà mọi người luôn cho rằng sẽ không quay về, quả nhiên sự trở về của lăng tử là một điều quý giá, ở trên mặt của ông chủ nhìn không ra đã từng phát sinh chuyện gì, thế nhưng tất cả sự vất vả, mệt mỏi, cực nhọc đều được khắc họa lộ rõ trên mặt bà chủ, cho dù người chồng có quay đầu lại, nhưng cũng mang theo một số nợ khổng lồ, chỉ duy nhất có một điểm tốt là

có thể để cho những vị khách lâu năm như chúng tôi đây... tiếp tục có cơ hội được thưởng thức món mì thịt bò ngon lành này.

Chỉ cần cẩn thận quan sát có thể thấy được, mỗi lần chỉ cần thấy ông chủ và những phụ nữ ngồi bàn nào đó trò chuyện một lúc, ánh mắt sắc bén của bà chủ sẽ nhanh chóng tìm tới, tìm tòi nghiên cứu một phen, lo lắng đàn ông đã từng ở bên ngoài... có cơ hội sẽ lại rời đi, vẻ sầu lo lộ rõ trên mặt, thế nhưng ông chủ vẫn như cũ thi thoảng lại mất tích một thời gian ngắn, tất cả mọi người trong lòng đều hiểu rõ, đều biết rõ là lão đã đi đâu, bà chủ thì chưa từng đóng cửa ngăn cản khi ông chủ quay về, từ chối để lão ở bên ngoài.

Đây là chuyện quá khứ mà chỉ có những người từ nhỏ cho tới lớn đều ăn tại quán mới biết rõ, thân là phụ nữ, tôi cảm thấy thật sự thương cảm cho bà chủ, cho đến tận ngày hôm qua ăn mì, không thấy ông chủ xuất hiện, có một lão tiên sinh nói với bà chủ: “Bà cứ chiều chuộng lão chồng như vậy, bây giờ thì lão chồng mà bà luôn cưng chiều đã không thấy bóng dáng.”

Cuối cùng bà chủ cũng không có lộ ra vẻ mặt mẹ kế (hung dữ, khó chịu), ngược lại vẻ mặt thoải mái nói với lão tiên sinh kia: “Tôi chính là chiều ông ấy, không được sao? Ông thấy bao nhiêu người nuôi chó nuôi mèo coi là bảo bối mà cưng chiều, cả ngày nâng niu trong lòng bàn tay, cả đời này tôi không nuôi chó cũng không nuôi mèo, vì sao không thể nuôi một người đàn ông để cưng chiều đây? Ít ra ông ấy cũng đã từng khiến tôi rất vui vẻ mà!”

Bỗng nhiên tôi phát hiện, tất cả những gì chúng tôi thấy chỉ là nghe được từ những lời đồn, cũng chỉ tự tưởng tượng về chuyện xưa đó, trong câu chuyện xưa những người khác cùng với diễn viên chính đều có những cái nhìn khác nhau, mà người khác hâm mộ bà chủ là vì ít ra bà ấy còn biết đối thủ của mình là ai, xác định rằng tình cảm của bà suốt đời này không chỉ có trả giá, coi như là trả giá, cũng là do bà ấy cam tâm tình nguyện khiến chúng tôi không thể nói thêm được gì.

Đã từng nhìn người phụ nữ ấy bằng ánh mắt đồng tình, đến cái tuổi này chưa từng một lần đi tìm kiếm đối thủ, có tư cách gì để đồng tình với bà? Bọn họ đã từng có chuyện xưa so với tôi còn đặc sắc hơn, mà đến bây giờ chuyện xưa của tôi vẫn chưa tới, phải cố gắng hơn nữa mới đúng!

Vì vậy tôi quyết định cần mang một lòng rộng lớn đi chào đón cuộc hẹn lần thứ một trăm lẻ hai của mình, hãy chúc tôi tìm được người cùng mình sáng tạo chuyện xưa nhé! ◀].

Ý VĨNG TÌNH THÂM

Liên Á Lệ
www.dtv-ebook.com

Chương 1+2

Editor: Tiểu Ly

Beta: Tiểu Ngạn

Ở trong tiệm lẩu cay, trong tiếng nói chuyện ồn ào của mọi người, thỉnh thoảng mọi người cũng xoay đầu lại, nhìn cô vài lần, tất cả mọi người đều không tin được là sẽ ngồi cùng một đại minh tinh như Hà Thutrong một cửa hàng ăn lẩu cay, mà thái độ khiêm tốn khách khí của cô cũng làm cho người ta tán thưởng, mỗi lần có người khác quay mắt lại nhìn cô, cô đều lịch sự mỉm cười đáp lại, khiến cho tất cả các khách đến ăn ở gian phòng này đều cảm thấy như đang được tắm gió xuân. (vui vẻ, sung sướng, thoải mái).

“Hà tiểu thư, hôm nay bàn của các cô, ông chủ nói sẽ giảm giá cho các vị.” Quản lý vui vẻ tuyên bố, vui vẻ đưa thêm mấy đĩa điểm tâm cùng mấy món ăn miễn phí.

“Sao tôi lại có thể không biết ngại như vậy?” Hà Thu vội vàng trả lời.

“Đâu có! Chỉ cần sau này cô thường xuyên đến đây chơi là được rồi.”

Hai đám paparazzi mới đến cũng chụp ảnh, những gì có dính dáng đến cửa hàng này cũng sẽ được đăng báo, lên tạp chí hết, có thêm chút quảng cáo, có người làm chủ nào mà không vui ngất trời cơ chứ? Đương nhiên hy vọng Hà Thu thường xuyên đến đây, hơn nữa cô nàng cũng chẳng có một chút nào ra vẻ mình là đại minh tinh cả, thỉnh thoảng gật đầu mỉm cười với mấy người khách, khiến tất cả khách khứa đêm nay đều vui vẻ thoải mái, cô đối xử tốt với khách nhà hàng như vậy, tuyệt đối phải tiếp đãi chu đáo, có đưa thêm mấy đĩa hoa quả tới cũng không quá.

“Chắc chắn rồi, quản lý Chu, điểm tâm của quán anh ngon như vậy, sau này nhất định tôi và bạn bè sẽ thường xuyên tới đây.”

Quản lý cực kỳ vui vẻ, cũng chưa kịp giới thiệu với Hà Thu, cô đã nhớ kỹ thương hiệu dòng họ của anh ta một cách ‘thân mật’, đại minh tinh lịch sự lại thân thiện như vậy, khó trách mọi người đều yêu mến cô nàng này.

“Hà Thu, mỗi lần đi với cậu đi ra ngoài đều được chiêu đãi, thực sự là quá tuyệt vời.” Trương Bồi Hùng sờ tay lên bụng, bộ dạng giống như đã được ăn rất no.

“Gần đây, mỗi lần tôi đi ra ngoài ăn cơm với các cậu, so với trước kia ăn nhiều hơn rất nhiều, kế hoạch giảm béo của tôi lại phải chuyển ra sau nữa rồi.”

“Tự mình thích ăn, trách được ai? Chúng ta làm gì có người nào vì thế mà béo ú đâu?” Mạnh Nhân Tuệ trừng mắt nhìn tên kia.

“Không sao thật mà! Thật ra mọi người đến ăn cơm cùng mình, nhưng mà mình lại mang đến cho mọi người không ít phiền phức, có mình ở đây, đôi khi sẽ có chút bất tiện, hi vọng mọi người thông cảm cho mình một chút.” Hà Thu mở miệng, dù sao cô cũng là minh tinh nổi tiếng, đi đến chỗ nào cũng dễ dàng trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, lần trước ăn bữa cơm tối với Viên Lệnh Sâm, lập tức hại anh ta lên báo, may mắn là người trong sạch cuối cùng cũng lấy được cô gái xinh đẹp, không có vì sự kiện kia mà hủy bỏ mất mối nhân duyên tốt đẹp, nếu không cô thật sự rất áy náy.

“Không cần quan tâm đến anh ta! Chúng ta bị chụp hình cũng đã quen rồi, dù sao cho dù có chụp chúng ta, paparazzi cũng sẽ tự xóa bỏ, ngược lại là cậu kia, vẫn luôn không ngại ăn cơm với người bình thường bọn mình sao? Cậu cũng sẽ có rất nhiều bạn bè là minh tinh chứ?” Mạnh Nhân Tuệ hơi tò mò hỏi.

Thật ra quen được Hà Thu, là do Viên Lệnh Sâm, lúc anh ta cùng xuất hiện một chỗ với Hà Thu, mọi người còn nghi ngờ rằng cô đại minh tinh này có phải rất khó nói chuyện không, tuy nhiên theo hình ảnh ở trên màn ảnh, Hà Thu luôn luôn dịu dàng động lòng người, nhưng nào ai biết trên thực tế có phải như vậy không, sau này khi ở cùng với Hà Thu thì đều đã biết rõ, cô nàng này thật sự rất tốt, tính cách cực kỳ hiền lành, cho dù đi tới chỗ nào, chỉ cần có cô ở đó, đám bọn họ vĩnh viễn đều được hoan nghênh.

“Cũng tạm, mình đã một hai năm gì đó không quay phim rồi, cũng ít liên lạc với bạn bè trước kia. Hơn nữa, mình cũng hy vọng có thể kết bạn với những người khác nữa, không phải mình đã nói rồi sao? Mình rất hi vọng có thể ở bên ngoài tìm được một người bạn trai, cứ độc thân mãi như vậy, thật sự rất là buồn bực!”

Biểu hiện của Hà Thu rất nhiệt tình, trải qua vụ scandal bạn trai bắt cá hai tay mọi người đều biết, bị tất cả các tạp chí lớn nhỏ nói qua nói lại suốt một tháng, đến nay tất cả mọi người đều xem cô là vì tình yêu mà bị tổn thương, thật ra cô đã sớm vượt qua, hơn nữa cũng không thật sự cho rằng mình sẽ cô đơn như vậy đến hết một đời, cô vẫn muốn kết giao bình thường để chứng minh rằng thể xác và tinh thần của mình vẫn thật sự mạnh mẽ, và vẫn đang ôm ấp hy vọng với tình yêu.

Chỉ tiếc rằng nguyện vọng của cô nhìn có vẻ rất đơn giản, thế nhưng bắt đầu vào làm thì thật sự không dễ chút nào, mấy người đàn ông được giới thiệu đến gặp mặt phát hiện ra đối tượng là Hà Thu, hơn một nửa đều mừng rỡ như điên, nhưng sau khi ăn cơm xong lại cũng chả có cái gì tiến triển, tất cả mọi người đều vẫn đối xử với cô như là một minh tinh, cũng không nghiêm túc muốn kết giao cùng với cô, mà cô tin tưởng rằng đây chỉ là sương mù làm cho người ta mất phương hướng, cô chỉ cần cố gắng gần gũi với công chúng, quen biết nhiều người bạn hơn, xóa bỏ hình tượng kiêu sa của nữ minh tinh, sớm muộn tất cả mọi người đều sẽ tin tưởng rằng cô là thật lòng đấy.

“Cậu muốn tìm mẫu đàn ông như thế nào?”

“Bình thường thôi.” Hà Thu không chút suy nghĩ, nói.

“Như thế nào gọi là bình thường?” Câu trả lời này khiến cho Mạnh Nhân Tuệ được mệnh danh là bà mối hiện đại trong đám bạn bè cũng không khỏi nhức đầu.

“Mình cũng không biết nên nói như thế nào, người đàn ông không khiến người ta chán ghét, lại có dũng khí đứng cùng một chỗ với mình là được rồi.”

Không phải nghệ sĩ nào cũng đều suôn sẻ trên con đường tình yêu, cô là một người trong số đó, với vẻ đẹp của cô, từ nhỏ đã có không ít người theo đuổi, từ thời học sinh đã bắt đầu đi làm người mẫu, sau khi tốt nghiệp đã tiến vào giới nghệ sĩ, vận số của cô rất thuận lợi, nhưng cho dù có nhiều người theo đuổi hơn đi nữa, cô vẫn chẳng may có một chút tình cảm nào, không phải là cô quá kén chọn, chỉ là đường tình duyên của cô thật sự quá chênh vênh, cô chuyên thu hút hoa đào giờ phút này đã quyết định nhất quyết phải tìm được một người đàn ông trăm phần trăm không bắt cá hai tay, chỉ là đàn ông khắp nơi đều có, không bắt cá hai tay cũng sẽ không hiện rõ lên mặt, cho nên thật sự là rất khó tìm!

“Cũng phải, mặc dù có thể kết bạn bè với mình tinh, đi ra ngoài cũng rất có mặt mũi, nhưng bây giờ paparazzi nhiều như vậy, nếu thật sự muốn kết giao bạn bè trai gái bình thường, lúc ban đầu sẽ tạo cảm giác mới lạ, tiếp theo muốn gắn bó chỉ sợ không dễ dàng.” Mạnh Nhân Tuệ khẽ gật đầu.

“Mình thì chắc chắn bản thân sẽ có cơ hội tìm được hạnh phúc riêng, mình không tin mình sẽ mãi mãi cô độc.” Mặc kệ mọi người nói gì, Hà Thu vẫn rất có lòng tin với tương lai của mình.

“Tất nhiên rồi, cậu lớn lên xinh đẹp như vậy, muốn tìm một người đàn ông chẳng phải rất dễ dàng sao?”

“Nhưng mà muốn tìm được người đàn ông tốt thì rất khó mà thôi.”

“Bạn trai trước đây của cậu... Sau này tên đó có cầu xin quay lại với cậu không?” Mạnh Nhân Tuệ không nhìn được, muốn hỏi thăm về tin đồn một chút, dù sao chuyện bạn trai trước kia phản bội Hà Thu đã gây ra âm ỉ quá lớn.

“Mình cũng không biết, sau đó mình đã cắt đứt mọi liên hệ với anh ta, hình như anh ta cũng có đi tìm người đại diện của mình, chỉ là mình đã quyết định rời khỏi giới nghệ sĩ, cũng đã sớm tính toán trước đó rồi, cho nên anh ta đi tìm ai, cũng đã là chuyện không liên quan tới mình.” Hà Thu rất thẳng thắn, cảm thấy bạn bè quen biết gần đây đều rất chân thành, như vậy cô cũng không cần phải giấu diếm cái gì nữa, dù sao những chuyện đó đều đã qua rồi, toàn bộ người trong thiên hạ cũng đều đã biết hết cả, cô có nói dối cũng không có ý nghĩa gì nữa.

“Thằng cha đó còn mặt mũi tới tìm cậu sao? Chuyện như vậy mà nó cũng dám làm à?” Mạnh Nhân Tuệ cũng rất thẳng thắn với Hà Thu.

“Mình cũng không biết, lúc ấy anh ta khóc lóc nói với mình, rằng mình đã tạo cho anh ta quá nhiều áp lực, không phải ai cũng muốn nhận thêm phần áp lực đó, anh ta chỉ muốn làm người bình thường, là loại ‘đàn ông bình thường đều có thể phạm sai lầm’”

“Hà Thu, cậu đừng có mà tin tên đó, ai nói đàn ông bình thường nhất định sẽ phạm sai lầm? Trương Bồi Hùng tôi đã sống đến từng này tuổi, cũng chưa từng phải nói xin lỗi bạn gái.” Trương Bồi Hùng ngồi một bên tự vỗ ngực nói.

“Đó là bởi vì cậu vẫn chưa từng có bạn gái!” Mạnh Nhân Tuệ đứng im tại chỗ nói một câu cay độc với cậu. “Nhưng mà Hà Thu, nếu thật sự tên kia đã nói như vậy, vậy tên đó cũng phải biết, người bình thường làm sao có thể xứng với tiên nữ, mà cậu chính là một nàng tiên nữ sơ suất hạ phàm!

Đừng lo lắng, cứ giao mọi việc cho mình, mình nhất định sẽ tìm cho cậu một người đàn ông tốt hơn so với tên kia, biết an phận thủ thường.”

“Đúng, chỉ cần an phận thủ thường là tốt rồi.” Hà Thu cười cười.

Hiện tại cô cũng có chút tiền tiết kiệm, mà lại là một cô gái thật lòng muốn yêu đương rồi kết hôn sinh con, việc ưu tiên hàng đầu chính là tìm được một người đàn ông biết an phận, sống cùng với anh ta cả cuộc đời, như vậy cuộc đời của cô cũng đã hoàn hảo rồi, chỉ là người đàn ông kia rất cuộc là ai cơ chứ?

Bỗng nhiên, Trương Bồi Hùng hô to một tiếng: “Bành Đại Hải!”

Hà Thu khôi phục lại tinh thần, cùng mấy người đi cùng đều quay đầu lại, vốn cho rằng Trương Bồi Hùng là muốn gọi một đồ uống gì đó, không nghĩ tới cậu ta lại gọi người đàn ông cao gầy nhả nhận kia.

“Tôi là Trương Bồi Hùng đây! Là bạn học cùng lớp trong nước của ông đây!”

Người đàn ông gọi là Bành Đại Hải kia đẩy mắt kính, nhanh chóng nhận ra cậu ta: “Tôi nhớ rồi, Trương Bồi Hùng, số 37.”

“Ông quả là có trí nhớ tốt, sau này nghe nói ông đã thi đậu trường cao đẳng hạng nhất sao? Ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu đã trở về rồi sao?”

“Đúng vậy!” Bành Đại Hải gật đầu, đôi mắt ngay lập tức nhìn vào chén đĩa trong tay, vừa mới đi lấy tương, bây giờ thậm nghĩ muốn trở lại chỗ ngồi của mình, muốn ăn một bữa thật no, có trời mới biết anh đói đến thế nào!

“Tới ngồi cùng một bàn với chúng tôi đi! Đã lâu không gặp, bạn học cũng nên bồi dưỡng tình cảm một chút!”

“Không cần, tôi tự ăn một mình là được rồi.” Bành Đại Hải cố gắng từ chối, bởi vì anh thực sự rất đói, thậm chí ăn nhiều cơm một chút.

“Một mình ông đến đây ăn lẩu sao?” Trương Bồi Hùng nhìn vị trí bàn của anh ta, phát hiện chỗ đó chỉ là một cái bàn nhỏ, hơn nữa ngay từ đầu cũng chỉ có một mình anh ta.

“Đúng vậy.” Bành Đại Hải luôn có thói quen một mình đi đến các nơi, hơn nữa cũng không thấy chuyện này có gì kỳ lạ, thế nhưng khi nhìn thấy đôi mắt đồng tình của Trương Bồi Hùng, anh lập tức nghĩ phải chăng là mình đã làm sai chuyện gì.

“Ông đừng đáng thương như vậy được không? Dù gì ông cũng là trạng nguyên của lớp mình, làm gì mà đáng thương đến mức phải ăn cơm một mình? Như vậy sẽ không tốt cho tiêu hóa đâu. Chúng tôi đã đặt một bàn lớn, ông cứ qua đây ăn cùng chúng tôi đi!” Trương Bồi Hùng vừa khích lệ vừa mời mọc anh đến ngồi cùng bàn với bọn họ, vẫn không quên quay đầu lại dặn dò quản lý.

Bởi vì có thêm Hà Thu ở đây, nên bàn của bọn họ muốn cái gì, phục vụ đều rất nhanh chóng, muốn thêm một người nữa, tất nhiên là chẳng có vấn đề gì cả, nhân viên phục vụ sẽ giải quyết vấn đề này chỉ trong vòng một phút.

Trong tay Bành Đại Hải còn cầm chén đĩa, nhưng tất cả đồ đạc vốn đang ở trên bàn đều đã bị chuyển đến bàn của một đám người xa lạ, nghe Trương Bồi Hùng khoa trương thay anh giới thiệu, anh lại ngoảnh mặt làm ngơ, trong mắt chỉ thấy mỗi thức ăn khoái khẩu, không tự chủ vươn tay, gắp thịt ở bên trong cái nồi ra, thêm ít tương vào, bỏ vào trong miệng.

Ý niệm ăn ngon đang dần lớn lên trong đầu anh, tay cũng không dừng lại.

“Anh còn muốn ăn thêm cái gì sao?” Một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai anh.

Bành Đại Hải bèn vội vàng gật đầu: “Gọi thêm vài đĩa thịt nữa đi, tôi rất đói.”

Cho dù năm đó có theo tiểu đoàn sang Châu Phi tham gia thử nghiệm làm dân chạy nạn, Hà Thu cũng không thấy có ai lại ăn nhiều như anh ta, có thể thấy rằng anh ta đã bị đói trong một thời gian rất dài rồi, mới ngồi xuống cũng đã không thấy anh ta nói thêm câu gì, lại chỉ nghe thấy Trương Bồi Hùng giới thiệu anh ta là bạn học trong nước của cậu ta, là thần đồng thiên tài đến cỡ nào, người trong cuộc thì vội đầu ra sức ăn, có vẻ còn ăn chưa no.

Ấn tượng khắc sâu nhất trong lòng cô là bộ dáng chàng trai kia cúi đầu ăn cơm, tóc của anh ta hơi dài, không phải là để một kiểu tóc dài, mà thật sự là đã quên đi cắt tóc, sự thiếu sót này thật ra đột nhiên khiến anh ta như có một vẻ đẹp trai bất cần phóng khoáng.

Chỉ là trang phục của anh ta thì đúng là nét vẽ thất bại nhất, uống cho anh ta có một dáng người thật tốt, mặc dù có chút gầy, nhưng ít nhất cũng không ốm yếu quá mức, lại mặc chiếc áo phông cũ đã được giặt đi giặt lại nhiều lần đến biến dạng, cộng thêm chiếc quần jean ống đứng đã lưu hành từ mười mấy năm trước... Nếu như có thể sửa sang một lượt, người đàn ông này hẳn là có thể cứu chữa được.

Không hiểu tại sao, Hà Thu biết rõ bản thân mình là đang mang theo cảm xúc thương tiếc mà nhìn người đàn ông tên là Bành Đại Hải này, cảm giác giống như anh ta là một cậu con trai to xác không biết tự chăm sóc bản thân mình, mà cô chính là không có sức chống cự nhất với loại đàn ông này, nhất là tất cả mọi người đều ăn no rồi lần lượt ra về, mà cô lại không tự giác ở lại, tiếp tục nhìn xem anh ta ăn cái gì, dường như phải biết rõ tình trạng.

Quả nhiên, chờ anh ta thỏa mãn vuốt bụng, chắc lúc này anh ta đã ăn no rồi, đứng lên móc ví da, vậy mà trong cái ví da màu đen rách nát kia lại rỗng tuếch.

Hà Thu đã biết rõ... là anh rồi!

Bành Đại Hải rất khó giải thích tại sao lại để cho tình huống xấu hổ như vậy xảy ra, nhưng là cho dù trong ví da không có tiền, anh cũng nhớ rất rõ là trên túi áo có lẽ cũng sẽ có một ít tiền mặt...

Hà Thu tỏ vẻ đã hiểu, thậm chí cũng không lộ ra một chút chán ghét hay hoài nghi nào, chỉ là ngay lúc anh ta còn chưa kịp nhận ra để nói lời cảm ơn, cô đã thanh toán xong.

“Bữa cơm này, tôi mời anh làm khách!” Cô thử mỉm cười để làm tiêu tan sự xấu hổ của anh.

“Chuyện này... tôi làm sao có thể không biết xấu hổ như vậy? Tôi nhớ là tôi có mang tiền mà, trong túi của bộ quần áo này đáng lẽ phải có tiền mới đúng chứ!” Bành Đại Hải mò mẫm trên túi áo, vẫn cứ lăm bẫm. Sự thật đã xảy ra này thật là khôi hài, sớm biết như vậy đã đi ra cửa hàng tiện lợi mua cái lò vi sóng mang về là tốt rồi, làm sao phải đến đây ăn lẩu?

“Không sao, tôi thanh toán là được rồi.”

“Những người khác đều đã về hết rồi, một mình cô thanh toán cho tất cả sao?”

“Chúng tôi thường xuyên đi ra ngoài dùng cơm với nhau, bọn họ đều là người tốt, không phải mỗi lần đều ném hết cho tôi thanh toán, bình thường vẫn luôn là họ trả, anh yên tâm đi.” Cũng bởi vì đám Mạnh Nhân Tuệ không vì cô là minh tinh mà chiếm tiện nghi của cô, cho nên Hà Thu mới thường xuyên đi ăn cơm cùng bọn họ.

“Vậy cô... Cô cho tôi cách liên lạc với cô, hôm nào đó tôi sẽ trả lại tiền cho cô.”

“Tôi cho anh số điện...”

“Cho email của cô là được rồi.”

Cô sửng sốt một chút, còn tưởng rằng Bành Đại Hải sẽ muốn lấy số điện thoại của cô, không nghĩ tới thứ anh ta muốn vậy mà lại là email?

“Cô không thường lên mạng sao?”

“Tôi...” Đương nhiên cô vẫn lên mạng, chỉ là cô cho rằng cho số điện thoại sẽ thuận tiện hơn một chút.

“Hay là cô không biết dùng?” Có vẻ có quá nhiều cô nàng không sử dụng thành thạo internet, nên Bành Đại Hải đã trực tiếp suy đoán như vậy.

Nghe thấy lời này, ngược lại đã cho Hà Thu một cái linh cảm, ánh mắt lóe lên, theo đó cô cũng tìm được một lý do.

“Đúng vậy! Vì trước đó mạng lưới mới được tân trang lại tốt hơn, tôi vẫn chưa biết dùng, hơn nữa cũng không có người giúp tôi cài đặt, cho nên đến bây giờ tôi vẫn không biết làm thế nào mới được, giống như con gái chúng tôi vẫn không am hiểu về máy tính, gặp mấy chuyện này thật sự rất phiền toái.”

“Chuyện này không khó đâu! Tôi giúp cô cài đặt là được rồi.”

Như thế nào cô cũng sẽ không nghĩ tới có người sẽ muốn dùng cách thức như vậy để liên lạc với cô, vốn cho rằng Bành Đại Hải sẽ muốn lấy số điện thoại của cô, không nghĩ tới anh ta vậy mà sẽ nói rằng muốn lấy email, cái này thì cũng thôi đi, cô mới nói rằng cô sử dụng máy tính cũng không

thành thạo, anh ta đã lập tức nghiêm túc bảo rằng anh ta phải giúp cô xử lý... Chỉ là chuyện này đối với cô, dù sao cũng là chuyện tốt.

“Đến nhà của tôi giúp tôi cài đặt sao?” Tuy rằng cô rất có hứng thú với người đàn ông này, nhưng phát triển như thế này chẳng phải là quá nhanh sao?

“Được, có thể mà! Đêm nay tôi cũng đang rảnh!”

Bây giờ cũng đã là chín giờ tối rồi, sẽ không phải là quá muộn sao?

Hà Thu nhìn người đàn ông trước mắt, phát hiện anh ta dường như không coi thời gian là vấn đề, hoàn toàn đơn thuần giống như chỉ là thật sự muốn đi giúp cô giải quyết những rắc rối của mạng internet kia...

“Anh có đi xe không?”

“Không có, vì nhà tôi ở ngay gần đây, có thể đi tới nhà tôi lấy chút ít đồ dự phòng, đúng lúc đêm nay tôi cũng không bận gì, có thể giúp cô sửa sang máy tính và mạng internet nhà cô cho tốt, như vậy sau này cô cũng sẽ không gặp vấn đề gì trong phương diện này nữa, không có máy tính và internet để dùng thì thật sự là quá đáng thương.”

Trong nhận thức của Bành Đại Hải, không có internet và máy tính thì còn bi thảm hơn so với người không có cơm ăn, anh không thể nào chấp nhận bản thân mình sinh ra vào thời không có máy tính và internet, cho nên trong mắt anh, giúp đỡ cô gái trước mắt là việc vô cùng cần thiết.

Hà Thu bỗng nhiên cảm thấy rất thú vị, bởi vì cô phát hiện ra người đàn ông trước mắt này rõ ràng đang cảm thấy cô rất đáng thương.

“Tôi còn cần chuẩn bị cái gì nữa không?”

“Cô thật sự không biết cái gì sao?”

“Ừm.” Trong mắt cô lóe lên những tia sáng, gật đầu dứt khoát, ngay sau đó, mặt không đỏ, tim không đập làm tăng thêm độ tin cậy: “Tôi là người hoàn toàn mù tịt về máy tính!”

Thật ra, làm sao cô có thể cái gì cũng không biết? Tuy rằng mấy năm nay cô không hề đi quay phim, nhưng từ mười năm trước, lúc internet bắt đầu nổi lên, cả ngày cô đều ở nhà không xa rời nó, đã viết blog vài năm, sớm đã trở thành blogger nổi tiếng không ai biết mặt, chỉ là chuyện này cô cũng chưa từng nói cho ai biết.

Tuy cô rất yêu thích viết lách, nhưng thiếu một chút hiểu biết về máy tính, mỗi lần máy tính có vấn đề, cô cũng không suy nghĩ nhiều mua luôn một cái máy mới, dù sao cô là nhân vật nổi tiếng, cũng không biết được người sửa máy tính nào đó có lỡ tay để lộ hình ảnh gì đó gây nên scandal không, cô mới không dám mạo hiểm như vậy!

“Không sao, tôi cũng đã biết rõ đại khái sẽ dùng đến cái gì, nhà của tôi ở ngay gần đây, cô đi theo tôi cùng trở về đi!”

Không biết vì sao, vẻ mặt của Bành Đại Hải giống như là đang nói một chuyện nhỏ nhặt, với việc anh ta đang mời một đại minh tinh trở về chỗ ở của mình, có vẻ anh ta cũng không cảm thấy có gì không ổn, có lẽ là dựa theo bộ dáng bên ngoài của anh ta, thậm chí Hà Thu cũng muốn thuận theo sự nhiệt tình của anh ta.

Dù cho bên ngoài đang có hai nhóm paparazzi, thật sự cô cũng không quan tâm, cũng đã nói rằng muốn trở lại cuộc sống bình thường, sẽ không bao giờ quan tâm đến những người cầm camera chờ cô lộ ra sai sót nữa rồi, cô chính là muốn sinh sống, kết bạn bình thường. Hơn nữa, cũng chỉ là sửa máy tính... đâu có quan hệ gì?

Vì có thể để cho paparazzi đuổi kịp xe của mình, Hà Thu còn cố ý đi chậm một chút, miễn cho xảy ra tai nạn giao thông, hình ảnh cũng bị ảnh

hưởng, vậy cũng coi như khó coi.

Đoàn người nối nhau đi về chỗ ở của Bành Đại Hải, sau khi xe dừng hẳn, cô còn chải tóc xong rồi mới xuống xe, dù sao cũng bị chụp ảnh, cũng muốn được chụp một bức ảnh đẹp mắt.

Hà Thu đi theo Bành Đại Hải vào tòa nhà buôn bán tổng hợp cũ kỹ, dưới lầu là khách sạn và nhà hàng nổi tiếng, trên lầu là những phòng để cho thuê, thoạt nhìn như cái nơi răn rờng hỗn loạn (chỉ nơi ở hỗn loạn, phức tạp nhiều thành phần), lúc đi thang máy, có một cô gái trên người tỏa ra mùi nước hoa nồng nặc, trang phục hở hang, thi thoảng mở đôi mắt to nhìn cô, cô vừa cố gắng nhin không hắt xì, vừa phải mỉm cười đáp lại, trong lòng suy nghĩ, xem ra đêm nay những paparazzi đi theo cô có cơ hội được phát huy rồi.

“Anh Đại Hải, anh dẫn bạn về à?” Cô nàng dùng nước hoa làm nước tắm kia dường như nhận ra Bành Đại Hải, lớn tiếng nói.

“Ừ.” Anh ta đáp lại một tiếng, cũng không có ý muốn nói chuyện với đối phương.

Phản ứng của anh thật sự khiến chonhiều người đánh giá cao, chỉ là cần thận suy nghĩ, đây chắc là ngôn ngữ tỏ thái độ không hài lòngsao? Hà Thu không ngừng suy nghĩ, rất khó khăn để xác định người đàn ông này rốt cuộc là an phận hay vẫn là khó chịu đây?

Bởi vì trên khuôn mặt anh ta rõ ràng đã viết ba chữ “lão trạch nam”, nhưng mà chỗ bây giờ bọn họ đang đứng căn bản không phải giống như cô tưởng tượng rằng “lão trạch nam” sẽ ở chung cư, làm sao anh ta lại cùng gái làng chơi ở cùng một nhà vậy?

Uống Trương Bồi Hùng còn nói anh ta là phần tử trí thức đi du học về nước, thấy thế nào cũng không thấy cùng nơi này có chút liên quan! Nhưng mà nhìn loại khí chất cổ xưa toát ra từ trên người anh ta, cô cũng không tiện truy cứu rồi.

Mọi thứ đều phải nhìn theo hướng tích cực, luôn luôn là quan niệm cuộc sống của cô, cô tin tưởng rằng chắc chắn mình có thể nhìn thấy được mặt tốt của người đàn ông này.

Đi ra khỏi cái thang máy lung lay sắp đổ của tòa nhà này, vượt qua hành lang âm u dán kín giấy quảng cáo, cô cảm giác trong cao ốc chắc chắn có một đến hai gian phòng đã từng xảy ra án mạng, cái không khí âm trầm khủng bố kia thật sự làm cho người ta rợn cả tóc gáy, lúc đi dọc theo hành lang, còn có thể biết được ở đây cách âm không tốt, trong phòng thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười hi ha ồn ào khó nghe, cuối cùng cũng đi tới trong cùng, xuất hiện một cánh cửa bị tro bụi bám dày đặc và dính mỡ, hai bên còn dán hai câu đối xuân màu đỏ đã hơn mười năm chưa gỡ xuống.

“Đến nhà của tôi rồi.” Bành Đại Hải mở cửa, đi vào.

Hà Thu đi theo phía sau anh ta, ngắm nhìn bốn phía.

Trong phòng thoát nhìn đã từng có người phụ nữ cả ngày ở trong phòng thắp hương bái Phật, bởi vì cái trần nhà đã bị hun khói nghiêm trọng đến ổ vàng kia đã để lại cho cô một ấn tượng sâu sắc, chỉ là bên trên bày đặt đủ các loại kiểu dáng điện thờ, bảng mạch có nhiều dây lớn nhỏ là dây mạng cùng dây điện, phía dưới còn thả một đồng hồ dùng bằng điện.

Đúng như lời đồn mà cô biết, rất nhiều trạch nam đều làm ổ cạnh máy vi tính, có thể ở yên tại chỗ vài ngày, đừng nói là không tắm rửa ăn cơm ngủ nghỉ, có thể ngay cả quanh mình cũng đều lộn xộn giống như bãi rác, mà nhà của Bành Đại Hải so với bãi rác còn tốt hơn một chút, có thể nói trong nhà của anh ta, bên trong đồ điện là trung tâm, đồ vật trong phòng tuy nhiều, nhưng còn xem như là còn được phân loại sắp xếp theo kết cấu, có thể thấy được nơi ở của Bành Đại Hải vẫn có thể coi là ở được, vẫn còn sót lại chỗ rất sạch sẽ để ở.

Anh ta tiện tay cầm mấy đồ đạc, lấy những thứ cần thiết mang theo đủ, thỉnh thoảng hỏi thăm cô xem còn thiếu cái gì không, tiếp theo, mang tất cả những đồ đạc đều bỏ vào trong một cái balô cũ nát, sau đó dẫn cô đi ra.

Vừa rời khỏi cái cao ốc kia, Hà Thu mới thật sự thở ra, bàn tay vốn đặt ở trong túi áo khoác vẫn luôn nắm chặt điện thoại, cũng có thể tạm thời buông lỏng ra, cho dù cô biết rõ rằng ở dưới lầu có hai nhóm paparazzi, nếu cô thật sự quen biết với kẻ tồi tệ, lên phải thuyền giặc, đám paparazzi kia cũng sẽ giúp cô điều tra ra hung thủ giết cô là ai, nhưng cô vẫn cảm thấy rất bội phục bản thân mình, vậy mà lại có thể đi theo một người đàn ông mới quen tối nay, cùng trở về chỗ ở của anh ta.

“Anh vẫn thường mang theo con gái về nhà lấy đồ đạc như vậy sao?” Trên xe, Hà Thu vừa lái xe vừa đặt câu hỏi.

“Cũng phải...” Bành Đại Hải vậy mà rất chân thành suy nghĩ: “Cũng có mấy lần! Trong thang máy gặp được cô gái kia, lần trước laptop(máy tính xách tay)của cô ấy bị hư mất, có gõ cửa nhà tôi, nhờ tôi sửa giúp, con gái vốn luôn không có nhiều hiểu biết với những thứ này.”

“Anh vẫn chuyên sửa chữa và bảo hành máy tính sao?”

“Cũng không phải chuyên môn, nếu như rảnh thì tôi sẽ giúp.”

“Anh có lẽ vẫn luôn rảnh với con gái nhỉ?” Hà Thu cười hỏi.

“Lúc trước tôi vẫn bận rộn với dự án, cũng không giúp đỡ, bởi vì cái cô Tiểu Hoan kia luôn luôn download một số thứ không rõ nguồn, suốt ngày dẫn virus vào trong máy vi tính, nhưng cũng có lúc cô ấy làm thêm việc qua webcam, máy tính một khi dính virus sẽ không mở lên được, cô ấy cũng không thể đi làm, cho nên tôi đã viết một chương trình cho cô ấy, lúc có vấn đề thì máy tính sẽ tự động quét dọn, sau đó cũng không thấy cô ấy phàn nàn về chuyện máy tính nữa.”

Nhìn anh ta nói chuyện đứng đắn như vậy, cái người toàn thân toàn mùi nước hoa, trang phục hở hang, nghề nghiệp quả nhiên như cô suy đoán, thật không đơn giản, thế nhưng mà từ trong miệng anh ta nói ra, cũng giống như là người làm công bình thường tại nhà hàng.

“Cô ấy là người show hàng qua webcam à? Ủ, làm trong nhà cũng đơn giản hơn so với làm ở bên ngoài khách sạn.” Hà Thu cố gắng cố gắng gọi ra mặt tối.

“Buổi tối cô ý vẫn đứng ở phía dưới nhà!” Bành Đại Hải lập tức đập tan sự hi vọng của cô, nói thẳng ra tiểu thư Tiểu Hoan thật sự là làm việc mua vui.

“Ủ, khoảng cách gần nhà, cũng rất thuận tiện.”

“Đúng vậy! Sau khi tan tầm, trực tiếp đi thang máy là có thể về nhà rồi.” Anh ta vẫn còn tiếp tục nói được.

Hà Thu cảm thấy mình giống như một người kiến thức hạn hẹp ếch ngồi đáy giếng, ngược lại người suốt ngày trốn trong nhà như Bành Đại Hải lại có kiến thức rộng rãi, quan niệm thậm chí còn phóng khoáng hơn so với cô.

“Anh... Cái tòa cao ốc kia của anh có lẽ là có rất nhiều cô gái làm ở lầu dưới thuê phòng nhỉ?”

“Đúng vậy! Bởi vì khoảng cách gần nhà mà! Chỉ là tầng của tôi cũng có ba phòng, trên lầu trên còn có nhiều hơn nữa..., dù sao cũng đã thuê phòng từ trước đây rồi, tiền thuê nhà cũng thu không quá cao, với các cô ấy, còn có thể gánh vác nổi.”

“Anh sống ở đó cũng lâu rồi sao?”

“Ủ, từ nhỏ tôi đã ở đó.”

“Không phải Trương Bồi Hùng nói anh đã từng ra nước ngoài học sao?”

“Lúc trở lại Đài Loan vẫn tiếp tục ở đây, dù sao cũng là chỗ mình đã quen thuộc.”

“Anh không muốn đổi chỗ ở sao?”

“Lúc vừa quay trở lại Đài Loan, tôi cũng tìm được một công việc, đã có ở ký túc xá một thời gian, chỉ là vẫn ở không quen, lại thêm mẹ của tôi bị bệnh, làm được một tháng đã xin nghỉ việc, rồi vẫn quyết định chuyển về ở cùng một chỗ với mẹ tôi.”

Thì ra là bảo bối của mẹ, đầu năm nay chính xáccó rất nhiều người đàn ông không rời được mẹ của mình, thực ra trạch nam như anh ta, luôn cần có một người trong nhà để giúp anh ta chuẩn bị ba bữa cơm, ở cùng chỗ với mẹ, đúng là dễ dàng hơn.

“Mẹ của anh đâu rồi? Lúc này cũng không gặp.”

“Bà ấy đã qua đời ba năm trước.”

“Hả... Thật xin lỗi.”

“Không cần xin lỗi, vì bà ấy đã hút thuốc quá nhiều, nên mới bị ung thư phổi mà qua đời, lại thêm bà ấy thích thắp hương bái Phật trong nhà, làm cho không khí trong phòng ngột ngạt, nói mãi cũng không nghe... Những thứ này bên trong đều có chất gây ung thư, tôi đã sớm nói với bà ấy rất nhiều lần, hơn nữa thắp hương và hóa vàng mã chắc chắn không thể bảo vệ được môi trường.”

“Không nhìn ra được anh là dũng sĩ bảo vệ môi trường, trong nhà anh có nhặt về rất nhiều đồ điện.”

“Rất nhiều thứ chỉ cần sửa một chút là có thể dùng tốt rồi, vứt đi rất đáng tiếc.”

“Đúng như vậy.”

Hà Thu lại một lần nữa cười cười với anh ta, lại đã tìm được ưu điểm hạng nhất của anh, không lãng phí đồ đạc lại còn có suy nghĩ bảo vệ môi trường, nếu như tiến hành huấn luyện, anh ta có thể là một bạn trai không tệ đây!

Ít nhất mỗi ngày anh ta đều ở trong nhà, cái tiêu chuẩn an phận này có lẽ anh ta đã đạt được điểm cao nhất rồi.

Được rồi! Tính ra thì ưu điểm của anh ta cũng không ít, người đó... đúng là anh rồi!

Ý VĨNG TÌNH THÂM

Liên Á Lệ
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Edit: Vi Vi

Beta: Tiểu Ngạn

“Cái Notebook này nhìn bề ngoài thì ổn, nhưng tốc độ xử lý hơi chậm, cô xem, chỉ muốn mở folder ra mà đã đơ rồi... quá chậm.”

Để Notebook có thể kết nối mạng chỉ là việc nhỏ, đối với trạch nam thì có máy vi tính tốc độ nhanh mới được coi như là bình thường, cái notebook màu trắng xinh xắn chuyên dụng cho nữ trông đẹp nhưng không dùng được của Hà Thu kia khiến Bành Đại Hải liên tục lắc đầu, cầm lấy cái tua vít, tháo vỏ ra, tìm thứ thích hợp từ trong đồng hồ nhớ anh ta mang đến lắp vào, lại thay này thay nọ, một lần nữa khởi động máy, chiếc notebook được sửa sang lại đã chạy rất nhanh.

“Trời, khởi động máy đã nhanh hơn nhiều rồi!” Hà Thu tròn to mắt, khó có thể tin khen ngợi, tốc độ khởi động máy rõ ràng nhanh hơn bình thường vài lần.

“Đây là dĩ nhiên!” Trên nét mặt cứng nhắc của anh xuất hiện ánh sáng hưng phấn thêm phần đặc ý.

“Bình thường tôi đều khởi động máy rồi đi tắm rửa, đi ra mới xong.” Thật ra cô không hề để ý loại việc nhỏ này.

“Lâu như vậy? Nếu đến lúc cô cần dùng máy tính thì làm sao bây giờ? Không phải ở bên cạnh chờ?”

“Đúng vậy!” Hà Thu gật gật đầu.

Bành Đại Hải lộ ra biểu cảm không thể chịu đựng được, “Khi lướt web, ảnh load rất chậm, di chuyển không mượt ... thế không phải thật khó chịu sao?”

“Vậy cứ chờ một chút thôi mà!” Cô tập mãi thành thói quen.

“Biết rõ có thể không cần chờ, vì sao còn phải lãng phí thời gian?” Anh không thể dễ dàng tha thứ máy tính khi sử dụng có chút chậm chạp, đối với anh, tất cả đều phải nhanh chóng, mượt mà (ý chỉ khi di chuột).

“Có lẽ là vì tôi rất rảnh đi!” Hà Thu nói thản nhiên, vẫn giữ vững bộ dạng tươi cười. Trong lời nói cô đã phát ra tin tức, nếu anh đủ thông minh, hẳn là sẽ hiểu cô đang không yêu đương nên mới có thời gian chờ đợi.

Bành Đại Hải hiển nhiên không hiểu được điểm mấu chốt kia, nhúu chặt mày lại: “Cô không cảm thấy việc đó rất nghiêm trọng sao? Máy tính khó sử dụng muốn làm việc gì cũng rất phiền phức.”

“Vẫn ổn! Tôi không phải người ngồi ở trước máy tính cả ngày, cuộc sống cũng không hoàn toàn làm ở trên máy tính, cho nên tôi có thể vừa chờ vừa làm việc khác. Đúng rồi, không phải anh muốn add msn của tôi sao?” (MSN: một phần mềm chat của Microsoft Window)

“Tôi add xong rồi.” Anh cầm chiếc smartphone đã kết nối mạng từ lâu, đưa gần về phía cô.

Quả nhiên, loại người giống anh không thể dứt khỏi mạng một phút

Hà Thu nhướn mày: “Tôi cũng muốn mua một chiếc di động loại này, nhưng không biết dùng lắm...”

“Rất đơn giản, chờ cô mua rồi, nếu còn không biết dùng, tôi sẽ dạy cô!”

“Được, vậy ngày mai anh có thể theo giúp tôi đi mua sao?” Cô chủ động hỏi, cơ hội gặp mặt nào cũng phải nắm thật chặt.

“Hử...” Bành Đại Hải suy nghĩ một lát, không nhìn người hẹn anh được xưng là tuyệt thế mỹ nữ Hà Thu.

“Xin anh đấy, bởi vì tôi thực sự không am hiểu lĩnh vực này lắm.” Cô nói càng thêm dịu dàng.

“Ngày mai tôi có việc, trước viết loại mới nhất cho cô, cô đến cửa hàng mua theo như thế là được rồi, nếu không biết dùng thì dùng máy tính lên mạng gửi tin nhắn hỏi tôi là được, lúc không ngủ, lúc nào tôi cũng ở trên mạng.”

Hà Thu nhìn anh chăm chú. Thế này xem như một loại từ chối sao? Cô không nghe sai đi? Lần đầu tiên cô bị một trạch nam mắt như bị mù từ chối.

“À... được.”

“Cô có còn vấn đề gì khác không?”

“Không...Không có.” Cô lắc đầu, nụ cười trên mặt đã sớm tắt ngấm.

“Vậy cô có thể đưa tôi về nhà chứ?”

[► Tôi tìm được anh rồi! Sau khi ăn một trăm linh hai bữa cơm không có kết quả thì cuối cùng tôi cũng đã tìm được anh rồi.

Nhưng mà tôi nghĩ đây sẽ là một quá trình rất vất vả, anh là người đàn ông thoát nhìn không thu hút gì cả, lại đồng thời phù hợp với tất cả điều kiện tôi muốn, theo hình dung từ thịnh hành thì anh khá giống ‘đàn ông ăn chay’ (*).

(*)Đàn ông ăn chay nguyên văn là ‘ăn cỏ nam’: chỉ những người đàn ông có điểm đặc biệt là an tĩnh, hòa nhã, tiết kiệm, lịch thiệp, lễ phép, ít tiêu

cực và bi quan, ham muốn truy cầu vật chất và danh lợi rất thấp, hứng thú với tình yêu cũng không cao

Tôi còn chưa chuẩn bị làm phụ nữ ăn thịt (*) xong, hy vọng có thể đối phó được với trận đánh ác liệt này, loại đàn ông không nhìn thấy tình yêu giống như anh, cần phải có người dẫn dắt, mà tôi đã quyết tâm muốn dùng cảm truy tìm tình yêu, mong muốn có thể có năng lực khiến anh đối xử một cách khác, về điểm này, tôi thực sự phải cực kỳ cố gắng.

(*) Phụ nữ ăn thịt: hình dung những người phụ nữ nhiệt tình truy cầu thành tự xã hội, tích cực theo đuổi danh lợi, đàn ông và tình yêu.

Tình yêu không phải là như thế này sao? Tuy rằng đầu tiên nhìn thấy anh không có cảm giác bị điện giật, nhưng không phải tình yêu say đắm nào cũng là trời long đất lở, điện giật đối phương gần chết mới được, không phải sao?

Ít nhất trong vài tiếng ngắn ngủi ở bên anh, tôi cảm thấy an tâm, bởi vì anh không sẽ không liếc mắt nhìn người phụ nữ khác, sẽ không bởi vì một cô gái mặc trễ ngực đi qua mà rời mắt, lúc nói chuyện với tôi, không hề cố gắng lan tỏa sức hấp dẫn phái nam giống con chim công, như vậy là đủ rồi!

Tôi muốn chẳng qua là một người đàn ông an phận thủ thường mà thôi, mà anh trông giống như người đàn ông như vậy, cho nên tôi muốn cho mình một cơ hội thử xem, không giới hạn thời gian, chỉ muốn nỗ lực xem, tình yêu là cần cố gắng, cũng cần thời gian tiếp xúc, cọ xát, hòa hợp. Tôi bằng lòng cho anh cơ hội phát hiện tôi là một người phụ nữ đáng giá để yêu thương, mà tôi cũng muốn khám phá những điểm tốt khác của anh.

Trời ạ! Thật ra tôi có chút căng thẳng, trong khoảng thời gian ngắn thật đúng là không biết nên xuống tay như thế nào, cho dù là theo đuổi ngược tôi cũng chấp nhận, đây là người tôi đã phải ăn một trăm linh hai bữa cơm

mới tìm được, không muốn dễ dàng để anh biến mất khỏi trước mắt tôi đâu!
◀]

Ngồi ở trước máy tính, Hà Thu viết về từng cảm xúc sau khi về nhà tối hôm qua, sau khi quyết định theo đuổi Bành Đại Hải, thế mà cô lại cảm thấy có chút kích động, đây là khoảnh khắc cô cách tình yêu gần nhất trong nửa năm qua, chưa từng dừng cảm như vậy.

Nhưng mà mở trang web tin tức ra, nhìn lướt qua vài chữ ở đầu trang, cô chỉ có thể cười khổ.

Đến cả vua khiếu nại (*) còn có thể tìm được người phụ nữ lương trăm vạn một năm làm vợ, đám chó săn cũng không hề tin cô và Bành Đại Hải có thể làm người yêu, tình cảnh và nam nữ bình thường tương tự nhất định có thể khiến cho bọn họ viết ra cả một bài báo, đứng đầu trang, thảo luận vài ngày, kết quả nữ chính đổi thành cô, dù cô ra vào tòa nhà có hộ gia đình phức tạp, còn dẫn Bành Đại Hải về nhà, thế mà chỉ chiếm được một trang báo cỡ cái tem, thậm chí không đủ đăng ảnh của cô và anh, chỉ là dùng lời văn vẽ miêu tả cô ân cần cởi mở, không hề kiêu ngạo đưa công nhân sửa máy tính về nhà sau khi hoàn thành xong công việc.

(*) Vua khiếu nại: tên thật là Kha Tứ Hải, tự xưng là chiến sĩ bảo vệ môi trường, mang chó lang thang đến phủ tổng thống giơ biển khiếu nại, tự mình xây dựng hình tượng người bị hại khiến ngay cả cảnh sát cũng rất đau đầu.

Trời mới biết hơn nửa đêm Bành Đại Hải ở nhà cô gần ba tiếng, đầu óc tưởng tượng luôn phong phú của đám săn ảnh thế mà lại không nghĩ ra cách viết phóng đại nào đó... xem ra hình tượng lụy tình vì bạn trai ăn vụng đời này cô phải gánh rồi, cuối tuần trước có đạo diễn muốn tìm cô diễn A Tín bản Đài Loan, còn tiếp tục như vậy, sớm muộn sẽ có một ngày có tổ biên kịch tìm cô đi diễn Thánh nữ Jeanne (*).

(*) Tên đầy đủ Jeanne d’Arc hoặc Jeanne la Pucelle là một nhà quân sự của Pháp, được coi là thánh nhân của đạo Thiên Chúa, được người nước pháp coi là anh hùng dân tộc. Trong cuộc chiến tranh trăm năm của Pháp và Anh (1337 -1453) bà đã lãnh đạo quân đội Pháp chống lại quân Anh, sau đó bị bắt và xử tử.

Thôi! Dù sao cô đã sớm rời khỏi làng giải trí rồi, nếu ngay cả việc nam nữ đi về đêm như thế cũng không thể gây chú ý, như vậy về lâu dài, bọn họ tự nhiên sẽ tin cô sẽ không làm việc lại nữa, cô vẫn nên dồn lực chú ý vào Bành Đại Hải đi!

Rảnh rỗi đến không có việc gì, cô lên mạng tra ba chữ ‘Bành Đại Hải’, chỉ chốc lát sau đã xuất hiện một đồng tin tức.

Không thể tưởng được Bành Đại Hải kia bị cô tưởng là nhân viên sửa chữa máy tính thế mà đã từng viết mấy sách tham khảo về máy vi tính, tác giả trên mạng còn có bằng cấp và kinh nghiệm nhìn qua rất dọa người, trong đó có hai bằng tiến sĩ, nhưng mà cô thật không hiểu, người giống như anh vì sao thà rằng làm tổ ở nhà ngồi trước máy tính lên mạng, lại không có phản ứng gì với phụ nữ?

Nói lại, không có phản ứng với phụ nữ chính là ưu điểm cô vừa ý, ít nhất người đàn ông như vậy ít có khả năng ăn vụng.

Tóm lại, cô hạ quyết định quyết tâm cho Bành Đại Hải cơ hội, cho dù anh không biết tấn công phụ nữ, người được vạn người mê là cô đây kiểu gì cũng có thể tự mình tạo ra nhiều cơ hội ở chung với anh mà! Nhất là khi cô viết ra dự định chính mình muốn chủ động tấn công thì có một đồng comment trên mạng cổ vũ cô dũng cảm tiến lên, còn cung cấp rất nhiều cái cớ tạo cơ hội.

Tục ngữ nói, nữ theo đuổi nam, cách tăng sa mỏng, cô Hà Thu ra tay, còn có khó khăn gì đáng nói?

Hiện tại cô tin tưởng mười phần, thế nào cũng phải bắt lấy người đàn ông ăn chay này mới được!

Hà Thu mua di động theo như anh viết, cũng gọi điện cho anh, mà tuy rằng anh ta cố gắng tỉnh táo, nhưng âm thanh lại tỏ vẻ vô cùng buồn ngủ.

“Ngại quá, anh còn đang ngủ sao?” Đều đã sắp ba giờ chiều, dù là trạch nam ngày đêm đảo điên, cũng phải rời thức dậy rồi chứ?

“Ừ...” Bành Đại Hải lười biếng lên tiếng.

Thế này không đủ để cắt đứt ý đồ của cô, Hà Thu cô đây cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, bạn trai trước thường xuyên sử dụng chiêu đang ngủ này lừa cô, mỗi lần bên cạnh anh ta có người phụ nữ khác, sẽ vờ là đang ngủ, dùng giọng khàn khàn buồn ngủ nghe điện thoại, nói: “em đừng làm phiền anh” hoặc là “chờ anh tỉnh, rồi gọi điện thoại cho em”, đủ loại có.

Cô vốn là bạn gái sẵn sàng, vừa nghe đến đối phương đang ngủ, sẽ cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ, nhanh chóng cúp điện thoại, tránh cho quấy nhiễu mộng đẹp của anh ta. Thế nhưng bị qua mắt lâu ngày, cô cũng dần hiểu đây chỉ là một chiêu thôi, vì vậy cố gắng bổ sung nói rõ: “Bây giờ em mang đồ đến cho anh, chờ anh tỉnh lại là vừa vặn có thể ăn.”

Đối phương nghe cô nói như vậy sẽ lập tức bừng tỉnh, sau đó lắp bắp nghĩ ra một đồng lý do muốn cô đừng hiện thân, nếu là không nghĩ ra cái có khác, sẽ từ buồn bực chuyển thành giận mắng cô: “Tôi còn đang ngủ, bảo cô đừng làm phiền, nghe không hiểu sao?”

Thủ đoạn nam nữ so chiêu này cô đã học được từ những cuộc tình trước đây, trời mới biết Hà Thu cô đây cũng sẽ trải qua những điều này, nhưng có những kinh nghiệm này cũng không phải chuyện xấu, ít nhất cô hiểu được thêm nhiều những vấn đề gặp phải trong tình cảm và biết nên xử lý như thế nào.

“Anh ăn cơm chưa?” Cô dịu dàng hỏi.

“Còn chưa...”

“Tôi mang đồ ăn qua cho anh, thuận tiện nhờ anh dạy tôi dùng di động mới được không?”

Ăn? Cô muốn mang đồ ăn cho anh? Thật tốt quá!

Bành Đại Hải nở nụ cười, mặc dù còn đang mê man, bụng anh vẫn hoạt động, sớm đã đói bụng.

“Được.”

“Anh muốn ăn cái gì?”

“Gì cũng được, chỉ cần có thể ăn là tốt rồi, mang nhiều đồ ăn đến một chút.” Anh tuyệt đối không ngại.

“Được, tôi sẽ mang nhiều một chút.”

Hà Thu mang đồ ăn cho khoảng ba ngày đến nhà Bành Đại Hải, may là tòa nhà thương mại cũ nát của anh ta tuy đã cũ kỹ, nhưng vẫn có thang máy, cho dù thỉnh thoảng bị ngừng lại một cách đáng sợ, cuối cùng vẫn đưa cô lên tầng trệt anh ở.

Cô ấn chuông cửa, lại không nghe thấy tiếng vang gì, chỉ phải lại dùng lực ấn lâu một chút, cách năm giây mới nghe thấy tiếng chim điện tử kêu lú lo, may là hiệu quả cách âm của gian nhà này không tốt lắm, thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng anh ta lảo đảo đi tới mở cửa, tiếp theo cơ thể cao to của anh đã chiếm trọn khung cửa, một tay còn xoa xoa đầu gối va đập bị đau, quả nhiên là vừa tỉnh ngủ, bởi vì còn buồn ngủ mà không cẩn thận bị va đập làm đau bản thân.

“Tôi mang đồ ăn đến đây.” Cô cố gắng xách túi đồ ăn nặng trĩu, nở nụ cười mê người với anh.

Bành Đại Hải nhìn thấy đồ ăn trên tay cô mới chuyển từ buồn ngủ thành vui mừng, mà câu đầu tiên khi anh nhìn thấy cô không phải là chào hỏi.

“Tôi đói quá.”

“Ồ, chúng ta nhanh chóng đi vào ăn đi!”

Trong nhà vẫn lộn xộn có trật tự như lần trước cô tới, một bàn ăn to rõ ràng có thể cho sáu người ngồi, hơn nửa bàn chất đầy đồ dùng quanh máy tính anh thu gom, chỉ còn lại một chỗ trống không mà anh ngồi xuống không chút khách sáo, cô cũng không thể chỉ đứng bên cạnh chờ anh phục vụ bản thân, tự mình đành bắt tay dọn ra một chỗ, sau đó ngồi xuống.

“Mỗi lần nhìn thấy anh, anh có vẻ đều rất đói bụng.”

“Tôi chưa ăn gì.”

“Anh là muốn nói, sau khi chúng ta gặp ở nhà hàng, anh chưa ăn gì cả?”

“Đúng vậy!” Bành Đại Hải vừa nói vừa nhanh chóng lấy đồ ăn từ trong túi ra, cầm lấy một chiếc bát bẩn bên cạnh nhìn quาด đã được dùng qua, định trút mỳ thịt bò vào.

“Đợi chút!” Hà Thu vội vàng rút cái bát kia ra, đưa tới một chiếc bát giấy: “May là tôi có mua một chiếc bát giấy từ chỗ ông chủ, anh dùng cái này đi đã!”

Anh gật gật đầu, lập tức trút mỳ thịt bò vào bát giấy.

“Thơm quá ta!”

“Quán mỳ thịt bò này vô cùng nổi tiếng, hơn nữa tôi còn mang thêm mấy món ăn, bình thường anh chỉ cần đun nóng lên là có thể ăn.” Hà Thu sẵn sóc giải thích, sau đó cầm cái bát bẩn kia đi vào phòng bếp, xoay vò nước nóng, bắt đầu rửa, cố gắng sắm vai người vợ đảm đang tốt nhất ở trước mặt anh. “Đúng rồi, anh bận đến mức không có thời gian ăn gì sao?”

“Một người bạn muốn tôi giúp sửa gấp dự án, tôi sửa đến sáng nay mới xong.”

“Như vậy sao... Khi anh ăn cơm thất thường thế, dạ dày hẳn là rất khó chịu đi?”

“Đã quen rồi.”

Hà Thu rửa bát xong, lại phát hiện trên bồn rửa đầy bụi bặm, xem ra khu vực này đã lâu không có nữ chủ nhân vào chiếm giữ.

Đột nhiên, bàn ăn bên kia vang lên vài tiếng ho khụ khụ.

Cô đi ra ngoài nhìn, thì ra là anh ta ăn quá nhanh, bị nghẹn, vội vàng lấy đồ uống ra, giúp anh cầm ống hút vào.

“Nào, đây là nước hoa quả là đồ uống chính của quán rất nổi tiếng đó, anh uống một chút, đừng ăn nhanh quá, tất cả đồ trên bàn đều là của anh.”

“Cám ơn.” Bành Đại Hải nhồm nhoàm đồ ăn nước uống, chờ nuốt thức ăn xuống, mới đưa ra thắc mắc: “Chắc? Là tôi rất đói bụng, hay là đồ cô mang đến thực sự đều rất ngon?”

“Có lẽ là cả hai đi!”

Trên thực tế, cô đã hao hết tâm tư, chạy vài quán mới mua được những đồ ăn này, mỗi quán đều phải xếp hàng dài, hện trước mới mua được, cô

dùng cái tiếng Hà Thu này mới mua được những món ngon này, nhìn anh ăn thỏa mãn như thế, chuyển bên ba vừa rồi của cô coi như là đáng giá rồi.

“Những món này đều là cô mua từ quán nổi tiếng sao?”

“Đúng vậy! Người bình thường đến đều phải xếp hàng đấy!”

“Cô thực sự đi xếp hàng à? Cái loại quán phải xếp hàng này, trước giờ tôi không hề đi vào, rất lãng phí thời gian.”

Đây không phải là lần đầu tiên Hà Thu nghe thấy kiểu nói sợ lãng phí thời gian này từ miệng anh, cảm giác anh dường như là người coi trọng thời gian, nhưng cô lại không rõ rốt cuộc anh đang bận cái gì.

“Anh thực sự bề bộn nhiều việc đúng không?”

“Đúng vậy! Luôn có một đống việc phải làm.”

“Vậy hành trình hôm nay của anh là gì?”

“Tôi phải làm gấp một phần dự án, sau đó sửa một cái máy tính, bởi vì tôi còn thiếu một cái máy tính luyện cấp, tôi muốn sửa chữa lại cái máy tính kia để luyện.”

“Chơi game online?” Không thể nào? Anh là người đam mê game online?

“Đúng, tôi lại tiếp nhận thêm một ca luyện cấp, đại khái tôi có thể giúp đối phương luyện đến cấp một trăm, cộng thêm trên một trăm vạn tiền ảo.”

“Có thể đổi lấy tiền?”

“Đương nhiên có thể.” Đề tài vừa mở ra, mặt Bành Đại Hải không hỏi hớn hờ, “Bây giờ nhiều người đắm chìm trong game online như vậy, ngoại trừ số người thất nghiệp, học sinh bỏ học thì tất cả mọi người đều có công

việc, hoặc là có gia đình phải chăm lo, đa số chỉ có thể tận dụng thời gian rảnh rỗi ngắn ngủi để chơi trò chơi, mà có vài người vô cùng nghiêm túc chơi những trò chơi này, khi bọn họ không thể chơi đùa thỏa thích thì phải dựa vào người khác giúp duy trì địa vị trong trò chơi, vài ngày không chơi, mức độ kỹ năng của người khác có thể cao hơn anh ta rồi, phần lớn mọi người không thích cảm giác chịu thua, cho nên...”

“Cho nên cơ hội kiếm tiền của anh đã tới rồi?”

“Ừ, ban đầu cũng chỉ là giúp bạn bè, nhưng tôi cũng có công việc phải làm, cho nên về sau phát triển ra một hình thức hoạt động khác.”

“Auto?”(*)

(*) Đối với một số phương diện khác có thể gọi là Plugin. Đây là phần mềm được cài đặt thiết lập sẵn những tính năng cần có, sử dụng vô cùng dễ dàng. Trong trường hợp này gọi là Auto. Auto là một phần mềm được viết ra nhằm hỗ trợ cho người chơi game khi họ không thể ngồi máy tính. Phần mềm này có thể làm hầu hết các loại hành động khi chơi game cần có như tìm quái, đánh quái, nhặt đồ, tự động bơm máu, bơm mana khi hết.

“Cô biết?” Bành Đại Hải sửng sốt một chút, lập tức nhảy dựng lên, chỉ vào cô kêu lên, cô trông rõ ràng là một tên ngốc máy tính mà!

“Phần lớn người từng sử dụng mạng đều biết thứ này, cũng không có gì đáng kinh ngạc.”

Hà Thu giả vờ như không cần thiết phải ngạc nhiên, bộ dạng hời hợt, nhẹ nhàng băng quơ lơ đi, đưa đồ uống lên, muốn anh uống nhiều một chút, thế nào cũng không thể cho anh biết cô lăn lộn ở trên mạng không ít năm. “Cho nên anh liền chuyên viết một số phần mềm auto giúp người luyện tập, thuận tiện thu phí sao?”

“Một phần thì đúng, mặt khác tôi còn một còn làm cho chương trình truyền thông, hiện tại Internet trên tivi phát triển, thư điện tử, ví điện tử, ngân hàng trực tuyến... rất nhiều đều cần chương trình mã hóa, hiện tại tôi đang phụ trách mấy dự án tương tự.”

“Có muốn lần khác tôi lại tới nhờ anh chỉ bảo không? Nếu anh thật sự rất bận rộn, giờ tôi không quấy rầy, tôi thấy anh có vẻ mệt chết đi được, anh ăn xong này nọ thì lại đi ngủ bù tiếp, tôi giúp anh cất đồ ăn, thuận tiện giúp anh nấu cơm, anh thức dậy là có thể hâm nóng, cùng ăn với thức ăn, như vậy sẽ không phải chịu đói, được chứ?” Hà Thu rất sẵn sàng, vẫn lộ ra vẻ mặt dịu dàng mê người đến chết như cũ.

“Hờ...” Bành Đại Hải nhướn mày, nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh.

Tuy rằng anh có chút nghi hoặc, nhưng không chống lại được ý tốt của cô, nghe qua như thế thấy thật sự quá tốt! Ăn no, nếu như có thể ngủ tiếp tất nhiên là càng tuyệt vời hơn.

“Tốt! Vậy cô cứ tự nhiên.” Anh thoải mái đồng ý, lập tức húp sạch bát canh thịt bò còn lại, để lại hai cọng lá hành hoa coi như kỷ niệm, đứng lên, sờ sờ bụng, trực tiếp đi vào phòng ngủ.

Hà Thu thấy thế thì choáng váng. Thế mà anh không sợ cô chuyển sạch mọi thứ trong nhà sao? Quên đi! Cô có chuyển những đồ thiết bị điện tái chế này về cũng không biết dùng như thế nào, lại thành ra lãng phí hơi sức? Thực sự không lạ khi anh coi cô là một người có thể tin tưởng, hay là với ai anh cũng thiếu cảnh giác như thế?

Thế là không thể được, hơn nữa tòa nhà này còn là nhà nghỉ nổi tiếng, người thuê nhà hầu như là các gái làng chơi, cô cũng để ý Bành Đại Hải, khó đảm bảo các cô khác sẽ không có ánh mắt tương tự, nếu như người khác cũng có thể ra vào nhà anh đơn giản như thế, vậy thế nào mới được?

Về sau nếu thực sự bị cô quyến rũ rồi, chỉ điểm này, cô sẽ phải tiến hành kế hoạch giáo dục anh thật kỹ. Hà Thu âm thầm quyết định.

Đại khái là do đã lấp đầy bụng, cho nên ngủ vô cùng ngon, sau khi tỉnh lại, Bành Đại Hải chỉ cảm thấy không còn cảm giác bủn rủn trống rỗng như bình thường sau khi ngủ dậy, trái lại tinh thần vô cùng sáng khoái.

Ra khỏi phòng, anh dụi dụi con mắt, không sai đây đúng là nhà anh rồi, phòng này vẫn còn đồng máy vi tính cũ và bộ phận lẻ tẻ anh nhặt về, thế nhưng phòng ăn bên cạnh như là thay đổi hẳn vậy, rất giống như một góc quán cà phê ấm cúng trong tạp chí.

Cái bàn sáu người ăn đã quá hai mươi năm được phủ một chiếc khăn trải bàn hoa văn ô vuông nhỏ, đồng máy tính và bộ phận linh tinh vốn ở trên đó đã được dọn đi, biến thành bàn ăn, bên cạnh đó còn bày một bàn to tràn đầy đồ ăn, bánh mì nướng, bánh bích quy sô đa, bánh mì tròn... Cho dù anh định làm tổ ở trong nhà một tuần thì cũng không sợ không có gì ăn.

Trên bàn cơm có một tờ giấy, chữ viết xinh đẹp viết các bước nướng bánh mì, nhưng Bành Đại Hải cũng không tính làm theo, tiện tay cầm lấy một lát bánh mì, trực tiếp nhét vào miệng, vừa ăn vừa tranh thủ thời gian đi dạo quanh khu vực mới.

Phòng bếp vốn tích lũy đầy tro bụi trở nên rực rỡ hẳn lên, bồn rửa rõ ràng có dấu vết bị cọ rửa, mấy chỗ trong phòng bếp bám vết ố đen lâu năm được dán giấy che khuất, khu vực trước mắt đã từng nằm trong tình trạng bi thảm mà anh không muốn đi vào, giờ hoàn toàn biến thành trạng thái có thể sử dụng.

Hơn nữa bên trong thế mà còn có máy pha cà phê, ồ! Bành Đại Hải không nhịn được muốn thử xem, thấy ly cà phê đen mới tinh để ở bên cạnh, anh cầm lấy cái ly, ấn xuống, cà phê thơm ngào ngạt chảy xuống, ngửi thấy hương thơm đã lâu không được ngửi thấy, cả người anh sắp bay bổng rồi.

Nhất định là ông trời phái thiên sứ cho anh, mà anh nhớ rõ gương mặt trắng nõn tràn ngập ý cười của thiên sứ kia.

Lúc này, cửa vang lên tiếng động.

Bành Đại Hải đi ra thấy thiên sứ vừa xuất hiện ở trong đầu xách túi to túi nhỏ đi tới, rất mất thời gian mới buông hết những thứ đồ đó xuống, tiếp theo lại đi ra cửa, xách ba túi đồ to vào.

“Tôi đến giúp cô.” Anh đi lên phía trước, tiếp nhận túi to trong tay cô. “Sao cô mua nhiều thứ vậy?”

“Bởi vì tôi thấy trong nhà anh dường như cái gì cũng thiếu, tôi nghĩ anh sống như thế nhất định không tiện, cho nên tôi giúp anh mua mấy thứ, anh không ngại chứ? Anh để chìa khóa ở chỗ cửa, tôi mượn để đi ra cửa mua mấy thứ trở về.” Hà Thu vừa nói vừa sửa sang lại đồ đã mua.

“Không ngại đâu! Tôi thực thích cái máy pha cà phê kia, quá cool, tôi sớm đã muốn mua một cái.”

“Tôi chỉ biết anh sẽ cần nó.” Cô dịu dàng nở nụ cười, lập tức thấy trong tay anh còn cầm nửa lát bánh mì, “Anh không nướng sao? Tôi đặc biệt giúp anh mua bơ sữa, không phải đã viết rõ cho anh xem rồi sao?”

“Không kịp xem, tôi đói bụng, nhưng mà tôi vừa mới ăn lát đầu tiên.”

“Anh chờ tôi một chút, tôi nướng cho anh ăn.”

Hà Thu buông này nọ, vào bếp rửa tay, đeo tạp dề, đi đến cạnh bàn ăn, mở ra hộp bơ sữa kia ra, cầm lấy hộp bơ, múc ra một thìa to, phết lên trên lát bánh mì.

“Chỉ nhìn thấy thế này, tôi cảm thấy có thể ăn luôn được.” Bành Đại Hải không tự chủ được liếm liếm môi.

“Thứ tốt là cần chờ đợi.”

“Nhưng tôi không thích chờ.”

Cô cho lát bánh mỳ đã phết bơ xong vào trong lò nướng, ấn nút hẹn giờ.

“Anh có thể nhân lúc này đi làm việc khác, sao anh không đi toilet hoặc đánh răng rửa mặt đi? Đi làm việc này trước, chờ anh quay lại thì đồ cũng xong. Như vậy còn tiện hơn là lúc anh đói còn phải đi ra ngoài mua, ở nhà lúc nào cũng có thức ăn ngon, cũng không cần lần nào cũng đói thành như thế.”

Bành Đại Hải vẫn tỏ vẻ mặt gập nọn, giống như bảo anh chờ ba, bốn phút thực sự như muốn mạng anh.

“Ngay cả chờ một chút cũng không được, tôi thấy anh thực sự cần một người giúp việc, bằng không cứ tiếp tục như thế, sớm hay muộn anh cũng sẽ đói thành bệnh, dạ dày nhất định sẽ bị chính anh làm hỏng.”

Hử? Đó là một đề nghị không tồi. Ánh mắt của anh lờ lờ sáng lên, “Cô muốn tới làm giúp việc cho tôi không? Giúp tôi mua đồ ăn, sửa sang lại nhà cửa, làm một ít việc tôi không rảnh làm... Cô có rảnh không?”

Đương nhiên có thể rồi! Như vậy càng có thể gần gũi tiếp cận anh, Hà Thu nghĩ vậy, nhưng mà giả bộ tỏ ra khó xử.

“Chỉ là một công việc khác của cô mà thôi! Về phần tiền lương, cô không cần lo lắng, tôi hẳn là có thể cho cô một mức giá hợp lý.”

“Ừm..... Tôi nghĩ tôi có thể thử xem, anh có rảnh cũng có thể dạy tôi một ít này nọ, tôi không quen thiết bị điện lắm.”

“Đúng rồi, tôi còn chưa dạy cô dùng cái di động kia như thế nào.” Bành Đại Hải vỗ trán.

“Không sao, không gấp.”

“Được, lúc tôi rảnh sẽ dạy cô, dù sao phần lớn thời gian cô luôn ở đây, đúng không?”

“Tôi có thể có thời gian về nhà ngủ không?”

“Đương nhiên có thể, tóm lại, chỉ cần bất cứ lúc nào cũng có đồ ăn là được, trong nhà này trừ phòng làm việc và phòng ngủ của tôi thì các phòng khác cô đều có thể sử dụng, phía sau còn có một phòng nhỏ, nếu cô mệt mỏi, cũng có thể vào trong nghỉ ngơi.”

Thế nào Hà Thu cũng không nghĩ tới sự việc sẽ thuận lợi như vậy, cũng tốt, cho cô nhiều thêm chút cơ hội quan sát anh cẩn thận, nếu anh thực sự không tồi, liền trực tiếp giành lấy anh, bồi dưỡng tình cảm vững chắc yên ả với anh, đây vẫn là nguyện vọng cô khao khát thực hiện gần đây.

“Ừ, cứ quyết định như thế, dù sao gần đây tôi cũng không có việc gì, liền giúp anh việc này đi.”

Ý VĨNG TÌNH THÂM

Liên Á Lệ
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Edit: Tiểu Ngạn

[► Cho dù thời đại không ngừng thay đổi, đàn ông thật chỉ cần một người giống như mẹ để chăm sóc sao?

Tôi không muốn bi quan quá mức, bởi vì nếu đã quyết định phải dừng cảm theo đuổi tình yêu, phải dùng tấm lòng chân thành đối diện với tất cả vấn đề.

Từ khi bắt đầu đến nay, cuối cùng cũng thuận lợi rồi! Tôi không cầu anh ấy khi lần đầu tiên nhìn tôi, trong ánh mắt đã có sự yêu thích sâu đậm, nhưng mà hai người vẫn luôn cần có thời gian ở cùng nhau, vốn tôi còn đang định giả vờ thành một người ‘mù’ về máy vi tính, không ngờ tới lại phát hiện tên kia là một kẻ có vấn đề vì sinh hoạt, sở dĩ bây giờ tôi tạm thời diễn vai một bà mẹ, tuy đây không phải là vai trò sau này mà tôi muốn, nhưng ngay từ khi bắt đầu, nơi xuống tay đầu tiên chỉ có thể là dạ dày của anh, nếu như anh ấy cần một người phụ nữ như vậy, vậy thì tôi cũng nguyện thay đổi bản thân, trở hành người mà anh ý muốn.

Mặc kệ ra sao, bây giờ tôi đã có lý do để tiếp cận anh ấy, trận này tôi xin cảm ơn mọi người đã chia sẻ món ngon, mỗi ngày tôi đều như con thoi đến các quán ăn ngon, tìm các món ăn ngon, dự định thu phục dạ dày của anh ấy, tuy rằng tôi cũng không biết như vậy có hiệu quả gì không, nhưng nhìn bộ dạng người đó ăn thỏa mãn, thì tôi cũng sẽ mỉm cười. Ngay cả khi trong thời gian xếp hàng chờ đợi ở cửa hàng, tôi cũng có cảm giác mình không phải sống mờ mịt. Đối với tôi mà nói quá trình này rất mới lạ, cũng rất phong phú.

Trong thời gian xếp hàng, tôi đã tự hỏi mình lần cuối, như vậy có đáng giá không? Trong đầu không ngừng nhớ lại tất cả về người kia.

Anh là một người tốt, là người ít nói không khoe khoang, gặp những thứ mà anh quen thuộc, cũng sẽ rất nhiệt tình chỉ bảo cho người khác, tôi đã thử làm bộ không biết và được anh hướng dẫn chức năng lên mạng bằng điện thoại di động của mình, anh gấp đến nỗi như muốn phát cáu, rồi lại nhịn xuống, nhưng mà anh ấy dùng biểu tình ngu ngốc, vô dụng nhìn tôi, chỉ rõ mấy nút cơ bản, còn viết rõ quy tắc, in ra cho tôi, nếu như những bước đơn giản như vậy, nếu tôi còn tiếp tục không học được, thì quá xấu hổ.

Thấy tôi giả ngốc gây sự như vậy, cuối cùng anh ấy cũng không có phát giận, đây là một ưu điểm rất tốt đấy! Vì thế chọn anh ấy cũng không phải một quyết định quá sai lầm, chỉ là phải cố gắng nhiều hơn, không hi vọng ở trước mặt anh ấy chỉ sắm vai bà quản gia chuẩn bị cơm nước cho người ta, thế nên tôi sẽ cho anh ấy thấy rõ tôi là một người phụ nữ vô cùng quyến rũ, nếu anh ấy có mắt thần nhìn phụ nữ sẽ thấy được tôi, kế tiếp mới có kịch vui ◀]

Thu Thiên ở trên mạng viết về hành động truy đuổi tình yêu, giống như nội dung tình tiết tàu điện nam (*) phiên bản Đài Loan, dẫn đến một trận cuồng phong nhỏ, cư dân mạng đều rất nhiệt tình cung cấp quán ăn ngon để cô tham khảo, thậm chí còn giúp cô nghĩ ra nhiều phương pháp cùng tuyệt chiêu chế tạo ra cơ hội, tất cả mọi người chờ đợi hành động phát triển tiếp theo của Thu Thiên, đàn ông ăn chay sẽ thích phụ nữ ăn thịt sao?

(*) Tàu điện nam: Là một bộ phim được chuyển thể từ trong một câu chuyện có thật. Chuyện kể một anh chàng trên diễn đàn lớn nhất Nhật Bản có nickname “Tàu điện nam” lập ra một topic, trong đó có post toàn bộ câu chuyện của “Tàu điện nam” và “Emashi tiểu thư”, trong quá trình quen biết gặp gỡ từng chút từng chút. Mà lúc này ở trên mạng có rất nhiều bạn trẻ đã không ngại bày mưu tính kế giúp nhân vật chính. Vì vậy “Tàu điện nam”

trở thành đề tài nổi bật của cư dân mạng Nhật Bản. “Tàu điện nam” cũng là danh từ để chỉ một tình yêu tốt đẹp mà các nam sinh luôn khát vọng.

Phong Tiêu Tiêu vẫn luôn là độc giả trung thành của Thu Thiên, từ khi thấy bạn gái đã chia tay trích dẫn một câu nói của Thu Thiên: ‘Tình yêu không thể được xây dựng từ một người!’ Từ đó về sau, cậu ta không có việc gì cũng vào trang blog cá nhân của Thu Thiên, để ý nghiên cứu lòng dạ phụ nữ, chỉ là đầu heo nhìn mãi cũng không thành châu báu. (Ý tứ là dù nhìn kiểu gì cũng không thấy chân lý)

“Tôi thật sự không hiểu nổi, phụ nữ đang suy nghĩ cái gì? Các cô nàng hình như cái gì cũng không muốn, miệng luôn nói quà hàng hiệu trang sức không phải là bằng chứng của tình yêu, thế nhưng các cô muốn gì cũng không chịu nói rõ, tuần sau là sinh nhật cô bạn mà gần đây tôi đang theo đuổi, tôi không biết là nên tặng cô ấy cái gì mới tốt?” Vừa mới nhìn thấy bài đăng mới nhất của Thu Thiên, Phong Tiêu Tiêu liền gọi ngay cho bạn tốt kiêm đồng nghiệp là Bành Đại Hải.

“Ông gọi điện cho tôi, chỉ vì muốn hỏi tôi tặng cái gì cho tốt hả?” Bành Đại Hải nhìn chăm chăm vào màn hình, không quên dùng chuột làm việc, thật sự bận rộn tới nỗi không rảnh mà đáp lại.

“Đương nhiên, tôi muốn hỏi ông, dự án ngân hàng kia làm xong chưa?”

“Được rồi, ông không phải đã cùng Lưu An xác nhận qua rồi sao? Tôi cũng không phải đã sớm nói với ông, thứ Tư sẽ đưa cho ông sao?” Bành Đại Hải vừa cùng Phong Tiêu Tiêu nói tình trạng công việc, một bên vừa xác nhận lịch trình công việc đến cuối tuần.

“Tôi chỉ biết giao cho ông là tuyệt đối không thành vấn đề, một đồng SOHO (*) trong tộc (ý chỉ những người cùng hội), chỉ có ông là đúng thời hạn nhất, cho người khác làm, nhất định không đúng ngày đúng giờ thu được đồ, chỉ cần giao cho ông là tôi an tâm.”

(*)SOHO là Small Office Home Office: là những người làm việc tại nhà.

“Yên tâm, gọi tới còn có chuyện gì?!” Bành Đại Hải nhìn một cái, xoay cái ghế đi tới một cái máy tính khác, kiểm tra tiến độ trên đó.

“Thỉnh thoảng muốn quan tâm ông một chút, sợ ông ở nhà một mình, đói đến bất tỉnh.”

“Không cần lo lắng, gần đây tôi tìm được một người bạn đến giúp, bây giờ tùy lúc đều có gì đó để sẵn cho tôi ăn.”

“Tốt như vậy? Tìm ai?”

“Bạn học cùng cấp ba trong nước.”

“Ông vẫn còn liên lạc với bạn học sao? Nam hay nữ?”

“Là nữ! Ông cho là nam sẽ biết nấu cơm sao?”

“Nói vậy cũng không phải! Ai nói đàn ông sẽ không nấu ăn? Ông không thấy bây giờ đầu bếp nổi tiếng đều là đàn ông à?”

“Tôi đâu có nghĩ được nhiều như vậy! Tay tôi phải làm một đồng dự án lớn...Chỉ cần có gì đó ăn là được, nếu không mỗi lần rảnh để ăn đều đã nửa đêm, tìm không được đồ ăn rất khó chịu.”

“Tôi xin ông, ông ở chỗ đó có nhiều nhà hàng nổi tiếng nhà hàng, nửa đêm vẫn có cửa hàng làm việc.”

“Thế nhưng tôi không muốn ra khỏi cửa đâu!”

“Ông thật là đủ trạch, ngay cả đi thang máy xuống dưới lầu cũng không chịu, may mắn ông tìm được người giúp ông thu xếp, nếu không tôi thấy ông sớm muộn sẽ bị mất cân đối dinh dưỡng.”

“Tôi đã bị.” Trời mới biết cả đời anh chưa bị một lần đau dạ dày, một năm nay dĩ nhiên bị đau đến chín lần, nhất định là có liên quan đến việc ăn không đúng giờ.

“Nếu là nữ, không bằng ông nghĩ cách xem làm thế nào tóm vào tay, như vậy chẳng khác nào một ô sin miễn phí sớm ngày hầu hạ ông, không phải rất tốt sao? Cùng phụ nữ kết hôn, thuận tiện sinh em bé, cuộc sống đủ viên mãn!”

“Nếu tất cả đều như ông nói dễ dàng như vậy, trên thế giới này cũng sẽ không có sinh ra những trạch nam như chúng ta. Không nói chuyện vô tích với ông, tôi còn phải làm việc.”

“Được rồi! Một chuyện cuối cùng, ông có người nào có thể đi quán bar chơi không? Tôi chưa bao giờ đến chỗ này, mấy ngày trước còn cùng Lưu nói về vấn đề này, thật là muốn đi một lần cho biết.”

“Cuộc sống của chúng ta không phải đều giống nhau sao? Ông hỏi tên đó so với hỏi tôi có gì khác nhau?” Bọn họ là mấy tên trạch nam SOHO, quá trình đều như nhau, tuy đều là cú đêm, nhưng cho tới nay cũng không có sống về đêm, không đi đến nơi xa hoa trụy lạc, uống rượu mua vui.

“Tôi cũng đã biết...”

“Đã biết còn hỏi!”

Kết thúc cuộc nói chuyện cùng Phong Tiêu Tiêu, Bành Đại Hải thở ra một hơi dài. Quán bar! Từ khi anh quay về Đài Loan cho đến bây giờ, ngay cả nhà hàng cũng không có cơ hội đến bài lần, nếu không gặp được Hà Thu đúng là món ngon cơ bản cũng không được thưởng thức.

Lúc này, tiếp đập cửa vang lên.

“Tôi làm bánh pizza, giờ rảnh anh có muốn ăn không?” Giọng của Hà Thu từ bên ngoài truyền đến.

“Ờ.” Đúng lúc anh cũng có chút đói bụng, cần ăn một chút gì đó đã!

Đi ra khỏi phòng làm việc, Bành Đại Hải thiếu chút nữa bị tình cảnh trước mắt hù dọa, vội vàng lùi về phía sau một bước, xác định phía sau cánh cửa này chính là phòng làm việc của mình, chỉ là cảnh tượng phía ngoài cửa kia một chút cũng không có giống như là nhà của anh đâu!

Anh biết Hà Thu ở trong nhà của anh có dọn dẹp thu dọn qua, nhưng làm sao chỉ qua một ngày, lại thay đổi như vậy? Nhìn xung quanh một lát, vốn mỗi khi bật đèn chỉ thấy được bên trong âm u, bây giờ thay rèm cửa thấu ánh sáng, thì ra là do rèm cửa sổ, vẫn như cũ có khả năng cho ánh sáng xuyên qua, mà trong phòng khách tuy vẫn còn một đồng hồ thiết bị điện, nhưng đã cảm nhận được thế giới bên ngoài này là một ngôi nhà.

“Anh không ngại tôi ở bên ngoài sửa sang một chút chứ?” Trong tay Hà Thu là chiếc bánh pizza mới nướng xong, thấy vẻ mặt anh khiếp sợ, vội vàng hỏi.

“Thơm quá cơ!” Chỉ người thấy được mùi thơm của đồ ăn, Bành Đại Hải gần như quên luôn vấn đề cảnh quang bị thay đổi, vốn không có đói đến mức như vậy, nhưng bây giờ trạng thái đói đã được kích hoạt.

Bành Đại Hải không thèm rửa tay, cầm lấy giấy tay, cầm thẳng một miếng bánh pizza, cũng không có bị bỏng miệng hay không, cắn một miếng thật to, lộ ra biểu tình mừng rỡ phần hưởng thụ.

“Ăn ngon chứ?”

“Đương nhiên, đây đúng là món bánh pizza ngon nhất mà tôi từng ăn.” Trên mặt của anh có sự thỏa mãn vui sướng, miệng lại tiếp tục cắn, bên trong không chỉ là vỏ bánh còn có rất nhiều nguyên liệu khác, không khỏi

muốn hỏi: “Cô làm sao có thể làm bánh pizza ăn ngon như vậy? Thật là nhiều nguyên liệu!”

“Thật ra là tôi đi siêu thị lớn mua được, bởi vì nhà anh không có lò nướng lớn để tôi có thể nướng, nhưng lò nướng mini dùng cũng được, trở về hâm nóng lại, hơn nữa pho mát, thịt bò và cũng đã chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn, nướng tất cả lên, ăn thì càng có nhiều nhân bánh, cũng ăn càng ngon hơn, tôi nghĩ dù sao mình cũng muốn ăn, đương nhiên phải nhiều thêm một chút.”

“Đúng, chính là muốn ăn, thêm nhiều một chút cũng không sao.” Bành Đại Hải hoàn toàn tán thành quan điểm của cô, anh cũng không rảnh quản những thứ này, mà thường ngày tùy tiện ăn linh tinh, thật ra cũng rất mong đang làm việc cũng có thể được nếm thử những món ngon.

“Anh thích là tốt rồi.” Nhìn anh ăn vui vẻ như vậy, Hà Thu cũng thấy rất vui vẻ.

“May mắn có cô ở đây, tôi nghĩ cuộc sống sau này của tôi sẽ không cần cùng mì ăn liền làm bạn bạn. Nếu như mỗi ngày cô đều làm ra món ăn nhiều nguyên liệu như vậy, tôi sẽ đưa thêm cho cô một chút tiền mua thêm cho cô ăn, nếu không chỉ với chút tiền lương này, có thể cô cũng không đủ dùng, tôi sợ sau đó tôi cũng không được ăn món ngon.”

“Được!” Hà Thu đáp lại, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Đây là lần đầu tiên có người đàn ông nói sẽ cho cô thêm tiền, trước đây đàn ông cô thấy hứng thú đều là những kẻ nghèo, nhìn đi tuy Bành Đại Hải ở nhà, nhưng ít ra còn là một người đàn ông độc lập, cô yêu cầu cũng không nhiều, chỉ cần không một lát sẽ xòe tay đòi tiền hoặc suốt ngày ở bên tai cô kêu gào nghèo túng là được rồi.

“Đúng rồi, hôm nay là ngày bao nhiêu?” Bành Đại Hải như nhớ ra cái gì đó.

“Mùng 9.”

“Từ ngày mai bắt đầu sẽ có hàng xóm cầm tiền đến nộp tiền nhà, cô có thể thuận tiện giúp tôi thu được không? Đợi lát nữa tôi viết rõ tiền thuê nhà từng người in ra đưa cho cô, cô giúp tôi chú ý một chút, miễn cho tôi mỗi khi đang làm việc hoặc đang ngủ bọn họ cứ tới, lại phải đi ra xử lý.”

“Anh nói là tiền thuê nhà bên này sao?”

“Đúng.” Bành Đại Hải tiếp tục cúi đầu ăn bánh pizza, “Khoảng hơn mười nhà thôi! Những thứ khác đều là dùng hình thức chuyển khoản, nhưng có vài người không sử dụng dịch vụ này, sẽ đưa thẳng cho tôi.”

“Anh nói...Anh là chủ cho thuê khu nhà lớn này?”

“Ừ.”

“Tất cả sao?”

“Đúng.”

Trời ơi! Thì ra Bành Đại Hải là một ông chủ thầu lớn?!

Hà Thu có chút cảm giác như trúng xổ số độc đắc, nhưng lại cảm thấy có gì đó không thật, bởi vì người ở trước mắt không có phong thái của kẻ nhà giàu mới nổi, vẫn ăn mặc giản dị như trước, cuộc sống đơn giản, ngoại trừ thời gian làm việc, cũng chỉ đơn thuần có hứng thú đối với cây cối.

“Còn bánh pizza hay không?”

“Có, nhưng lò nướng của anh khá nhỏ, tôi phải cắt từng mảnh mới cho vào nướng được, vậy cũng tốt, mỗi một miếng ra lò đều đảm bảo nóng sốt, không lo lắng vấn đề bị nguội. Tôi vừa bỏ vào một miếng, đang nướng, khoảng một phút nữa là được rồi, anh không cần lo thiếu đồ ăn.”

“Thật tốt quá.” Vì biết sẽ được ăn, vẻ mặt Bành Đại Hải vẫn giữ vẻ tươi cười.

“Còn có, trước tôi nói với anh một tiếng, trong phòng bếp có vết nước rò rỉ, nhất thời tôi không tìm được khăn lau, dưới tình thế cấp bách đành lấy mấy cái áo phong cũ của anh để lau, mấy cái áo này cũng đã hỏng, cũng rất cũ kỹ, tôi nghĩ anh cũng không mặc nữa, nhưng mà tôi cũng đã mua thêm cho anh mấy cái khác, không sao chứ?”

“Dù thế nào chỉ cần tôi có quần áo mặc là được rồi, cô cứ nhớ vậy là được.”

Trước đó Hà Thu đã dự đoán được Bành Đại Hải sẽ nói ra đáp án như vậy, nhìn ra được tên này vốn không có quá để ý đến vẻ bề ngoài của mình, mà những áo đã mặc này sớm đạt đến mức không thể không vứt bỏ, để cải tạo người đàn ông trước mắt, cô phải bắt tay trừ trang phục mà làm, với cả anh có vóc dáng trời sinh, cô chỉ cần thử thay đổi một chút trang phục của anh, lập tức có thể đem anh biến thành người đàn ông hiện đại, điểm này cô rất có tự tin.

“Tôi nghĩ qua, anh có thói quen dùng máy vi tính xem đồ, vì thế tôi đem tất cả ghi lại thành danh sách, đều bỏ vào một folder, sau đó tôi sẽ gửi folder cho anh là được, như vậy về sau có thể tiết kiệm công văn qua lại.”

“Ừ, cô rất có nhận thức, như vậy rất tốt.” Thật sự Bành Đại Hải cực kỳ thỏa mãn, “Cô thật giống như thiên sứ từ trên trời rơi xuống, bây giờ tôi hoàn toàn không buồn chán khi ở nhà rồi.”

Nhìn cô đeo tạp dề, có chút dáng dấp bà chủ gia đình, bộ dạng này thật sự rất thích hợp với cô nàng đấy!

Bỗng nhiên, trong đầu anh hiện lên đề nghị của Phong Tiêu Tiêu thẳng tay cưới cô nàng vào cửa, như vậy sau này sẽ không phải ăn linh tinh.

Chỉ là cái suy nghĩ này chợt lóe lên, bây giờ lịch sinh hoạt của anh đã kín mít, căn bản không có biện pháp để tiếp nhận trọng trách lấy thêm một người.

“Cũng bởi vì không buồn chán, khó trách gần đây anh đã thay đổi nhiều, còn chưa có dạy tôi sử dụng điện thoại di động mới như thế nào.” Hà Thu khiến giọng nói của mình có thêm chút ai oán lại phối hợp với vẻ mặt đăm đăm đáng yêu, hy vọng có thể được anh để ý.

Bành Đại Hải nhìn cô. Vì sao cô nàng này vừa mở miệng, biểu tình nhú mày khiến anh cảm thấy mình rất độc ác, hình như đã làm sai điều gì rồi?

“Ồ! Tôi đã quên, thật sự là việc nhiều quá, tôi sẽ xử lý một chút, việc tối nay chỉ còn một chút, hẳn là tôi sẽ có thời gian dạy cô.” Anh vội vàng sắp xếp thời gian.

“Ý của anh là, tối hôm nay anh rảnh rồi?”

“Ừ.”

“Như vậy đi! Nếu anh đã rảnh rồi, có nguyện ý mời tôi một bữa cơm hay không? Tôi biết gần đây có một nhà hàng mới mở, nếu anh có thời gian rảnh ra ngoài, hai chúng ta có thể cùng đi ăn, anh thấy thế nào?”

Đối mặt với Bành Đại Hải thuộc loại đàn ông không tích cực, mọi việc cô đành phải chủ động một chút, đa số là chế tạo cơ hội. Cô không quan tâm gì đến cái điện thoại kia! Chỉ cần anh có thời gian, cô đương nhiên phải an bài hoạt động riêng lẻ ở bên ngoài rồi!

Nhắc tới ăn, Bành Đại Hải lập tức gật đầu, “Được! Lần trước ở nhà hàng là cô trả tiền, vốn là tôi nên mời lại, chỉ cần cô đừng tìm nhà hàng cần phải đặt chỗ là tốt rồi, mỗi lần tôi muốn đi ra ngoài ăn gì đó, thấy nhà hàng phải xếp hàng hoặc đặt chỗ, đã cảm thấy phiền phức.”

“Anh yên tâm, đã có tôi.”

Hà Thu cô đã ra tay, còn sợ không đặt được chỗ sao?

Sau khi đặt chỗ xong, cô lập đến cửa hàng quần áo vì mình mà chuẩn bị bộ đồ mới, cô cũng không mặc quần áo theo phong cách sang trọng vì cô biết Bành Đại Hải sẽ không đi xe, vì vậy đến cửa hàng này, cô cũng chọn những bộ quần áo giản dị nhưng vẫn nữ tính để hợp với anh, chải một kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản, đi đôi giày đế bằng thoải mái, chờ đợi anh ra khỏi phòng làm việc.

May là Bành Đại Hải không có thói quen kéo dài thời gian, quá trình đi đến nhà hàng coi như thuận lợi, chỉ là anh vẫn không tích cực nói chuyện như cũ, may mắn là cô đã tính toán trò chuyện nói tới những chủ đề gì mới sẽ không tẻ nhạt, lại nói chỉ cần vừa nhắc đến sự việc liên quan đến mạng internet, anh sẽ lập tức trở thành nói nhiều.

“Anh nghĩ gần đây có trò chơi gì chơi tương đối hay? Tôi muốn lúc rảnh rỗi ở nhà anh, có thể chơi một chút.”

“Cô thích trò game online trên máy tính hay là game trên ti vi?”

“Cái gì cũng được, nhưng tôi không có máy chơi game ti vi, có lẽ phải mua thêm.”

“Tôi có mà! Cô biết không? Dù sao tôi cũng đã chơi một thời gian, cô có thể chơi được.”

“Anh có? Tôi nghĩ anh chỉ thích những thứ liên quan đến máy tính và mạng internet.”

“Đúng là tôi không có thời gian để chơi, trước đó tôi có giúp bạn bè viết một bài đánh giá, nên họ gửi cho tôi mấy thứ để nghiên cứu.”

“Ở trong nhà anh tôi không nhìn thấy, anh để ở chỗ nào?”

“Ở trong phòng làm việc của tôi đó.”

“À, thảo nào...” Hà Thu sẽ không chủ động đi vào phòng làm việc của anh, mà mỗi lần anh mở cửa, cả người dường như chiếm trọn khung cửa, cô cũng không nhìn thấy cái gì, cảm giác bên trong như là một khu cấm địa thần bí.

“Cô thích chơi, lát trở về, tôi sẽ đưa cho cô xem thử một chút, tôi còn vài trò chơi mới, hẳn là thích hợp cho cô chơi.”

“Thật thế sao? Thật tốt quá, đây cũng coi như là phúc lợi khi tôi làm công sao?” Hà Thu cười nói.

“Coi là vậy đi! Tối hôm qua bạn tôi còn nói muốn đưa đôi một chiếc smartphone mới, tôi còn nghĩ nếu như tên kia đưa cho tôi sớm một chút, cô có thể tiết kiệm được số tiền kia, cho đến bây giờ tôi cũng chưa có thời gian dạy cô.”

“Không sao, tôi cũng không vội. Lúc nào anh rảnh, chúng ta có thể đi nơi khác, cả ngày đều ăn ở trong phòng, anh cũng sẽ thấy phiền, thường xuyên thay đổi khẩu vị cũng tốt, tôi thấy anh công việc rất nhiều, chỉ ít trên phương diện ăn uống cũng nên tự thưởng cho mình một chút.”

“Cũng phải.” Bành Đại Hải nghĩ thật có đạo lý, vốn cho rằng quay về Đài Loan có nhiều thời gian làm việc của riêng mình, không nghĩ tới liên tục nhận dự án, bận rộn trong một thời gian dài, chỉ chớp mắt, thời gian đã lặng lẽ trôi qua. “Thời gian trôi qua thật nhanh, mới qua năm mới không bao lâu, không bao lâu sau lại sang năm mới, có nhiều việc cũng không kịp làm.”

“Đúng vậy! Hơn ba tháng trước lại thêm một năm cũ đã qua, tôi cũng hiểu được thời gian trôi qua quá nhanh.” Hà Thu có chung cảm xúc,

“Nhưng mà ngoài sự việc liên quan đến mạng và máy vi tính, ở bên ngoài, anh còn có thường xuyên làm chuyên gì khác không? Tôi nghĩ anh thích ở nhà.”

“Thỉnh thoảng tôi cũng sẽ đi ra ngoài.”

“Đi nơi nào?”

“Đi xem triển lãm máy tính, manga hoặc là hội thảo thông tin về công nghệ và nhiều thứ khác.”

Quả nhiên! Dù thế nào Bành Đại Hải cũng không rời khỏi tư tưởng của trạch nam. Cô cố gắng không nhướng mày lên, chịu đựng sự phản kháng trong lòng, tiếp theo vẫn dùng khuôn mặt tươi cười đối mặt với anh.

“Ồ! Anh còn muốn bổ sung thêm thiết bị phần cứng (*) sao?”

(*) Phần cứng: là chỉ thành phần máy móc cấu tạo nên máy vi tính.

“Cũng không phải, trước đó tôi cùng bạn bè muốn đi để chụp showgirl(*) của triển lãm.”

(*) Showgirl: Có thể coi như là PG, những cô nàng làm quảng cáo, tại hội chợ, triển lãm điện tử thường có những cô gái mặc trang phục của công ty, đứng cạnh và giúp quảng cáo sản phẩm.

Lời của anh giống như một tia sấm sét từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ giáng trúng đầu Hà Thu.

Cô còn tưởng rằng anh sẽ có những thú vui tiêu khiển khác, kết quả tên kia chỉ muốn đi triển lãm để chụp ảnh mấy em gái showgirl ăn mặc ít vải, thật là khiến người ta phải trợn tròn mắt! Chỗ tên kia ở còn có nhiều em gái mặc đồ ít vải kiêm chức là gái làng chơi, còn có một vị đại minh tinh làm

giúp việc trong nhà của anh, như thế nào đi nữa không tới phiên đi chụp mấy em gái kia chứ!

“Tôi có mấy người bạn đều rất thích chụp ảnh, nơi đó cũng rất náo nhiệt, hơn nữa nghe nói có rất nhiều nữ thần trạch nam (*) cũng sẽ tới.”

(*) Nữ thần trạch nam là danh từ xuất hiện vào năm 2005, là do giới truyền thuyên tạo ra nhằm quảng cáo và tuyên truyền sự kiện. Nữ thần trạch nam có thể coi là biểu tượng của giới trạch nam. Thường những cô gái đóng vai nữ thần có độ tuổi rất trẻ, gương mặt trong sáng rất đáng yêu (giống Lolita của Nhật Bản)

“Tôi...” Thật sự Hà Thu không biết mình còn có thể nói cái gì.

Dù sao cô cũng là một đại minh tinh được không?

Được rồi, cô thừa nhận mình không còn được trẻ tuổi như mấy em gái nữ thần trạch nam, với điểm ấy, cô đã sớm có cảnh giác, cho nên mới vội vã muốn tìm người để yên ổn, thế nhưng ví dụ như dung nhan, cô cũng không thấy kém mấy cô em gái kia, chẳng lẽ tuổi tác chính là vết thương trí mạng của phụ nữ?

“Làm sao các anh lại muốn đến chỗ kia chụp ảnh? Anh có nghĩ tới đi chụp phong cảnh hay gì gì đó không?”

“Nếu chụp phong cảnh, quá xa, còn phải trèo núi lội suối, triển lãm cách nhà tương đối gần, chụp xong về nhà có thể lập tức tải lên, mọi người có thể trao đổi ảnh chụp với nhau.”

“Tóm lại một câu, vẫn là rất tiện rất nhanh phải không?” Cô gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Thấy cô hoàn toàn hiểu rõ, Bành Đại Hải vui vẻ nói: “Cô hiểu đúng không? Tôi chỉ biết nhất định cô sẽ hiểu, giống như những trạch nam chúng

tôi, bình thường sẽ không có cơ hội quen biết con gái đâu, đâu có thể đi đường cầm máy ảnh chụp ảnh nữ sinh loạn lên? Ở triển lãm, tất cả các showgirl có thể chụp, vậy đối với môn phái trạch nam mà nói, là cơ hội khó có được, thuận tiện thử một chút tính năng của máy ảnh.”

Hà Thu cảm thấy mình cười không nổi, vốn cô tưởng rằng mình có thể dễ dàng đối mặt với anh lộ vẻ tươi cười, thế nhưng đối mặt thấy anh mặt mày hớn hờ giảng giải kinh nghiệm chụp ảnh showgirl ở triển lãm, cô đã hoàn toàn mất tự tin.

“Quan trọng nhất là các showgirl mặc đồ thiếu vải đi?” Cô không nhận được nói thẳng vào trọng điểm.

“Cũng đúng mà!Ai không thích nhìn showgirl?”

Tính thành thực rất tốt, nhưng ở đề tài này, cô thật sự không hy vọng anh sẽ thành thật như vậy.

“Cô không phải muốn hỏi về điện thoại di động sao?”

“Ừ.” Cô gật đầu một cái, muốn nói rất nhiều điều nghẹn ở cổ họng, chỉ có thể dựa vào động tác ăn cơm, đem những lời nói này nuốt vào bụng, đề tài cô vốn chuẩn bị xong, cô cũng hiểu được không sử dụng đến rồi, không bằng liền đem vấn đề giao cho anh, dù có chán ngắt, cô cũng không thấy sao.

“Cô biết làm thế nào để gọi điện chứ? Tính năng lên mạng ở bên cạnh...”

May mắn có chiếc điện thoại di động này giữ thể diện, khi nắm được sản phẩm khoa học kỹ thuật này, Bành Đại Hải có thể thao thao bất tuyệt, anh vừa ăn đồ ăn, vừa thưởng thức điện thoại di động, chỉ có vào những lúc như thế này, thần thái của anh mới nhìn thấy có vẻ sáng láng.

Ở bên cạnh, Hà Thu làm bộ giả vờ không để tâm, nhưng trong đầu vẫn hiện lên những showgirl ăn mặc những bộ váy vừa đáng yêu vừa mê người ở triển lãm.

Nếu để cho cô mặc những bộ quần áo này... Thôi, quên đi! Cô cũng không phải giống như họ, cho tới bây giờ cũng không hợp với những trang phục như vậy.

Thế nhưng nếu Bành Đại Hải chỉ thích nhìn một loại con gái, như vậy thì tất cả những gì cô đang làm có trở thành phí công?

“Thật lạ, vì sao bọn họ đều muốn chụp ảnh cô?”

Trên đường về nhà, ở trong xe taxi, Bành Đại Hải thỉnh thoảng hỏi Hà Thu, bởi vì vừa đi ra khỏi nhà hàng, có rất nhiều paparazzi đi ra chụp ảnh, càng miễn nói tới lúc ăn cơm có mấy người khách đến muốn cùng cô chụp ảnh, điều này khiến cho anh suy nghĩ thấy khác thường.

“Giống như anh thích chụp showgirl ở triển lãm, có vài người thích chụp hình loại hình như tôi đây!” Hà Thu muốn mình có thể dùng giọng nói đùa giỡn để trả lời, nhưng nghe có vẻ tràn đầy bất đắc dĩ.

“Ồi! Chàng trai, cậu không biết cô ấy là ai sao?” Tài xế phía trước liếc mắt một cái liền nhận ra cô gái ngồi phía sau chính là đại minh tinh nổi danh Hà Thu, liền vội vàng nói ra.

“Cô ấy? Không biết...cô là người rất nổi tiếng sao?”

“Ở mức độ nào đó, có thể coi là như vậy!” Như thế nào Hà Thu cũng không nghĩ tới tài xế sẽ chen vào cuộc nói chuyện của bọn họ, nhưng căn cứ vào tâm tình của bạn nào đó vốn không phục, trước đây cô sẽ luôn luôn có chút khiếm tốn một chút, lúc này lại tùy ý để tài xế nói.

“Cô ấy là đại minh tinh đấy! Là Hà Thu đấy! Cô ấy đã quay chụp rất nhiều quảng cáo, cũng đã diễn rất nhiều phim. Trước đây cậu đã coi phim truyện hình ‘Thu nương’, mỗi ngày vợ tôi đều xem, ngay cả phát lại cũng phải xem thêm một lần.”

“Ồ? Tôi hoàn toàn không biết, như thế nào cũng không có ấn tượng.”
Bành Đại Hải chưa từng chú ý tới tin tức lĩnh vực điện ảnh.

“Mấy năm nay tôi cũng không có chụp ảnh đóng phim rồi, anh cũng mới về mấy năm, cũng chưa từng xem qua tin tức của tôi. Hơn nữa, có vẻ anh cũng không chú ý tới tin tức mảng này.”

“Cũng đúng, tôi cùng mấy bạn trạch nam thảo luận về những hệ bầu (*) Nhật Bản.”

(*) Những cây bầu được trồng ở Nhật Bản.

Hà Thu cảm giác thật sự là mình lại bị đánh thêm một cái, lòng biết rõ không phải là bầu, nếu như dùng bầu để minh họa lời nói, bộ phận phát triển, bóng mát giống như một cô gái, độ cong tuyệt vời, là mặt hàng nóng của thị trường rau quả, mà cô còn nhanh biến thành loại rau này.

“Chàng trai, cậu cũng thích Nhật Bản sao! Tôi cũng vậy, người Nhật Bản hay thích chụp những cô gái dễ thương, cũng rất trẻ tuổi.”

Không nghĩ tới tài xế taxi vào lúc này còn bồi thêm một cước, Hà Thu cảm thấy mình bị nội thương nghiêm trọng, cũng muốn hộc máu.

“Chờ chút, bác lái xe, vui lòng bác đỗ xe ở chỗ này.” Cô cố gắng duy trì khuôn mặt thân thiện tươi cười, trong lòng thầm nghĩ mau chóng rời khỏi chiếc xe này, thoát khỏi phạm vi câu chuyện mà thực nữ như cô không nói nổi.

“Cô muốn xuống xe ở chỗ này? Nơi này cách nhà tôi rất xa.”

“Không, anh cứ ngồi xe trở về, tôi nghĩ anh cũng không thiếu việc để làm, gần đây có một quán bánh ga-tô ăn rất ngon, tôi muốn đi mua, ngày mai sẽ mang đến cho anh ăn.”

Bành Đại Hải suy nghĩ một chút. Cũng phải, đúng là anh có còn có một số việc muốn làm.

“Được, ngày mai cô nhớ mang bánh ga-tô đến nhé!”

Trong mắt tên này đúng là chỉ có ăn. Hà Thu trong lòng ai oán.

“Được, tôi sẽ mang qua.”

Sau khi Hà Thu xuống xe, Bành Đại Hải vẫn cảm thấy trong lòng là lạ, có lẽ là thói quen bình thường thấy khuôn mặt cô luôn ấm áp tươi cười, trước khi cô xuống xe, có dáng vẻ bối rối, có chút lạ, thậm chí mắt không nhìn thẳng khi anh nói tạm biệt.

“Tôi thấy, có thể cô ấy không muốn nói chuyện rồi!” Bác tài xế taxi nhiều chuyện đợi Hà Thu xuống xe, lập tức quay sang nói với Bành Đại Hải.

“Không muốn nói cái gì?”

“Chuyện trước kia của cô ấy! Bây giờ cô ấy không đóng phim, cũng là do gã đàn ông kia làm hại.

“Ồ?” Bành Đại Hải đối với câu chuyện bát quái này chưa từng đọc qua, có vẻ rất kinh ngạc.

“Cậu không biết chuyện trước đây cô ấy bị bạn trai lừa gạt đi? Cũng ầm ĩ rất lớn! Phố lớn ngõ nhỏ đều biết, gã đàn ông kia lừa gạt tình cảm của cô ấy, cô ấy vì gã kia mà ở ẩn, kết quả tên kia vẫn tìm tới cô ấy... sau đó..” Nói đến người này, ngay cả tài xế taxi cũng vì Hà Thu mà thấy khổ sở. “Rõ

ràng là một cô gái thật xinh đẹp, vậy là lại gặp gỡ cái loại đàn ông không biết quý trọng này! Tính cách Hà Thu rất tốt, có bao nhiêu người thích cô ấy đấy! Vì một gã đàn ông, ngay cả sự nghiệp của mình cũng không cần, kết quả thật đúng là rất tuyệt tình.”

“Thật sự vậy...” Bành Đại Hải đúng là có chút đồng tình với cô. “Tôi cũng không nhìn ra được cô ấy đã có quá khứ như vậy, cô ấy là người tốt.”

“Cô ấy chính vì quá tốt, cho nên mới phải chịu cảnh bị bắt nạt, phụ nữ như cô ấy, thủy lang vô thủy mệnh.”

Thủy lang vô thủy mệnh, ý chỉ những người xinh đẹp nhưng không có số phận tốt đẹp, lời nói này như cây kim cắm vào trong lòng của Bành Đại Hải, gợi mở ký ức nhiều năm về trước...

Anh vẫn luôn nhớ rõ tình trạng trong nhà, mẹ của anh làm ở quán rượu gần nhà, mỗi ngày bọn họ ngủ đến chiều, sau mười hai giờ đêm thường làm việc, không phải đi dạo phố mua đồ, hay cùng mấy chị em đi khắp nơi cúng bái đoán mệnh, trong đầu luôn là khói hương mịt mù, lẫn vào trong đèn nhang cùng tiền cúng, khắp người mẹ anh còn có mùi thuốc lá, mỗi lần vừa về tới nhà, mở cửa sẽ bay ra một đống khói, khiến anh có ấn tượng khắc thật sâu, anh theo thói quen vừa về nhà sẽ trốn vào trong phòng, né tránh số phận ở chung với đám khói dày đặc.

Mỗi khi mẹ xong việc, sẽ ở trong phòng khóc lớn, đập phá tất cả đồ dùng, dì hàng xóm mặc bộ đồ xanh vàng cùng đắp mặt nạ, vội vội vàng vàng xông vào, giúp anh ngăn mẹ đang phát cuồng, cho bà uống thuốc ngủ, đỡ mẹ nằm ở trên giường, rồi sao đó nói với anh: “Mẹ cháu ý! Bà ấy vẫn là thủy lang vô thủy mệnh...”

Tình yêu của mẹ vẫn luôn khiến anh hiểu như thế nào, vĩnh viễn đều là tới cũng nhanh, mà đi cũng vậy, mấy ngày trước bà sẽ ăn mặc thật đẹp, tinh thần thật tốt, mấy ngày sau bà sẽ mặc bộ đồ ngủ, vừa chống tay, vừa sửa

sang lại tóc rối bù, vẻ mặt tiều tụy quỳ gối trước mặt thần linh, khóc lóc hỏi vì sao.

Nếu như Hà Thu cũng như mẹ đều là người phụ nữ có đường tình duyên cực kém, như thế Hà Thu sống bằng lý trí, cũng tích cực hơn, anh nhớ kỹ trên mặt của cô luôn luôn là nụ cười dịu dàng, tràn đầy bao dung, chỉ nụ cười cũng khiến anh cảm thấy có chút ấm áp.

Thế nhưng dù thế nào anh cũng không muốn cô có vận hạn xấu, một người phụ nữ như cô, không nên xui xẻo như vậy đi? Một chút đồng cảm tự nhiên được sinh ra...

Ý VỒNG TÌNH THÂM

Liên Á Lệ
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Edit: Tiểu Ngạn

[► Tôi biết tôi đã sớm qua cái tuổi trở thành nữ thần trạch nam, đương nhiên ở mức độ nào tôi cũng không muốn mình có dáng dấp của nữ thần trạch nam, dù sao muốn tôi ăn mặc ít vải, làm vẻ mặt hồn nhiên ngây thơ, thật sự là không được, nhưng tôi vẫn có chút phiền muộn.

Tôi vốn không cần vì chuyện này mà cảm thấy phiền lòng, bởi vì đã trở thành một người phụ nữ thành thực, tôi hiểu được bản thân mình muốn cái gì, nhưng vẫn không dừng được sự phiền muộn này, không thoát khỏi được nó, tôi thấy tự khinh bỉ chính mình, tôi quyết định sẽ ở nguyên trong cái ổ của mình, chờ trạng thái này tự động biến mất. ◀]

Cô mở một bài viết khác, trên đó ghi ra những ưu điểm của Bành Đại Hải, đây là sau mỗi lần gặp mặt anh do cô phát hiện ra, luôn cẩn thận tỉ mỉ ghi chép lại, thoát nhìn tên kia chính là một người đàn ông tốt, thế nhưng thời gian ở chung lâu, cô không thể không thừa nhận đàn ông như vậy không kiếm được vợ đúng là có lý do của nó, dù cho anh có tốt thế nào đi nữa, dù sao chỉ cần là con người, cũng không thể không có khuyết điểm.

Mặc dù khuyết điểm của anh đều ở trong phạm vi cô có thể chịu đựng được, nhưng sở thích thích showgirl này thật sự khiến cho cô khó mà cân bằng được, tuy cô cũng không muốn anh là một người đàn ông hoàn toàn không gần nữ sắc, đàn ông như vậy thật sự quá không bình thường, thế nhưng thay vì bình thường không chớp mắt nhìn cũng không hay liếc trộm trên đường mấy cô gái, sau khi về nhà, lại nhìn chăm chăm máy vi tính, đối với hình ảnh mỹ nữ chảy nước miếng, kiểu này thì...

Đương nhiên, khuyết điểm thế không đủ để loại thẳng Bành Đại Hải, thế nhưng cô cần có chút thời gian bình phục lại tâm tình.

Mi suy nghĩ đi trước đây mi khiến cho nhiều bạn nữ có bạn trai rất ghét mi sao? Nhất định cũng có bạn nữ không chịu nổi bạn trai mình thích những hình ảnh của mi đâu! Hà Thu không ngừng nói thế với bản thân mình.

Nhưng có vài người có vẻ không hiểu được buông tha, khi cô ở trong nhà chú tâm vào mấy chuyện vụn vặt, người đại diện cũ lại gửi cho cô một tin nhắn: “Tên Eddie kia đang ở khắp nơi hỏi thăm tin tức của cô, tôi nghĩ tên kia đã chơi chán, tự cô cẩn thận, có vấn đề gì thì liên lạc lại với tôi, bạn cũ luôn sẵn lòng vì cô!”

Haiz! Một phút trước cô còn vì chuyện Bành Đại Hải thích showgirl mà thấy phiền lòng, lúc này nhìn thấy cái tên ‘Eddie’ này, nhớ tới tên kia, quả thật Bành Đại Hải đã biến trở về thành hình ảnh tiên sinh hoàn mỹ, dù sao có một người đàn ông tồi để so sánh, so thế nào đi chăng nữa, chuyện Bành Đại Hải thích chụp ảnh showgirl cũng chỉ coi như một bữa ăn sáng.

Cô còn gì để băn khoăn? So sánh lại, Bành Đại Hải dù có thêm nhỏ dãi mấy em kia, cũng không có can đảm ra tay thật, chỉ cần tóm được anh, anh sẽ mãi mãi trung tâm với mình cô, kiểu đàn ông như vậy còn có gì mà phải lẩn tránh.

Hơn nữa, cô để ý như vậy cũng lộ rõ cô thật lòng thích tên kia, nếu không anh ta thích ai cũng không phải là chuyện của cô.

Xóa tin nhắn kia đi, Hà Thu lộ ra biểu tình chắc chắn, phải nắm chắc thanh xuân của mình.

Lại nói, đã chọn Bành Đại Hải, cô cũng không tiếp tục giận dỗi nữa, dù cho cô ở tuổi thanh xuân tiểu điều (*) cũng không cho phép mình được đùa giỡn, chỉ muốn lộ ra khuôn mặt hoàn hảo nhất đi nghênh đón cuộc chiến tình yêu này.

(*) Đây là một bức tranh châm biếm nổi tiếng của họa sĩ Trương Tĩnh Mỹ, ý nghĩa là tuổi trẻ có thể phạm nhiều điều sai lầm.

Bành Đại Hải đi ra khỏi phòng làm việc, thấy trên bàn ăn còn đầy đồ ăn vặt cùng bánh bích quy, lại không ngửi thấy mùi đồ ăn mới nấu xong, đi một vòng quanh nhà, giờ mới biết là Hà Thu không có ở đây, giờ anh đã có thói quen đi ra khỏi phòng làm việc nhất định phải có người trong phòng, không nghĩ tới hôm nay cô nàng không có tới đây.

Tuy bình thường cô nàng cùng anh cũng không thường xuyên chạm mặt, thế nhưng biết rõ cô đang ở ngoài làm việc thì có chút an tâm, khiến anh cũng không rõ được tâm tình của mình, bây giờ dù trong nhà còn thứ gì đó để ăn, nhưng cô không có ở nơi này, khiến anh có chút tâm phiền ý loạn (*).

(*) Tâm phiền ý loạn: là hình dung từ chỉ sự khó chịu, bức bối, cùng bối rối không biết phải làm sao.

May mắn anh đã sớm lưu lại thông tin liên lạc của Hà Thu vào bộ nhớ trong điện thoại di động, nếu đã bất an như thế, cứ cầm điện thoại di động, gọi thẳng cho cô nàng.

Ở trong nhà đang viết blog, Hà Thu cũng đã đắp mặt nạ, không muốn phải nghe điện thoại, thế nhưng trên màn hình hiện thị người gọi lại là Bành Đại Hải kẻ luôn bề quan trọng ố, khiến cho cô có chút mừng rỡ đồng ý nhận điện thoại, rất tò mò tên kia chủ động gọi điện thoại cho cô sẽ muốn nói điều gì.

“Anh tìm tôi? Không có gì để ăn sao?”

“Không, vẫn có...Chỉ là hôm nay cô không tới?”

Bành Đại Hải cho rằng có lúc mình cũng nên quan tâm một chút đến tình trạng của Hà Thu, đặc biệt là sau khi biết cô đã từng bị tổn thương, anh đối với cô nàng này có thêm vài phần thông cảm.

Mà anh nói hơi bị lầy, câu hỏi mang theo sự quan tâm rõ ràng, đã đủ chọc cho Hà Thu bật cười, nhưng vẫn giả vờ lơ đãng, “Ừ đúng! Tôi bận chút việc, anh không phải đã nói chỉ cần tôi chuẩn bị tốt đồ ăn cho anh là được sao? Hơn nữa tình huống bên anh tôi cũng đã sắp xếp khá ổn, ngày hôm nay tôi muốn ở nhà làm việc của mình.”

“Ừa, gần đây cô có công việc à?”

“Không phải, tôi tới một căn phòng trống ở khu vực thành thị, đã rất lâu rồi không tới, vì thế hôm nay tới xem một chút.” Mỗi lần cô thấy phiền lòng, sẽ đến căn biệt thự nhỏ trong khu vùng núi này ở mấy ngày, cô đi suốt đêm qua để tới đây.

“Ý của cô là bây giờ cô không có ở Đà Bắc?”

Giọng nói của anh nghe có chút mất mát, như vậy khiến cho Hà Thu cảm thấy rất vui.

Tên kia không phải chỉ đối với showgirl có hứng thú sao? Thế nào đột nhiên lại quan tâm tới cô một cô gái thực nữ này?

Tuy nghĩ như vậy, nhưng Hà Thu cũng chưa có lòng tin chắc chắn, dù sao tên này chỉ có nhắc tới thức ăn mắt mới có thể tỏa sáng, nhất định là tên này đói bụng.

“Ồ, anh...anh đói bụng sao?”

“Khụ, có một chút, chỉ là ngày hôm nay tôi không thấy cô, nghĩ đến cô có thể bị bệnh, vì thế...”

“Tôi không sao, ngày mai sẽ trở về. Nói cho tôi biết, anh muốn ăn cái gì? Bánh cà rốt nhé? Tối hôm qua có một dì ở nơi này tặng tôi bánh cà rốt tự làm, ăn rất ngon! Tôi trở về sẽ chiên cho anh ăn.” Giọng của cô giống y như một người vợ tốt đang lấy lòng anh chồng.

“Được! Được!” Bành Đại Hải dường như có thể ngửi được một mùi thơm ngào ngạt, nhanh chóng đồng ý, “Thế nhưng... tối hôm qua không phải cô nói xuống xe mua bánh ga-tô sao?”

Quả nhiên, tên này chỉ lúc nhắc tới thức ăn mới có biểu hiện đặc biệt hăng hái.

“Bác hàng xóm của tôi rất thích ăn bánh ga-tô, sáng sớm tôi đã đưa cho bác ấy ăn.”

“Như vậy à...” Trong giọng nói của anh có chút tiếc nuối.

“Đúng vậy! Nếu không còn chuyện gì khác, thì cứ vậy nhé, tôi phải đi làm việc. Anh muốn ăn bánh ga-tô của nhà bánh kia, lần sau tôi sẽ mua giúp anh.” Hà Thu quyết định cúp điện thoại, để lại những thứ tốt đẹp thế là đủ rồi, bởi vì đề tài nói chuyện phiếm cũng đã hết, nói thêm gì đi nữa, lát nữa sẽ thấy chán ngắt, Bành Đại Hải cho tới bây giờ cũng không phải là người đàn ông có miệng lưỡi lưu loát (ý là biết ăn nói), nếu không tìm được đề tài, sẽ im lặng không nói, cô cũng không muốn bầu không khí đang ngọt ngào rơi vào cảnh lúng túng, vẫn là nhanh nói tạm biệt thôi!

“Chờ một chút.” Bành Đại Hải gọi cô.

“Có việc gì sao?”

“Tôi...chỉ là...tôi...”

Đáng ghét! Rõ ràng là một gã đàn ông không hay nói chuyện, hết lần này tới lần khác anh muốn nói ra suy nghĩ của mình. Hà Thu nhìn trần nhà, không có ý định tiếp lời của anh, muốn biết anh định nói ra lời như thế nào.

“Tôi muốn uống sữa đậu nành.”

Hà Thu xoay người, nhìn cửa sổ bên cạnh, trên mặt kính hiện rõ gương mặt cô, còn có dấu hiệu núi lửa bùng nổ. Cô còn tưởng Bành Đại Hải sẽ nói ra lời hay ý đẹp gì, kết quả tên kia chỉ nói muốn uống sữa đậu nành!

Tốt xấu gì cô cũng từng là diễn viên, dùng giọng điệu nhẹ nhàng đáp lại, “Nếu bây giờ anh muốn uống, vậy đơn giản, có thể mua ở cửa hàng tiện lợi dưới lầu là có, nếu không chờ ngày mai tôi mua cho.”

“Khụ...Tôi chờ ngày mai cô mua mang tới.”

Nói chung, ngay cả đi xuống dưới lầu tên này cũng không chịu, thật đúng là đủ trạch! Hà Thu cảm thấy mình tức giận là không đúng, vốn không nên mong chờ gì một tên trạch nam gọi điện cho cô sẽ hỏi thăm ân cần làm gì, Bành Đại Hải có thể vừa bước ra khỏi phòng làm việc, đồng thời phát hiện cô không có ở đó, sau đó gọi điện cho cô, đã là rất giỏi rồi, cô còn chờ mong cái gì nữa?

“Được, anh làm việc tốt nhé, đừng quên ăn uống.”

Nhất thời Bành Đại Hải cảm thấy trong lồng ngực có một chút ấm áp, anh đã độc thân quá lâu, cuối cùng cũng đã biết rõ vì sao gần đây làm việc luôn cực kỳ thuận lợi, thì ra là vì ở bên cạnh có người quan tâm đến anh! Hà Thu luôn giúp anh thu dọn phòng sạch sẽ, lại chưa bao giờ can thiệp vào việc của anh, cũng sẽ không quấy rối anh, lại không dùng ánh mắt khác thường đối với một trạch nam như anh, anh cũng nên quan tâm lại mới đúng.

“Vậy cô...cô cũng nghỉ ngơi cho khỏe, đừng suy nghĩ quá nhiều, nhất định sẽ có người phát hiện ra tấm lòng tốt bụng của cô, sẽ biết rõ cô là một cô gái tốt.”

Có ý gì? Hà Thu không giải thích được.

Cô đã sớm có thói quen khi mọi người nhìn thấy cô, sẽ nói vài lời an ủi, cho dù sự kiện kia đã qua lâu như vậy, mọi người vẫn còn nhận định cô không thoát khỏi sự tổn thương, thậm chí ngay cả căn bản Bành Đại Hải cũng không hơn, cũng nói vài câu.

“Ý của anh là...”

“Là...bác tài xế...có nói một ít...” Anh nói ngập ngừng, không biết nên bắt đầu nói từ đâu, rõ ràng còn muốn nói lời thoải mái an ủi cô, thế nhưng kích động tới quá nhanh, khiến anh đã quên mất mình là một người không biết ăn nói.

“Là như thế à!” Cô đương nhiên đã nghĩ đến, nhất định là tài xế kia nói gì đó mới kích thích thần kinh thô của tên này thế chứ.

“Ừ, tài nấu ăn của cô tốt như vậy, tính cách cũng tốt nhất định sẽ tìm được người phù hợp với cô.”

Bỗng nhiên Hà Thu có tư tưởng muốn chọc ghẹo tâm tình tên kia, lập tức diễn tiết mục ai oán.

“Ừ, anh nói cái này sao! Tôi thấy tôi cũng không có cơ hội rồi, tôi đã lớn tuổi như vậy, hơn nữa cũng không có vận đỏ, ngoại trừ mấy bà cô già, bà giúp việc, bà quét rác bên ngoài, tôi cũng không hơn được ai. Hơn nữa, không phải đàn ông bây giờ đều thích mấy em gái sao?”

Cô cũng không quên giáng cho Bành Đại Hải một cú, đối với việc tên này nói thích đi chụp ảnh showgirl ở triển lãm, quả thật khiến cho cô bốc hỏa.

“Cũng không phải tất cả mọi người đều cùng thích một loại mà!”

“Nhưng anh cũng vậy, không phải sao? Ngay cả anh là người đàn ông đàn hoàng, trung hậu cũng thích loại hình như vậy, tôi đây còn cơ hội nào

nữa? Aizzz...”

“Không phải tôi đã giải thích với cô rồi sao, chỉ là chụp ảnh thôi mà. Bình thường chúng tôi vốn không có cơ hội chụp người qua đường, showgirl cũng rất phối hợp, sẽ tự động trình diễn tư thế cho chúng tôi chụp ảnh, coi như là model miễn phí...”

“Vì sao không chụp tĩnh vật? Có nhiều đồ như vậy sao không chụp, vì sao anh chỉ chụp showgirl?” Lời này nghe có vẻ như cô bạn gái đang ghen, nhưng Hà Thu vẫn hỏi ra khỏi miệng.

“Bởi vì tất cả mọi người đều thích xem showgirl mà! Tôi cùng mấy người bạn đều chụp mấy cô gái xinh đẹp, như vậy mọi người đều thấy vui.”

“Nói chung, cũng thật háo sắc. Hướng tới chỗ tốt, may mắn anh nhìn là mấy showgirl, nếu như anh có hứng thú với máy vi tính hoặc người máy, vậy thì không thể cứu được. Hoặc là ngay cả showgirl anh cũng không nhìn, chỉ muốn mãi nam, vậy...”

“Tôi cũng không phải thế!” Bàn Đại Hải vội vã phản bác.

“Đều là không phải, còn chỗ nào tốt hơn chứ? Ngay cả anh dù có quan tâm tôi thật, khiến cho tôi thấy thụ sủng nhược kinh (*), còn anh thì sao? Sao tự nhiên anh trở nên nhiệt tình như vậy? Có phải vì mình muốn tìm một cô gái tốt để tóm lấy?” Càng không nói tới người này còn lớn hơn cô vài tuổi đấy!

(*) Thụ sủng nhược kinh: Ý chỉ được sủng ái mà lo sợ, vừa mừng vừa lo.

“Tôi...tôi đã từng có!”

“Anh đã từng có?”

Anh thật sự không muốn nhắc tới việc đã kết hôn này, nhưng Hà Thu cũng không coi là người ngoài, ít ra gần đây cô ấy đều chiều cố mình.

“Tôi đã ly hôn.”

“Anh đã từng kết hôn?!” Cô cảm thấy bản thân như là bị ai đó tát cho một cái, thậm chí ngay cả người như Bành Đại Hải cũng đã từng kết hôn.

“Trước khi tôi quay về Đài Loan đã ly hôn, cô suy nghĩ một chút, ngay cả người như tôi cũng đã từng kết hôn, nguyện vọng của cô muốn kết hôn nhất định sẽ đạt được.”

“Ai nói với anh kết hôn là nguyện vọng của tôi?”

Nếu như Bành Đại Hải đã từng kết hôn, như vậy kết hôn cũng không phải là nguyện vọng gì quá khó khăn.

“Nói chung, tôi chỉ là...”

“Tôi biết, anh chỉ nghe bác tài xế nói vài câu, cũng giống mọi người như nhau, đều kết luận tôi là một người đáng thương bị tình yêu làm tổn thương, tôi biết ý tốt của anh, ngày mai sẽ nhớ kỹ mua sữa đậu nành cho anh uống, anh còn muốn ăn thêm thứ gì khác không?”

“Bánh nướng, sữa đậu nành ăn ngon nhất là ăn cùng bánh nướng, đã lâu rồi tôi không được ăn bữa sáng truyền thống.

Vẫn còn gọi món ăn được! Hà Thu muốn nổi cáu.

Nếu tên này đã là một người từng kết hôn, lại thích nhìn showgirl, lộ rõ tên này không phải giống như vẻ bề ngoài vốn không hiểu được phong tình!

Được rồi, cô nên cố gắng hơn nữa, tuy rằng nhìn tên này có vẻ là không muốn, nhưng đùa giỡn người đàn ông trong ngoài không đồng nhất này thật ra cũng có chút thú vị.

Bành Đại Hải nằm ở trên giường nhỏ trong phòng làm việc, nghỉ ngơi một chút, cho tới giờ chưa từng kéo rèm cửa sổ ra, nhưng khe hở bên dưới có ánh sáng rọi vào sẽ biết được là ngày hay đêm, xem ra trời cũng đã sáng, anh vươn người, chỉ là do giường ngủ nhỏ khiến anh không duỗi được thẳng người.

Anh thở dài, rõ ràng trong nhà này có ba gian phòng, phòng ngủ chính luôn bỏ không, mỗi khi công tác mệt mỏi trở về, anh đều vùi mình ở trên cái giường nhỏ này nghỉ tạm, ngược lại cái giường lớn trong phòng ngủ một năm cũng không nằm vài lần.

Cầm điện thoại di động lên, anh bấm vài cái, kiểm tra kế hoạch công việc hôm nay.

Xem ra có thể được nghỉ ngơi một ngày rồi, chỉ là cho dù lúc rảnh rỗi, cũng có thể làm những hoạt động nhẹ nhàng khác, Bành Đại Hải quyết định làm tổ ở nhà là tốt rồi, có thể sẽ đổi chỗ nghỉ ngơi. Vì vậy đứng dậy, phải đến trên giường lớn thoải mái nằm thôi.

Vừa mới đi ra khỏi phòng làm việc, anh dường như nghe thấy tiếng mở khóa cửa lớn, sau đó có một bóng dáng xinh đẹp đi vào trong nhà, chẳng qua khi cô nàng xoay người lại, nhìn qua có chút chật vật.

“Á!” Hà Thu vừa nhìn thấy có một bóng người cao lớn đứng ở trước mặt mình, sợ đến nỗi thở gấp, “Sao anh lại ở chỗ này?”

“Đây là nhà của tôi mà!” Bành Đại Hải có chút dở khóc dở cười, đón lấy mấy chiếc túi trên tay cô. “Tôi giúp cô mang vào.”

“Tôi đương nhiên biết nơi này là nhà của anh, chỉ là bình thường anh... anh cũng biết anh... bình thường anh đang bế quan mà!” Cô rất muốn nói anh đều ở trong phòng, nhưng cuối cùng vẫn thay đổi cách nói.

“Công việc hôm nay tôi đều đã làm xong. Sao cô đến sớm như vậy?”
Anh để tất cả túi đồ lên bàn, sau đó tìm kiếm, biết bên trong nhất định có gì đó ăn được.

Hà Thu biết tên này đang tìm cái gì, nhanh tới giúp anh lấy ra.

“Không phải anh nói muốn sữa đậu nành sao? Đồ này đương nhiên chỉ có sáng sớm mới mua được mà! Ở đây đều có sữa đậu nành, bánh nướng và bánh quẩy mà anh muốn, tôi còn mua cả bánh trứng. Tối hôm trước anh nói muốn ăn bánh ga-tô, bánh cà rốt dì kia tặng, tôi đều mang tất cả đến.”

Lúc này Bành Đại Hải mới nhớ tối hôm qua đúng là mình có nói với cô là muốn uống sữa đậu nành, mà cô đúng là theo những lời mà anh nói trong điện thoại muốn ăn gì đều mang đến, không có quên chút nào. Thảo nào cô nàng mang theo bao lớn bao nhỏ, thân hình cô nàng này mảnh mai như vậy, thật sự làm khó cho cô, còn phải vì anh mang một đồng đồ.

“Trong túi này là lạnh, bên kia là nóng, bởi vì anh cũng không nói với tôi anh muốn loại nào, nên tôi đều mua cả hai loại.”

Anh phải thừa nhận cô là một người rất cẩn thận, nhất là lúc cô chuẩn bị đồ ăn, cô rất tận tâm tận lực, thậm chí anh còn nhận ra mỗi lần cô chuẩn bị điểm tâm, đều không giống nhau, ngay cả kích cỡ dao đĩa hoặc là mâm chén đi kèm cũng không giống nhau.

“Mỗi lần cô đều rất tỉ mỉ, tôi nghĩ cô thật đúng là một người cẩn thận.”

“Vì tôi không biết rốt cuộc là anh muốn cái gì, nếu vậy thì nên mang tất cả đều chuẩn bị tốt.”

Hà Thu đương nhiên biết rõ bản thân mình rất cẩn thận, dù sao cô cũng không có việc gì để làm tốt, chăm sóc Bành Đại Hải là trọng tâm cuộc sống của cô, khi chuyên tâm làm một việc đương nhiên không có lý do làm không tốt. Hơn nữa, anh có thu nhập cũng không keo kiệt, một tuần cô gửi

bản ghi chép một lần, mỗi lần anh đều dùng tài khoản trên mạng chuyển tiền vào tài khoản của cô, đối với nội dung cô báo cáo thu chi hoàn toàn tin tưởng, một phen tiền cũng không đưa thiếu, vì thế mỗi lần cô mua đồ anh cũng vui vẻ theo.

“Tôi không có đòi hỏi cao như vậy!”

“Thỏa mãn nhu cầu của anh không phải là lý do anh thuê tôi sao?”

“Thế nhưng thật sự cô đã vượt qua mong muốn của tôi rồi.”

“Yên tâm, anh theo phán đoán tôi cũng khác rất nhiều.” Cô nói cũng không ngẩng đầu lên, hai tay sắp xếp thức ăn trên bàn.

“Ồ?” Bành Đại Hải có chút khó hiểu, nhưng cũng không có hỏi tiếp.

“Anh không cảm thấy kỳ lạ sao?” Hà Thu ngẩng đầu, thấy anh đang cầm sữa đậu nành, trong miệng còn ngậm ống hút, đang hút sữa với vẻ mặt vô tội, đối với lời nói của cô không có bất kỳ phản ứng nào, không nhìn được, cô nói thẳng ra vấn đề ở trong lòng cả đêm, “Rõ ràng từ đầu tới đuôi anh là một trạch nam đúng tiêu chuẩn, vì sau ngay cả anh cũng đã kết hôn?”

“Ặc!” Anh lộ ra nụ cười thật thà, gãi đầu có vẻ ngượng ngùng. “Ha ha... Thì ra là chuyện kết hôn sao?”

“Anh không muốn nói cho tôi biết ban đầu làm thế nào mà kết hôn sao?” Hà Thu không muốn bỏ lỡ.

“Thật ra cũng không có gì to tát.”

“Đối với anh mà nói, việc kết hôn chỉ là việc không có gì to tát sao?” Cô cố nén sát khí trong mắt, trước khi hỏi ra đáp án, không muốn dọa chết tên này.

Tối hôm qua cô ở trên giường lật qua lật lại, nghĩ như thế nào cũng không ra đáp án, dựa vào cái gì mà ngay cả đàn ông như Bành Đại Hải cũng đều kết hôn được, mà cô nhọc lòng trong biển tình tìm kiếm mà vẫn luôn cô đơn?

“Thì là...Tôi cũng không biết phải nói như thế.” Bành Đại Hải là kẻ không có tài ăn nói, vào lúc này khuyết điểm này lại phát tác rất nghiêm trọng.

“Vậy thì nói đơn giản đi! Anh không phải ghét nhất là lãng phí thời gian sao? Ấp a ấp úp không phải là một việc mất thời gian sao? Có chuyện gì cứ việc nói thẳng, hơn nữa tôi cũng không có ý định hỏi sâu, anh cũng đã biết qua vấn đề tình cảm tôi, sao không để tôi cũng biết quá khứ của anh để tham khảo một chút?”

Ngẫm lại cũng thấy đúng, anh uống hết sạch sữa đậu nành, sau đó ngồi xuống, ngoan ngoãn nói ra hết, “Hôn nhân của tôi thật sự không có gì hay ho để tham khảo, cô ấy là bạn bè mà tôi quen ở Mỹ, tôi cùng mấy người bạn đều ở cùng trong một nhà trọ, cô ấy thường tới đây chơi, rất chiều cố tới cuộc sống hàng ngày của mấy người chúng tôi, một thời gian sau, có một ngày cô ấy nói với tôi muốn kết hôn, sau đó...”

“Vậy là anh cùng cô ấy kết hôn? Không có yêu đương?”

“À...yêu đương à...Nói như thế nào nhỉ?” Bành Đại Hải nhíu mày, nhìn trần nhà, không rõ lúc đó cùng Angel có gọi là yêu đương không, thế nhưng vẫn đón nhận, cũng đã làm chuyện vợ chồng nên làm, nếu nói không có tình yêu, dường như cũng không phải.

Hà Thu ngồi đối diện anh, chờ đợi đáp án của anh, chỉ thấy anh có bộ dáng phức tạp, giống như bị hỏi khó.

Một lát sau, cuối cùng anh cũng mở miệng: “Trần nhà quá bẩn rồi!”

Cô cũng nhìn lên trần nhà, từ lần đầu tiên đi vào nhà thì đã phát hiện phía trên có dấu vết bị khói làm bẩn, cũng không phải ngày hôm nay mới có, tên này cứ thế mà khi cô hỏi đến vấn đề hôn nhân thì đưa ra một câu bình luận không liên quan đến nhau.

“Anh không phải là muốn tôi lau sạch sẽ chứ?” Hà Thu nheo mắt lại, nhìn về phía tên kia. Đây là một công trình lớn, chẳng lẽ tên này thật sự muốn cô leo lên lau sạch?

“Không không... như này đã ít nhất là hai mươi năm rồi, hơn nữa trần nhà cũng không làm bằng gỗ có bị bẩn không lau sạch cũng không sao, cô nghĩ tôi có nên mời người đến sửa lại phòng khách một chút?”

Cuối cùng cô cũng đã hiểu rõ, chủ đề của bọn họ từ chuyện kết hôn của anh chuyển luôn sang sửa sang phòng ốc.

Đừng dài dòng! Cô cũng có biện pháp đáp lại, lại nói đã quyết định ứng chiến, ngày hôm nay cũng không phải cô hoàn toàn không có sự chuẩn bị.

“Được mà! Trần nhà là nên thay, nhưng mà tôi nhớ là anh không quản việc này.” Cô đứng lên, giả bộ cùng anh thảo luận nghiêm túc, từ từ cởi áo khoác mỏng ở trên người.

Bên trong áo khoác cô mặc một chiếc áo trễ vai, thậm chí còn rất ‘có lòng’ trên người xịt một mùi nước hoa quyến rũ, trong lúc cởi áo khoác, cô ngửi được một mùi hương phiêu tán (phát tán, phát tán) trong không khí, đồng thời cũng chú ý tới tên kia dùng mũi ngửi ngửi, dường như cũng ngửi thấy.

“Thế nhưng cô rảnh rồi mà! Hơn nữa cô biết làm thế nào để biến chỗ này thành một ngôi nhà, chỗ cô đã từng ở lại, đều làm cho giống như một ngôi nhà.”

Cô luôn luôn có mùi vị gia đình, chỉ là mùi hương tỏa ra khiến cho cô không còn chút nào là một người phụ nữ của gia đình, cánh tay và bờ vai trắng như tuyết thật hấp dẫn ánh mắt Bành Đại Hải, trong khoảng thời gian ngắn, nhìn có chút choáng váng.

“Tại sao anh không nói đây vốn là nhà của anh, nhà thì phải có hình dạng như thế nào mới là nhà?” Cô đùa nghịch lộn tóc dài, cầm lấy dây thun ở trên bàn, buộc thành kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản.

Anh vẫn luôn nghĩ chiếc cổ của phụ nữ là một nơi rất khiêu gợi, động tác liên tiếp của cô khiến anh thấy khó thở, gần như là thất thần, nhưng vẫn cố gắng để nói, “Đây cũng là chỗ tôi không am hiểu! Tôi không biết làm sao tạo ra hình dạng một ngôi nhà, nhưng cô biết mà.”

Hà Thu quay đầu lại, tay chống lên bàn, thân thể thấp xuống, kề sát vào anh, cố ý nói ra.

“Anh muốn tôi sửa ngôi nhà này thành hình dạng nhà như thế nào?”

Bành Đại Hải không dám nhìn loạn, bởi vì cô cúi nửa người trên xuống rất thấp, thấp tới mức ở dưới cái cổ áo xuất hiện một hình ảnh mê người đầy ám ảnh, cho dù ánh mắt của anh cố gắng nhìn về phía ở trên gương mặt cô, nhưng vẫn hơi liếc nhìn về phía khu đồi núi kia.

“Đúng, tôi nghĩ ít ra trong phòng này phải nhìn thoải mái một chút.” Anh cố gắng hết tâm tư, để cho khả năng nói chuyện được hoạt động, cũng thảo luận về vấn đề hoàn cảnh ngôi nhà thật tốt.

“Tôi không thành vấn đề! Thế nhưng những máy vi tính bỏ đi mà anh mang về, đồ dùng xung quanh đều ở phía đằng kia, nên xử lý thế nào bây giờ?”

Đương nhiên Hà Thu có chú ý tới rõ ràng anh đang đứng ngồi không yên, điều này chứng minh anh cũng không phải thờ ơ như vậy! Cô chỉ cần

một ngón tay, sẽ khiến áo trên vai rơi xuống...

“Hôm nay rảnh rồi tôi sẽ tháo hết linh kiện mà tôi cần ra.”

“Lúc tháo ra sẽ để ở đâu? Lại chất đống trong phòng làm việc của anh sao?”

“Tôi sẽ lên mạng tìm số điện thoại, gọi xe đến chở đi.”

“Vậy chờ anh dọn xong đống đồ, tôi sẽ trở lại xử lý những vấn đề khác.” Hà Thu quyết định chắc chắn, sau đó vỗ nhẹ lên gò má của anh, thể hiện sự thỏa mãn.

“Ừ.” Bành Đại Hải ngoan ngoãn gật đầu, đột nhiên nói ra một câu, “Phong cách làm việc của cô rất nhanh nhẹn.”

“Đó không phải là bởi vì anh không thích kéo dài sao? Từ khi chúng ta quen biết tới nay, anh không ngừng nói rõ tầm quan trọng của việc nắm bắt thời gian.”

“Đúng vậy, cô thật sự rất phối hợp.”

“Anh... Vợ trước của anh là một người không phối hợp sao?” Hà Thu không nhin được mà hỏi.

Vừa nhắc tới vợ cũ, Bành Đại Hải lại xuất hiện vẻ mặt khổ sở, thì ra bị thân thể cô mê hoặc phân tán sự chú ý.

“Cô ấy cũng không phải không phối hợp.” Anh đứng lên, muốn trốn vào phòng làm việc.

“Vì sao hai người ly hôn?”

“Nên nói là...sau này cô ấy tìm được một người đàn ông đối với cô ấy rất tốt đi.”

Hà Thu rất cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh, phát hiện trên mặt của anh hoàn toàn không có sự buồn bã hay là đau khổ, mà là...thoải mái! Còn có vẻ không muốn nhắc đến.

“Anh đau khổ sao?”

“Cũng không, chỉ là tương đối phiền phức mà thôi, bởi vì cô ấy luôn chiều cổ tôi, đúng lúc mẹ tôi ở Đài Loan cũng bị bệnh, vì thế nên tôi trở về, trở về cũng luôn bận rộn, cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều.”

Mất cả buổi, cũng chỉ vì người ta chiều cổ anh, vì chiều cổ, rồi chiều cổ xong lại kết hôn, đó không phải là giống cô sao? Bây giờ cô đang định theo kế hoạch sẵn ‘rùa vàng’ (*), hôm nay vị kia nói qua cuộc ly hôn thảm thiết ngày trước, cô không khỏi có chút hoài nghi vào lúc này cách làm này có chính xác hay không.

(*)Rùa vàng: chỉ những người đàn ông tốt, độc thân, có tiền tài.

“Trước đây anh không phải vì yêu cô ấy mà kết hôn?”

“Nói không phải...có phải là quá vô tình không?”

“Anh cũng đã kết hôn rồi ly hôn, bây giờ còn lo lắng vấn đề có vô tình hay không có phải quá muộn hay không? Nếu anh thật có tình có nghĩa, làm sao lại không bắt ly bất khí (*)?”

(*) Bất ly bất khí: là một câu nói xuất hiện trong Hồng Lâu Mộng, có nghĩa là vĩnh viễn ở bên nhau, không chia cách, mãi mãi không xa rời.

“Tôi không có ý định muốn ly hôn, nhưng cô ấy có đối tượng tốt hơn tôi, tôi...”

“Không phải là do anh vẫn luôn không làm tốt chức vụ một người chồng sao?”

“Tôi...tôi vẫn luôn bận rộn nhiều việc, công việc quá nhiều, có một thời gian không quan tâm đến cô ấy, điểm ấy tôi thừa nhận.” Bành Đại Hải lộ ra vẻ mặt hối lỗi.

“Anh cũng biết không có chiều cố người ra, vì sao lại muốn kết hôn? Kết hôn không phải biểu thị cho lời hứa hẹn cả đời sao?”

“Mấy cô đúng là đều là phụ nữ, suy nghĩ đều giống nhau, cô ấy cũng vì thế mà oán giận tôi.”

“Vậy anh nói sao?”

“Tôi cũng không biết phải nói gì, chẳng qua là cảm thấy rất có lỗi, bởi vì tôi không nghĩ tới cô ấy lại đòi hỏi nhiều như vậy, mà thời gian kết hôn cô ấy chỉ nói cần có một mối quan hệ hôn nhân, cô ấy sẽ dễ dàng chiều cố tôi, cũng có thể quang minh chính đại dọn vào ở.”

Nghe lý do như vậy, Hà Thu rất muốn té ngã bất tỉnh, không nghĩ tới vợ trước của tên này làm sao bày ra lý do thế này thuyết phục tên này đồng ý kết hôn, vấn đề là, tốt xấu gì tên này cũng nên có năng lực phán đoán chứ?

“Đại Hải... Làm sao anh có thể vì thế mà kết hôn được vậy?”

“Bây giờ tôi đã biết rồi! Người luôn sẽ có lúc phạm sai lầm mà! Trước đây tôi cũng đâu có kết hôn qua, làm sao biết được làm vợ chồng có nhiều vấn đề như vậy.” Bành Đại Hải rất dũng cảm nhận sai.

“Sau đó anh sẽ sửa sai sao?” Cô nên vì tương lai của mình xác định trước một chút, không muốn có kết cục thảm như vậy, gả cho một người đàn ông không yêu thương mình, chỉ có một cái chức danh là vợ mà không có chút quyền lợi nào của một người vợ.

“Đương nhiên, đã sai một lần, tôi cũng sẽ không tiếp tục sai lầm. Nếu hôn nhân tôi thấy không thích hợp, tuyệt đối sẽ không tái hôn.”

Anh sẽ không tái hôn? Vậy cô ở phía sau đuổi theo anh, cực khổ chăm sóc anh, là vì cái gì?

Hà Thu làm ồ ở trong nhà, tiếp tục ở trên blog cá nhân ghi lại sự thất bại trong số phận tìm chồng của mình, cho rằng tìm một trạch nam có thể kết thúc cuộc đời độc thân, có thể cắt đứt hoa đào làm bà chủ một gia đình, giúp chồng dạy con, nhưng sau khi tiếp xúc trực tiếp, phát hiện trạch nam cũng có thất tình lục dục, thích chụp ảnh showgirl, còn đã từng hồ đồ kết hôn, điều quan trọng nhất là trạch nam rất an phận, không cùng phụ nữ làm loạn, như vậy rất khó biến thành người chồng ôn nhu sẵn sóc.

Mà cô đã quên mất khuyết điểm này, đơn thuần chỉ muốn tìm một người? Nếu tiếp tục kiên trì, tìm một người nguyện ý yêu cô, cũng nguyện ý đối xử với cô thật tốt, và là một người đàn ông không biết gian dối.

Lúc này, có tiếng chuông cửa vang lên.

Ồ! Sao lại có người tìm tới cửa?

Hà Thu thấy kỳ lạ, chân trần đi đến cạnh cửa, từ mắt mèo nhìn ra bên ngoài, thấy tên Eddie bạn trai cũ của mình, cái tên đàn ông dối gian vô sỉ kia đang ở bên ngoài, trên tay còn cầm một bó hoa tươi.

Trời ạ! Tòa nhà này rõ ràng có nhân viên quản lý, làm sao tên này lên được đây vậy?

Chết tiệt! Cô không muốn có bất kỳ quan hệ nào với tên này nữa, làm sao bây giờ?

Eddie không thấy có người ra cửa, vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục ấn chuông cửa.

Hà Thu xoay người, nhẹ nhàng đi vào trong phòng, muốn tránh xa tiếng chuông cửa phiền lòng kia, cầm điện thoại di động lên, không nghĩ tới

người đầu tiên gọi điện cho là Bành Đại Hải.

“A lô! Hà Thu à?”

Bành Đại Hải vừa thấy cô gọi điện thoại tới, nhanh chóng ấn trả lời, vì đã có mấy ngày cô chưa xuất hiện, đồ ăn trong nhà cũng đã bị anh ăn sạch rồi, cũng không thấy cô mua thêm hàng hóa bổ sung mà anh cũng đã đem tất cả thiết bị điện thanh lý sạch sẽ rồi, toàn bộ ngôi nhà đều chờ cô về xử lý, thế nhưng vài lần gọi điện cho cô, người ta cũng không nhận, đang nghĩ không biết cô bị làm sao vậy.

“Ừ, anh...anh đang bận sao?”

“Tôi? Cô muốn ăn cơm không? Chúng ta lại đến nhà hàng lần trước được không? Tôi thấy nhà hàng kia ăn rất ngon...”

“Đại Hải, bây giờ tôi có chút vấn đề, có người đứng ở trước cửa nhà tôi, là người tôi không muốn gặp, tôi cũng không muốn gọi cảnh sát tới, anh có thể tới giúp tôi không?”

“Xử lý như thế nào?”

“Loại việc này cần tôi phải dạy anh sao?” Hà Thu đem toàn bộ cơn giận xả ra, “Anh cao lớn như vậy dùng để làm gì? Chỉ suốt ngày ngồi làm tổ trước máy vi tính! Anh tới đánh đuổi tên kia đi là được. Anh đừng nói với tôi là anh không đánh lại được tên kia? Tôi cho anh biết, tên đó chỉ là một thằng cha họa sĩ thôi tha, thậm chí ngay cả vẽ tranh cũng kém, chỉ cần anh có mặt, tùy tiện dọa tên đó vài câu, có thể khiến tên kia sợ hãi là được, anh làm được như vậy chứ?”

“Tôi...tôi thử xem.” Bành Đại Hải có vẻ đã bị cô hù dọa, lúng túng đáp lại.

“Anh...thôi quên đi!” Nghe thấy giọng nói của anh, đủ biết anh không phải là một người có khả năng cãi nhau, cô thật không nên gọi điện cho anh, nên gọi cho những người khác, hiệu quả so với anh còn tốt hơn, chỉ là điện thoại cũng đã gọi, không thể làm gì khác hơn là cố gắng mà tiếp nhận. “Anh nhớ kỹ, bởi vì anh không có khả năng cãi nhau, ai cũng có thể thắng anh, anh chỉ cần không nói chuyện, nhớ kỹ một câu cũng không nói, chỉ dùng đôi mắt của anh, hung hăng nhìn chăm chăm tên kia là đủ rồi, những thứ khác tôi chờ anh đến sẽ giải quyết.”

Ý VỮNG TÌNH THÂM

Liên Á Lệ
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Edit: Ánh Vũ

Beta: Tiểu Ngạn

Gã đàn ông ở trước mắt khiến cho Eddie có cảm giác bị uy hiếp, tuyệt đối có liên quan tới việc đối phương cao lớn hơn mình, còn có ánh mắt như muốn giết người dưới gọng kính đen kia, hơn nữa trên mặt gã này còn có chút râu lởm chởm, có vẻ không phù hợp với khuôn mặt tái nhợt vì thiếu năng, nhìn như thế nào cũng rất kinh khủng.

“Anh... anh là ai?”

Bành Đại Hải nhớ tới lời dặn dò của Hà Thu, cắn chặt môi, thoát nhìn càng giống một người đàn ông đang cố nén tức giận.

Eddie nắm chặt bó hoa trên tay, quả thật có ý định dùng hoa phòng thân, trực tiếp che ở trước người, lăm lăm giải thích: “Tôi....tôi chỉ muốn tặng hoa cho Hà Thu mà thôi.”

Bành Đại Hải vẫn im lặng như cũ.

Eddie cảm thấy da đầu tê dại, rõ ràng có nguồn thông tin cho gã biết Hà Thu không có bạn trai mà! Sao lúc này lại xuất hiện một nhân vật như thế?

“Này! Eddie, bạn trai của Hà Thu tới rồi, tốt nhất anh nên đi nhanh đi, nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát tới đó!” Tiếng nói mang khẩu âm Đài (*) vang lên, vẻ mặt của nhân viên bảo vệ so với Bành Đại Hải còn khó nhìn hơn, để cho người ta lên vào đã đủ nguy rồi, kẻ giữa trưa lên vào tòa nhà lại còn là tên bạn trai cũ đáng chết của cô Hà Thu được người người yêu quý, nếu

chuyện này truyền đi, ngay cả công việc của mình ông cũng không giữ được, cũng không biết tên này đi theo ai để vào được cửa, vừa mới nhận được điện thoại của Hà Thu, nhân viên bảo vệ đã trên dưới năm mươi tuổi kia thiếu chút nữa nảo tụt máu.

(*) Núi Thiên Đài cũng là tên một vùng đất vùng thuộc tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc.

“Tôi...tôi tặng hoa cho cô ấy thôi mà, chỉ là muốn thể hiện một chút tâm ý với cô ấy...” thần thái vốn tràn đầy tự tin của Eddie biến mất trong nháy mắt không còn chút nào, nhưng vẫn muốn hỏi rõ ràng chàng trai kia thật sự là bạn trai của Hà Thu ư? “Anh... anh là ai?”

Bành Đại Hải nhớ kỹ lời dặn dò của Hà Thu, bất kể có chuyện gì cũng phải nhịn xuống, không được mở miệng.

“Đến nhà cô Hà Thu! Đương nhiên là bạn trai của cô ấy rồi! Cô Hà đã thông báo trước cho tôi rồi, bạn trai của cô ấy sẽ tới đây, tôi thấy cậu đừng nên tới mà phá hoại nhà người ta, lúc trước không biết quý trọng, bây giờ sao còn tới phá hoại?” Nhân viên bảo vệ nhiệt tình khuyên nhủ.

“Tôi...đó đều là hiểu nhầm thôi! Tôi thật sự không phải ở cùng một chỗ với cô gái kia, đều là do bọn nhà báo viết loạn thôi...” Eddie trước khi đến đã quyết tâm có đánh chết cũng không thừa nhận, cho dù có bị chụp ảnh lại, nhưng chỉ cần gã không thừa nhận, cũng không coi như là lỗi của gã, đàn ông chính là phải có da mặt dày mới có được phụ nữ!

Đột nhiên, cửa nhà Hà Thu được mở ra, một khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện phía sau cánh cửa!

“Hà Thu!” Eddie vội vàng tiến lên, trực tiếp đem bó hoa tới trước mặt cô, tiếp theo quỳ xuống, gã biết rõ nếu muốn van cầu thì phải vứt bỏ hoàn toàn tự ái đi, nhất định phải kéo cô ấy trở lại vòng tay mình một lần nữa, nếu không đã chuẩn bị lâu như vậy rồi mà vượt mất thì cũng giống như triển

lầm tranh mà không có địa điểm rồi. “Bảo bối, tất cả đều là lỗi của anh, chuyện đã qua lâu như vậy rồi, hãy tha thứ cho anh nhé, nếu không anh sẽ không đứng lên.”

Gã ra vẻ nhanh chóng nhận lỗi, giọng nói vừa nhanh lại còn vừa lớn, lập tức đã khiến cho cả ba người ở đây đều choáng váng.

Hà Thu là người đầu tiên tỉnh táo lại, mắt đốic tai ngơ, thậm chí còn không muốn nói với tên này, trực tiếp xoay người nhìn nhân viên bảo vệ, “Chú Khâu, nếu anh ta không chịu đi, vậy thì chú báo cảnh sát cũng được.” Sau đó cô kéo tay Bành Đại Hải, nói: “Đại Hải, chúng ta đi.”

Eddie không khỏi há hốc mồm, trước kia chuyện gì Hà Thu cũng lấy gã làm chủ, chưa từng trở mặt trước mặt gã, ngay cả việc chia tay cũng là do gã nói trên truyền hình với cô, sau gã nghĩ muốn tìm cô, nhưng làm sao cũng không liên lạc được, hiện tại cô lại còn muốn làm trò bỏ đi cùng tên đàn ông khác trước mặt gã?

“Em muốn đi cùng anh ta? Hà Thu, em không thể đi cùng anh ta, anh mang hoa tới muốn cầu hôn em, xin em hãy gả cho anh!”

“Cậu còn mặt mũi mà tới cầu hôn?” Nhân viên bảo vệ trừng mắt liếc gã một cái, lấy điện thoại di động, uy hiếp: “Tôi thấy nên báo cảnh sát thì tốt hơn, loại người như cậu không để cho cậu biết tay một chút thì thấy không được.”

“Chờ một chút!” Eddie vội vàng lên tiếng ngăn lại. Lúc này gã không thể vào cục cảnh sát được! Nhưng mà tại sao lời cầu hôn gã cũng đã nói ra khỏi miệng rồi mà Hà Thu vẫn không dừng bước?

“Chờ cái gì mà chờ? Cậu cứ quỳ ở chỗ này chờ cảnh sát tới cũng được!” Nhân viên bảo vệ thở phì phò nói, làm bộ muốn gọi điện thoại.

Eddie thấy ông ta muốn báo cảnh sát thật, vội vàng đứng lên, đuổi theo phía sau Bành Đại Hải và Hà Thu, gã tính toán cần phải thêm một lần cầu xin chính thức nữa mới được.

“Hà Thu, em chờ anh một chút, hãy nghe anh nói hết, lần này anh thật tâm thành ý muốn...”

Gã đuổi theo Hà Thu và Bành Đại Hải đang muốn vào thang máy xuống dưới lầu, gã muốn chặn thang máy lại, nhưng chạm phải ánh mắt hung ác của tên đàn ông bên cạnh Hà Thu, cánh tay đang vươn ra liền rút trở lại, cuối cùng chỉ có thể trở mắt nhìn cánh cửa thang máy chậm rãi khép lại, cả người run lên khi bị tên đàn ông bên cạnh cô trừng thêm một cái nữa, mà Hà Thu thì ngẩng đầu nhìn tên đàn ông kia một cách sùng bái...

Xem ra kế hoạch muốn khơi gợi lại tình cảm trước kia đã thất bại.

Cửa thang máy vừa mới khép lại hoàn toàn, Hà Thu rút tay về, không khí bên trong nhanh chóng không còn sự hạnh phúc ngọt ngào như vừa rồi.

Bành Đại Hải vốn còn cảm thấy ấm áp, chẳng qua là một cánh tay mà thôi, trên thực tế ngoại trừ cánh tay của cô ra, anh còn cảm giác được bộ ngực mềm mại của cô cũng dán trên người mình, may mắn cô đã bảo anh không cần mở miệng, nếu không lúc này anh vừa mở miệng nói nhất định sẽ bị cà lăm. Nhưng Bành Đại Hải chưa kịp nghĩ nhiều, Hà Thu đã gây khó dễ.

“Sao anh trẻ như vậy mới đến?”

“Tôi đã nhanh hết mức rồi đấy.”

“Anh có biết anh ta nhấn chuông ngoài cửa bao lâu rồi không?”

Cô chỉ cần nghe thấy tiếng chuông cửa đã nhức đầu, càng đáng giận hơn là Eddie lại cho rằng cô yếu lòng ngầm tha thứ cho mình, xem cô lúc nào

cũng giống như mấy người phụ nữ ngốc nghếch vậy.

Gã này bị chụp ảnh lại là sự thật, có chứng cứ vô cùng xác thực, vậy mà còn chạy tới trước mặt cô hô to bị oan uổng, cô vốn cho rằng mình đã khôi phục lại tâm tình bình tĩnh, bị tên kia làm thành như vậy, lại thấy tức giận.

“Tôi nghĩ rằng cô có thể yêu cầu bảo vệ đuổi cổ tên kia đi.”

Cô thì có thể a! Nhưng mà cô nuốt không trôi cái khẩu khí kia thì làm sao mà yên lòng được?

Eddie thật sự cho rằng cô giờ nhân lão châu hoàng (*), không ai muốn, nhất định sẽ cuồng dại mà chờ đợi gã, vì thế chạy thẳng tới chỗ cô cầu hòa, quả thực khiến cô giận điên người, cô dĩ nhiên muốn tìm người diễn xuất tiết mục ‘bà đây đã có người mới’, để cho tên đó hoàn toàn chết tâm đi. Nếu để cho Eddie biết từ khi hai người chia tay đến nay, cô thậm chí cả bạn trai cũng không có, chẳng phải là rất mất thể diện sao?

(*) Nhân lão châu hoàng: Dùng để chỉ người phụ nữ có tuổi bị ruồng bỏ, như viên ngọc đã không còn đáng giá.

“Tôi nhìn có vẻ trông rất ngốc sao?” Hà Thu ngẩng đầu nhìn anh ta, trên mặt anh ta không có vẻ gì là tức giận.

“Cô... ngốc?”

“Chẳng phải tên đó cảm thấy tôi rất ngốc sao? Cho nên mới vô liêm sỉ chạy tới tìm tôi đòi quay lại, không phải thế sao? Đồ đàn ông vô liêm sỉ thói tha kia cho rằng chỉ cần lấy một bó hoa, quỳ trên mặt đất tôi sẽ tha thứ ngay cho tên đó sao, tên đó thật sự cho rằng tôi ngu ngốc đến mức đó sao? Trên thế giới này chỉ có người vợ luôn khoan hồng độ lượng tha thứ cho nửa kia hoa tâm thói tha, có điều tôi căn bản còn chưa gả cho tên đó đâu! Từ sau chuyện đó, tôi lập tức chia tay cùng tên đó, tại sao thằng cha đó lại có thể nghĩ rằng tôi ngu xuẩn tới mức đó? Anh có nghe thấy lời tên đó nói không?

Tên đó cũng nói đó là lỗi của bản thân, không tha thứ cho tên đó, tên đó sẽ... Cái này là chiêu liều chết quẩn chặt? Tại sao lại có thể có người như vậy chứ?” Hà Thu quả thực tức điên lên rồi.

Bành Đại Hải đứng ở bên cạnh cô, có thể cảm giác được cô cực kỳ tức giận, cả người giống như sắp bốc cháy, bộ dạng này so với hình tượng cô luôn luôn thân thiện ôn hòa thì hoàn toàn bất đồng, quả thực như là một người hoàn toàn khác.

“Vẫn có ít người làm như vậy, anh ta cảm thấy cách đó rất có khả năng thì sao?!” Anh chỉ có thể miễn cưỡng mới có thể nói được như vậy, đủ giữ thể diện, mặc dù cảm thấy khi cô tức giận ánh mắt sáng lấp lánh cũng rất đẹp, nhưng cách cô nói chuyện như bắn liên thanh như vậy khiến cho anh có chút không đỡ được.

“Anh không nhìn thấy bộ dạng kia sao? Ăn mặc thì như tên du côn, lại còn làm bộ mình hiểu biết lễ nghĩa, thật ra thì từ tận trong xương tủy của tên đó căn bản không được như thế.”

“Ban đầu anh ta vẫn dùng hình tượng đó để gặp gỡ mà... không phải sao?”

“Cho nên ý của anh là tôi rất ngu, thế nên mắt mù mới ở cùng một chỗ với cái loại đàn ông này?”

“Tôi không nói như vậy! Ai cũng luôn luôn có một sự mong đợi nào đó với nửa còn lại, chẳng qua là do cô mong đợi cậu ta có thể biến thành bộ dạng như cô mong muốn ... Có điều kết quả không như dự tính mà thôi!”

Lời nói của Bành Đại Hải giống như quăng một cái tát vào mặt cô, chết tiệt một chút cũng không sai! Càng kinh khủng hơn là, cô bây giờ lại đi vào vết xe đổ, một lòng mong đợi Bành Đại Hải tương lai cũng sẽ vì cô mà trở thành bộ dạng đó... Con người sao? Nếu như anh ta không như dự tính thì làm sao bây giờ?

Hà Thu vẻ mặt cứng đờ, trong khoảng thời gian ngắn không nói ra lời.

Nhìn cô đứng thẳng tắp, giống như một cây đuốc, Bành Đại Hải không khỏi có chút sợ, mãi tới tận lúc thang máy đi tới, mở cửa, anh mới thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận mở miệng, “Đến rồi!”

“Đối với anh mà nói, tất cả chỉ nói nhẹ nhàng như vậy thôi sao? Chẳng qua là không gặp được người giống như mong ước, sau đó thì sao? Chỉ cần quên đi?”

“Đúng vậy! Dù sao đối với loại người này, hẳn là cũng không cần phải khắc sâu vào trí nhớ đâu nhỉ!” Anh đưa ra đúng trọng tâm vấn đề.

Cô cũng chưa từng thật sự khắc sâu vào trong trí nhớ, nhưng cũng không hoàn toàn quên hết những chuyện mà người ta đã làm với cô.

“Tên kia cho rằng tôi cũng giống như những minh tinh ngọc nữ Hồng Kông, tự nhận lỗi sau khi chia tay rồi kết hôn nhanh như chớp? Thằng cha đó cho rằng ai ai cũng đều sống theo hình thức đó?”

“Tôi không có bình luận gì với trí tưởng tượng của anh ta, nhưng cô đã rất rõ ràng là anh ta không theo đúng kịch bản đã chuẩn bị mà!”

“Dĩ nhiên, tôi đã sớm có mục tiêu mới rồi.”

“Như vậy rất tốt, cô đã sớm có mục tiêu mới, thoát khỏi quá khứ không vui là một chuyện rất đáng để chúc mừng, nếu thế... tôi mời cô ăn cơm được không?” Bành Đại Hải không biết mình cần phải làm gì, cố gắng nhanh chóng lộ ra khuôn mặt tươi cười, hi vọng có thể giúp cô nàng giập tắt lửa.

“Mỗi lần anh gặp tôi cũng chỉ nghĩ đến ăn.” Sự tức giận của Hà Thu cũng tiêu tan chút ít, nhưng ánh mắt nhìn anh cũng tràn ngập cô đơn.

“Cũng không hoàn toàn như vậy! Tôi chỉ muốn... Cô biết tôi không giỏi ăn nói, tôi đoán rằng mời cô ăn cơm, chắc cũng khiến cô giảm bớt sự tức giận!”

“Người khác chọc tôi tức giận, tại sao lại là anh tới giúp giảm đi chứ? Không phải anh chỉ thích nhìn mấy showgirl sao? Như tôi nhân lão châu hoàng, làm gì còn ai nhớ mà để ý tới tôi nữa?” Cô vẻ mặt ai oán.

“Cô đâu phải là nhân lão châu hoàng đâu?” Bành Đại Hải nói lời thật lòng, cho là cô nói quá mà thôi. “Tôi đã gặp rất nhiều cô gái thuộc dạng nhân lão châu hoàng rồi, tôi có rất nhiều bạn bè làm việc ở trong quán rượu, bình thường thì trang điểm dày cộm, tan làm cũng không dám bỏ lớp trang điểm đó đi. Với họ, từ lâu rồi, không trang điểm mới thật sự là kinh khủng đấy!”

“Anh đem mấy cô gái quán rượu ra so sánh với tôi, thật là vinh hạnh quá!” Hà Thu liếc mắt nhìn anh một cái, mặc dù biết anh muốn an ủi mình, nhưng mà anh lấy ví dụ làm sao cũng không chấp nhận nổi.

“Ý của tôi là... Cô bình thường ít khi trang điểm, không cần trang điểm mà cũng rất đẹp rồi, không hề già một tí nào!”

“So với mấy em showgirl ở triển lãm vẫn còn kém một chút.” Cô thật sự rất để ý việc anh so sánh cô với mấy showgirl.

Bành Đại Hải nghiêm túc: “Sao lại thế?! Khí chất của cô so với mấy cô gái đó khá hơn nhiều, rất nhiều cô gái mở miệng ra là giọng Đài Loan đó.”

“Anh cùng mấy cô gái đó đã từng nói chuyện với nhau rồi? Tôi nghĩ anh chỉ đơn thuần là tới chụp hình thôi.” Đã lộ chân tướng rồi à? Cô cũng biết chuyện không đơn giản chỉ có vậy.

“Không phải đâu! Bởi vì tôi với Lưu An và mấy người bạn nữa thường đi chụp ảnh, cho nên họ cũng thường gặp chúng tôi, mọi người có khi sẽ tán

gấu mấy câu, có lần các cô ấy còn hẹn chúng tôi đi uống rượu.” Lúc đầu thì anh cũng cho là mấy cô gái đó không hơn mười tám tuổi, không ngờ nhắc tới pub với quán bar, mấy cô đó thuộc như lòng bàn tay, bộ dáng quen đường quen lối.

“Anh có đi không?”

“Không có! Cùng lắm tôi chỉ chụp ảnh mấy cô gái đó, chứ làm gì có thời gian theo mấy cô đó đi chơi đêm.”

“Ý của anh hình như là nếu có thời gian... anh cũng sẽ đi.”

“Đúng vậy! Tôi cũng muốn đi thử xem sao, bạn tôi lúc trước còn hỏi tôi có biết chỗ để họ đi chơi qua đêm? Có biết đường đi như thế nào không? Tất cả mọi người muốn đi.” Bành Đại Hải một chút cũng không giấu diếm, ngược lại còn thể hiện rằng nóng lòng muốn thử.

“Có thật không? Tôi có người bạn mở quán bar, đáng tiếc anh luôn là người bận rộn không có thời gian để đi.” Thấy anh cả ngày đều ở nhà làm việc và nghỉ ngơi, hôm nay cô có thể kéo được anh tới đây đã rất khó rồi, thì làm sao anh có thể bỏ thời gian đến quán bar chơi chứ?

“Cô có bạn mở quán bar thật sao?”

“Đương nhiên là thật.” Đài Bắc có bao nhiêu quán bar đều là người trong giới nghệ sĩ mở mà! Lúc chuyện xấu xa của Eddie bị phanh phui, có mấy người bạn đã nhắn tin hẹn cô đi uống rượu giải buồn đó thôi!

“Cô thật sự có thể đưa tôi đi sao?” Trên mặt Bành Đại Hải có chút mong đợi.

“Anh muốn tới đó?”

“Đúng, tôi còn muốn mang theo cả bạn nữa.” Anh nghiêm túc gật đầu một cái.

“Nếu như anh có thể bớt chút thời gian như lời anh nói... tôi có thể dẫn anh đi.”

“Được! Quyết định như vậy đi, bạn tôi rất mong chờ để được đi quán bar chơi đấy!”

“Tôi thấy anh cũng có vẻ rất mong đợi thì phải? Quán bar có đầy rẫy các em gái ăn mặc thiếu vải, cái này rất hợp với khẩu vị của anh rồi, đúng không?” Giọng Hà Thu có vị chua chua.

“Đâu có đâu! Tôi... tôi thật sự không phải là thích nhìn cái đó.” Bành Đại Hải vừa nói vừa xua tay, vội vàng muốn làm sáng tỏ.

“May mà bây giờ anh chưa có người yêu hay là vợ, nếu không cô ấy có thể sẽ tức chết.”

“Đây chẳng qua chỉ là cách để đám bạn bè chúng tôi tụ họp thôi.”

“Cách các anh tụ họp chẳng phải là đi triển lãm?”

“Đúng thế! Xem các sản phẩm mới một chút, và chụp ảnh với các showgirl, cũng chỉ có thế thôi! Tất cả mọi người đều không có bạn gái mà...” Bành Đại Hải nói xong có chút ai oán.

Hà Thu trừng mắt nhìn anh một cái. Rõ ràng có một cô nàng đứng ngay trước mặt anh, làm sao mà anh không vội vàng bắt đầu hành động theo đuổi cô, để cô trở thành bạn gái của anh? Tại sao lại muốn đi triển lãm ngắm mấy cô nàng kia chứ? Hay là anh đã quen được theo đuổi, nên đối với việc chủ động theo đuổi hoàn toàn không có hứng thú?

“Muốn có bạn gái phải tự mình theo đuổi, mấy đồ trạch nam các anh suốt ngày ngồi ở nhà, làm sao có thời gian theo đuổi chứ? Còn chưa kể, các anh trầm mê ở thế giới ảo, nếu thật sự có mấy em trước mặt, chắc các anh cũng làm như không thấy nhỉ.”

“Làm gì có chuyện đó! Tôi thấy cô đấy thôi! Đâu có làm như không thấy đâu!”

“Tôi cũng không phải là quỷ, nếu anh thật sự không nhìn thấy tôi thì hóa ra tôi là quỷ à!” Hà Thu bị tên này làm cho tức chết, rõ ràng là ông nói gà bà nói vịt! Cô thật sự là bội phục vợ cũ của anh, không hiểu lúc đó cô ấy làm thế nào để giải quyết được người này?

“Đừng nóng giận, cô bây giờ khác với lúc bình thường nhiều quá!”

Vừa nghe anh nói như thế, Hà Thu sững sốt một chút. Đúng vậy! Không phải cô đã tự nói với mình khi ở trước mặt tên này phải ra vẻ ôn nhu như nước, hiền thực lễ nghĩa sao? Sao mà bây giờ lại phá bỏ hết công sức chứ? Nhưng cô vẫn không phục phản bác: “Làm sao? Người đã già rồi, ngay cả cơ hội tức giận cũng không được sao?”

“Không phải đâu! Cô ngay cả lúc tức giận cũng rất đẹp, chẳng qua là so với bộ dáng lúc bình thường thì không giống nhau, hơn nữa cô tức giận khiến cho tôi rất căng thẳng, cô có biết không?” Anh làm bộ dáng một lòng xin tha.

“Vợ cũ của anh lúc trước cũng hay tức giận với anh sao?”

“May mắn, cô ấy không hay tức giận, mà cũng không hay gây sự.”

Cái gì? Ngay cả loại phụ nữ không tức giận, không gây sự mà tên này cũng ly hôn sao? Cô ấy...

Hà Thu bỗng nhiên có chút phiền muộn, nhưng mà cũng chợt có suy nghĩ, nếu như ngay cả người vợ ôn nhu, tốt nết mà lại ly hôn với tên này, như vậy cô vẫn giữ được hình tượng tốt đẹp, hay là không tốt cũng không phải là loại mà anh muốn!

“Cô đừng tức giận nữa, tôi mời cô ăn cơm nhé!”

Cô cũng không ngốc, liếc xéo anh một cái: “Anh đói bụng rồi đúng không? Đừng có đổ lên đầu tôi, nói là muốn làm cho tôi hết tức giận, nhưng thật ra là bởi vì anh đói bụng rồi mà thôi!”

Cảm giác bị nhìn thấu khiến làm cho Bành Đại Hải thấy mắc cỡ, mặt đỏ lên.

Tên này là một người đàn ông đã ba mươi tuổi còn lộ ra vẻ mặt này, thật sự khiến cho Hà Thu vừa bực mình vừa buồn cười.

“Tôi... Cô... Cô rốt cuộc muốn tôi phải làm sao?” Anh bất đắc dĩ tìm mọi cách xin tha thứ, cảm giác mình không thể ứng phó được với đại mỹ nữ trước mặt này.

“Được rồi! Phải đi ăn cơm thôi!”

Quên đi! Trước mắt cứ bỏ qua cho anh đã, nếu mà sau này anh lại thế thì không được tốt như vậy đâu, nếu cô đã chọn trúng anh thì phải tốc chiến tốc thắng, gần đây không phải đang có một cười chóng vánh sao? Nếu như cô có thể nhanh một chút khiến mình với anh trở thành một đôi thì Eddie cũng không có lý do gì mà lại tới làm phiền cô nữa.

Cứ quyết định như vậy đi, trong tuần này, cô nhất định phải nói rõ ràng với Bành Đại Hải.

Phòng làm việc bên ngoài xuất hiện một tiếng vang khiến cho thần kinh Bành Đại Hải căng thẳng.

Chẳng biết từ bao giờ, anh sẽ luôn chú ý động tĩnh bên ngoài, cũng cố gắng ăn hết sạch những thức ăn mà Hà Thu chuẩn bị, bởi vì chỉ cần trong nhà không còn thức ăn, anh có thể ngang nhiên gọi điện cho cô, cô sẽ mang tới, hoặc thậm chí với vẻ mặt xin lỗi rồi ôm lấy khuỷu tay anh, dẫn anh ra ngoài ăn cơm, không biết bây giờ bao nhiêu cân, nhưng anh có cảm giác gần đây mình béo lên.

Hơn nữa khi soi gương thấy khuôn mặt vốn rất gầy đã đầy đặn hơn rất nhiều, từ từ khôi phục đường nét bình thường, ngay cả chiếc quần jean vốn rộng thùng thình giờ cũng đã trở nên vừa người, Hà Thu còn mua thêm cho anh vài chiếc quần khác, so với trước đây bây giờ anh đã ăn mặc mát hơn nhiều, gần đây đi trên đường anh còn phát hiện ánh mắt của các cô gái lên quay đầu nhìn anh cũng thay đổi.

Mặc dù anh không muốn thừa nhận mình có nhiều thay đổi, nhưng lại không thể không đối mặt với thực tế mình đã từ từ thay đổi, mấy ngày hôm trước Lưu An tới nhà, lúc nhìn thấy anh không khỏi sợ hết hồn, còn hỏi anh đầu tóc làm sao vậy? Cắt tóc ở cửa hiệu sao?

Thật ra thì anh cũng không có tới cửa hàng cắt tóc, chẳng qua là ngày đó sau khi cơm nước xong, Hà Thu lấy ra một lọ gel vuốt tóc, tiện tay lấy ra một chút rồi gãi gãi khiến đầu tóc anh rối bời, thần kỳ tạo ra kiểu tóc cực kỳ manly thời thượng

Lưu An nhìn cả người tên bạn thay đổi, ngay lập tức tại chỗ đồng ý làm giúp anh một phần công việc, để đổi lấy loại gel tóc tạo kiểu kia, còn tưởng tượng đó là sản phẩm thần thánh, hai tay nâng đỡ rồi đi.

Hà Thu giống như là có phép thuật sửa đổi thành hay, có thể cứu anh ra khỏi cuộc sống của trạch nam.

“Đại Hải, anh đang bận à?”

Nghe được giọng nói mềm mại từ bên ngoài truyền vào, Bành Đại Hải giống như cả người được rót thêm sinh khí, vội vàng ra ngoài, trời mới biết anh đã chờ tiếng cô gọi bao lâu rồi.

“Làm sao thế?”

Hà Thu thò mặt từ phòng ngủ ra ngoài: “Xin lỗi, anh có thể tới đây giúp tôi một chút được không?”

Anh không chút nghĩ ngợi, ba bước biến thành hai đi tới, mới mở cửa phòng liền ngửi thấy một hương thơm.

“Thơm quá!”

Gian phòng kia vẫn luôn trống không, anh đã mấy năm không bước vào rồi.

“Anh đã nói tôi có thể dùng căn phòng trống này, nên tôi muốn sửa sang một chút, căn phòng này đã quá lâu không có người ở có chút khó ngửi, tôi đã xịt một chút tinh dầu...”

“Ừ, rất thơm.”

Gian phòng kia không bật đèn, cô đã đốt hai ba cây nến nhỏ, ánh sáng màu vàng cộng thêm hương thơm ngát mê người khiến không khí càng tăng thêm phần mập mờ.

“Nếu anh thích, lần sau tôi cũng xịt chút tinh dầu vào phòng anh, như vậy khi anh đi ngủ sẽ thoải mái hơn.” Hà Thu vừa nói vừa đưa lưng về phía anh: “Ngại quá, hôm nay lúc tôi đi mua đồ thuận tiện mua thêm quần áo, đồ quá nặng khiến tôi bị trật tay rồi, tôi muốn thử xem đồ mặc có vừa không,

nhưng không kéo được khóa phía sau... Anh có thể tới giúp tôi một chút được không?”

Nhìn cô quay đầu, một tay kéo tóc, những sợi tóc như mây được vén gọn sang một bên, trước mắt anh lộ ra chiếc lưng trắng ngần, Bành Đại Hải cảm thấy có chút khó thở.

“Này... Tôi... Tôi phải làm gì?”

Trời ạ! Anh đã rất lâu rồi không chạm qua phụ nữ, bình thường nhiều lắm là lên mạng xem mấy người đẹp một chút thôi, nhưng mấy cái đó cũng chỉ là hình ảnh không sờ được làm sao có thể so sánh với cảnh đẹp ngay trước mắt.

Anh vươn tay, đáng lẽ phải giúp cô kéo khóa lên lại không ngờ chạm vào chiếc lưng tuyết trắng mê người của cô, mặc dù tay anh lập tức bỏ ra, nhưng cảm giác ở tay như chạm vào tơ lụa, chui thẳng vào lòng anh.

“Giúp tôi đi!” Giọng Hà Thu lại thêm mềm mại.

Cô ở nhà đã lên kế hoạch tất cả, lúc trước cũng đã khảo nghiệm qua mị lực của mình đối với anh cũng có một chút xú tác dụng, chỉ cần thêm ánh đèn mờ ảo, không khí tốt đẹp, cộng thêm một chút hỗ trợ nho nhỏ, cô cũng không tin rằng một kẻ đã từng ăn mặn như anh sẽ không bị thu phục!

“Phải làm thế nào đây?”

Anh đã hoàn toàn quên mất là cô muốn nhờ hỗ trợ cởi ra hay mặc vào... Cô đã nói qua rồi sao?

Trong đầu Bành Đại Hải là một mảnh hỗn loạn, nhưng lúc này phản ứng thuộc về bản năng đàn ông kia thì lại thức tỉnh, kéo thẳng khóa sau lưng xuống.

Cảm nhận được khóa đã bị kéo xuống, Hà Thu một là không làm, hai là không dừng lại, buông tay ra, cả chiếc váy sequin lập tức rơi xuống mặt đất.

Người đàn ông ăn chay! Hôm nay tên này có thể cho mình ‘ăn mặn’ được không đây?! Cô thầm nghĩ.

Ý VỮNG TÌNH THÂM

Liên Á Lệ
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Edit: Anh Vũ

Beta: Tiểu Ngạn

Chiều này là sau khi đám bạn trên mạng nhiệt tình bàn bạc, nghiên cứu mà nghĩ ra, Hà Thu sẽ giả bộ tay bị đau, không thể vươn tay kéo khóa được, có lẽ sẽ rất có hiệu quả với Bành Đại Hải.

Nhưng mà, dù thế nào cô cũng chưa từng nghĩ tới kết quả sẽ như vậy...

Âu phục trên người cô vừa rơi xuống đất, anh chàng kia liền sợ hãi kêu to một tiếng, sau đó cô còn chưa kịp quay đầu lại, chỉ nghe thấy tiếng anh chàng kia lao đảo chạy ra khỏi phòng, đợi đến khi cô quay người lại, phía sau đã không còn một bóng người, chỉ có cánh cửa phòng đang đóng cửa.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cô cũng tỉnh táo lại, vẫn đứng yên không nhúc nhích, nghĩ xem rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, bởi vì phản ứng của Bành Đại Hải hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của cô, hơn nữa tên kia còn đã từng kết hôn, cũng là người đàn ông đã 'làm việc vợ chồng', vì sao ở dưới tình huống sắc dụ (dùng sắc đẹp để dụ dỗ) như thế này lại chạy trốn chết?

Tên cao hơn một mét tám kia, cứ vậy mà...chạy rồi?

Làm sao Hà Thu có thể nuốt trôi được cơn giận này? Cô muốn làm ra một loạt hành động dụ hoặc người ta phạm tội như vậy cũng cần có dũng khí được không? Tên kia cho rằng phụ nữ trên thế giới này ai cũng có thể làm được chuyện này sao?

Tình huống này thật sự khiến cô không thể chịu nổi, thậm chí muốn chạy ra ngoài đuổi theo giết chết tên kia, nhưng khi cảm giác khó chịu tan biến đi, cô lại cảm thấy buồn cười, nhớ lại vì muốn lộ ra tấm lưng xinh đẹp, tối hôm trước cô còn cẩn thận đến thẩm mỹ viện tẩy da chết, kết quả chỉ được một tiếng thét chói tai và cảnh Bành Đại Hải chạy trời chết... Nhất định là cô bị điên rồi!

Cô lắc đầu, ngồi ở trên giường, bỗng nhiên cô cảm thấy tất cả rất khôi hài, rồi bật cười, thậm chí còn cười đến độ nằm cả xuống giường, sợ cười to quá tên ngố kia lại nghe thấy, cô còn lấy chăn trùm lên đầu che lại tiếng cười.

Được rồi! Ít nhất điều này cũng chứng minh rằng Bành Đại Hải không phải là Trư Bát Giới nhìn thấy con gái cởi quần áo là đã dễ dàng bị lừa lên giường.

Mặc dù cô có mất một chút thể diện, nhưng là đổi lại góc nhìn, coi như là một bài kiểm tra đi, và tên ngố kia đã vượt qua bài kiểm tra.

Mặc lại quần áo bình thường, soi gương xác định mặt mình trông vô tội, Hà Thu mới tới cửa phòng làm việc của Bành Đại Hải gõ mấy cái.

“Đại Hải...”

Lông tơ toàn thân Bành Đại Hải đều dựng hết cả lên, vội vàng bỏ giấy vệ sinh đang nhét ở trong lỗ mũi ra. Một màn vừa rồi đối với một thằng đàn ông khỏe mạnh đã sống độc thân nhiều năm có sức ảnh hưởng rất kinh khủng, quả thật anh như muốn nổ tung rồi.

May mắn là mới chỉ chảy máu mũi, cùng lắm thì anh ăn nhiều gan heo một chút là được, chắc là sẽ không có chuyện gì.

Sau khi chạy về phòng làm việc, anh cứ đi đi lại lại, lẩm bẩm đếm từ một đến một ngàn năm trăm bảy mươi tám (1578), cuối cùng mới hơi bình

tĩnh lại, nhưng mà vừa mới nghe thấy giọng nói của cô gái kia, anh lại nhớ tới hình ảnh tuyệt đẹp kích thích kia, vội vàng che mũi lại, rất sợ máu lại trào ra lần nữa.

“Đại Hải, anh đang bận à?”

“Đúng...A... Tôi vừa mới nhớ ra trong máy tính có một tài liệu rất quan trọng mà chưa gửi đi, nên bây giờ đang bận.” Anh bịa đại một lý do.

“Được rồi, tôi đã chuẩn bị đồ ăn xong rồi, anh xong nhanh rồi ra ăn nhé!” Giọng nói của Hà Thu vẫn thoải mái như trước.

“Ừ!” Bành Đại Hải tùy tiện trả lời, lại cảm thấy vừa rồi mình chạy ra khỏi phòng có chút đường đột: “Hà Thu, tay của cô... không sao chứ?”

“Chẳng qua là hơi bị trật khớp một chút thôi!” Cô cố ý giả bộ đáng thương.

“Cô... Cô có cần đi gặp bác sĩ không?”

“Không cần đâu! Chuyện nhỏ thôi mà, chỉ là mấy ngày tới không thể cầm đồ quá nặng được.”

“A?” Anh có chút băn khoăn: “Vậy phải làm sao bây giờ? Như vậy nếu cô còn muốn mua đồ giúp tôi, cũng không tiện rồi!”

“Ừ, có một chút...Đại Hải này, mấy ngày nữa nếu như anh rồi, chúng ta..ra ngoài ăn được chứ?”

“À, được! Ngày mai... ngày mai nhé!” Hôm nay tốt nhất là anh nên ở trong phòng làm việc điều dưỡng thân thể, thuận tiện cũng làm cho mình tỉnh táo một chút.

“Vậy cứ quyết định như vậy nhé! Bữa tối anh muốn ăn gì?”

“Uhm... Mua giúp tôi một bát canh gan heo nha!” Sau khi chảy máu mũi, anh cần bồi bổ lại.

[► Vậy mà chiêu sắc dụ này lại thất bại. Trong tình yêu, có lẽ chiến dịch đánh bất ngờ mà dành chiến thắng đối với nhiều người có hiệu quả, nhưng trong chuyện xưa của tôi, chiêu này cũng không có một chút tác dụng nào, có lẽ tôi nên thật sự làm người an phận thủ thường, chờ tình yêu từ từ đến. ◀]

Trên mạng Thiên Thu không nói rõ cô thất bại như thế nào, tất cả những người bạn trên mạng lúc trước đã nghĩ những chiêu vô cùng tuyệt diệu, nhiệt tình thảo luận, còn hy vọng Thiên Thu sẽ báo tin tức tốt, không ngờ rằng cô chỉ ngắn gọn nói rằng chiêu sắc dụ thất bại.

“Không ngờ một người đàn ông có người đẹp ngồi trong lòng mà không loạn giống như Liễu Hạ Huệ, không ngờ năm nay vẫn còn tồn tại, nhất định là bị gay.” Phong Tiêu Tiêu lắc đầu bình luận. “Ông vẫn còn lên mạng à? Không phải nói hôm nay có kế hoạch làm hệ thống bảo mật cho ngân hàng sao?” Khó có lúc Bành Đại Hải ra khỏi cửa rời bỏ công việc, trừng mắt nhìn bạn tốt mình một cái.

“Ôi!” Phong Tiêu Tiêu trợn mắt: “Xem một chút cũng không được sao?” Blogger này rất thú vị, là một thực nữ hiếm có, đang theo đuổi một gã đàn ông ăn chay, mọi người vốn đề nghị cô ấy dùng sắc dụ với tên kia, kết quả tên kia thật sự không nã! Cậu nghĩ xem, nguyên nhân thất bại có phải là vì cô nàng kia là một nàng ‘khủng long bạo chúa’(*) hay không? Nếu không nhất định thằng cha kia là một kẻ đồng tính luyến ái rồi, nếu không thì miếng thịt béo dâng lên tận miệng rồi, mà tên kia còn không vội vàng cắn ngậm một cái chứ?”

(*) Khủng long bạo chúa: Âm chỉ mấy em gái xấu xí, thô kệch..như con khủng long =.=”

“Ông không phải nói rằng người đàn ông kia ăn chay sao? Như thế nào lại ăn thịt béo chứ?” Bành Đại Hải trả lời một câu có cũng được không cũng chẳng sao.

“Đây là ví dụ, ông không hiểu à? Cũng không phải là đàn ông ăn chay thì nhất định phải ăn chay! Đàn ông ăn chay cũng là đàn ông giống như ông thôi, có tình yêu hay không cũng không sao, cả ngày luôn muốn ở trong nhà, muốn ông ra khỏi cửa nhà như là đòi mạng của ông ấy, chỉ có lên mạng tìm người, đối với thế giới thực thì không có hứng thú, tính cách thì luôn bị động, trong tình yêu, vĩnh viễn là kẻ thua cuộc...”

“Tình yêu không phải là thứ duy nhất trong cuộc đời này!”

“Nếu không có, không phải rất đáng tiếc sao? Tình yêu cũng là một phần cuộc sống đấy! Gã đàn ông ăn chay kia chỉ coi Thiên Thu như là ôsin chăm sóc cho cuộc sống hàng ngày của tên đó, thế mà Thiên Thu lại vẫn chịu đựng một nhọc ở bên cạnh tên đó, chờ đợi tên kia phát hiện sự hiện diện của cô ấy, điều này không phải là rất lãng phí à?”

“Ông nói cái cô Thiên Thu kia, chỉ cần cô ấy tự nguyện, thì chẳng ai có thể ngăn nổi cô ấy được mà!”

“Một khi đã cho đi, mà không nhận được hồi đáp, phụ nữ đó mà, nhất định sẽ bùng nổ.”

Lời của Phong Tiêu Tiêu khiến cho Bành Đại Hải nhớ tới vợ cũ, lúc Angel bỏ đi, cũng nhìn anh rồi nói những lời như vậy.

Cô ấy luôn là người chăm sóc cho lũ con trai mới lớn bọn họ, buổi tối ngày đó, khi anh đang ngủ phát hiện cô ấy đã trèo lên giường của anh, lúc ấy anh là thằng con trai mới lớn, khí huyết dâng trào, nhất thời không kháng cự được sự mê hoặc, rồi làm ra chuyện sai lầm, sau đó cô ấy tự nhiên trở thành một nửa khác của anh, cô ấy nói cần phải kết hôn, làm một vài thủ tục, anh cũng gật đầu đồng ý, đồng ý đi làm thủ tục, cho tới một ngày cô ấy

khóc lóc âm ỹ đòi ly hôn với anh, bởi vì cô ấy không muốn yêu một người không yêu mình, cô ấy vẫn luôn chăm sóc anh, nhưng anh cũng chưa từng cho cô ấy cảm giác được yêu thương, sau đó cô đã đi.

Sau đó anh biết được, Angel ở chung với hoa hoa công tử (*), tất cả mọi người đều nhìn thấy không thuận mắt, trong một lần ăn cơm mấy người bạn tốt đều khuyên can Angel, tối đó anh cũng có mặt trong đó.

(*) Hoa hoa công tử: Chỉ các bạn nam ăn chơi, lăng nhăng, tán gái giỏi, như là playboy.

“Angel, em biết rõ Paul là hạng người gì mà, đừng nên khăng khăng cố chấp như vậy nữa, ở chung một chỗ với thằng đó em cũng sẽ không được hạnh phúc, thằng đó đã có gia đình, lại có rất nhiều cô gái khác nữa ở bên ngoài, em tội gì mà phải đặt thêm một chân vào đó?”

Lời khuyên của bạn bè vào trong tai Angel, tất cả đều trở thành lời răn dạy chói tai, cô phản ứng kịch liệt cãi vã cùng họ, mà anh ngồi ở bên cạnh, lúng túng không biết có nên tiếp tục ăn bữa tối nữa không.

“Đại Hải, sao cậu không khuyên cô ấy?” Bạn bè đều hy vọng anh có thể nói mấy lời.

“Anh ta? Anh ta mới là kẻ khiến tôi phải khát vọng tình yêu của người khác! Mấy người chẳng lẽ không biết tôi đã tiêu tốn bao nhiêu thời gian và công sức ở trên người Đại Hải? Tôi thỏa mãn tất cả những gì anh ta cần, tự mình chăm sóc anh ta nhiều năm như vậy, sau đó thì sao? Anh ta cho tôi cái gì? Không có gì cả!” Angel tức giận nhìn anh.

“Anh không phải là kết hôn như em muốn đấy thôi...” Bành Đại Hải đã cố gắng hết sức thỏa mãn những yêu cầu của cô ấy, cô ấy muốn kết hôn, anh cũng gật đầu đồng ý, không phải sao?

“Tôi thật sự muốn kết hôn, nhưng anh có thể nói không mà. Nếu anh không muốn kết hôn, tại sao lại cưới tôi? Lúc tôi nói muốn kết hôn, anh hẳn phải hiểu tôi sẽ là trách nhiệm của anh. Tôi cũng muốn kết hôn với một người quan tâm tới mình, mà không phải là sau khi cho tôi một danh phận, rồi ném tôi sang một bên... Tôi rất cô đơn, anh có biết không hả? Tôi rất cô đơn!” Angel ở trước mặt mọi người nói ra những bất mãn trong lòng mình.

“Chẳng lẽ chỉ vì cô đơn mà em có thể nhảy vào hố lửa Paul kia à? Vậy em phải biết thằng cha đó là dạng người nào, em còn nhớ rõ Carrie không? Cô ấy hôm trước mới tự sát vì Paul đấy, bây giờ vẫn còn nằm ở trong viện kìa, em cho rằng em có thể khiến cho kẻ lãng tử như thằng đó quay đầu sao?” Bạn bè ở bên cạnh khuyên can, hy vọng Angel có thể yên lặng một chút.

“Tôi tự nguyện! Dù sao tôi ở bên cạnh Đại Hải cũng không nhận được an ủi, hiện tại Paul là người duy nhất có thể làm cho tôi vui vẻ, tại sao mấy người không để cho tôi có chút hạnh phúc này chứ?”

“Em chắc chỉ muốn vui đùa với thằng đó một chút thôi phải không?”

“Tôi chỉ muốn nhận được điều tôi muốn.”

“Không ngại phải giẫm lên thân thể người khác sao? Carrie cũng bởi vì gần đây Paul thường xuyên đánh lấy em, mới nghĩ không thông... Tất cả mọi người đều là bạn bè, chẳng lẽ em nhẫn tâm nhìn cô ấy như vậy sao?”

“Tự sát là quyết định của cô ta! Chẳng lẽ mấy người hôm nay hẹn tôi đến là muốn đem chuyện của Carrie đổ lên đầu tôi à? Lúc tôi và Đại Hải ly hôn, mấy người có từng khuyên can anh ta không? Tất cả các người đều biết căn bản Đại Hải không yêu tôi... Mấy người không có ai khuyên Đại Hải một lời!” Angel khổ sở khóc lớn.

“Là em tự mình cố gắng muốn gả cho nó, cưới cũng là em cầu xin, cái gì cũng là em yêu cầu, em biết rõ Đại Hải không biết cách cự tuyệt người

khác, tại sao bây giờ em lại mâu thuẫn chỉ trích nó chứ?”

“Bởi vì tôi thật bất hạnh, không có được hạnh phúc mà tôi muốn!”
Angel vừa nói, vừa thất vọng nhìn Bành Đại Hải.

Ánh mắt của cô ấy khiến cho Bành Đại Hải cảm thấy mình là người tồi tệ nhất thế giới này, anh vẫn cho là chỉ cần cho cô ấy cái mà cô ấy muốn là đủ rồi, cô ấy muốn kết hôn, anh cũng gật đầu.

Anh không phải là không yêu cô ấy, ít nhất là anh biết, Angel từng là một cô gái vui vẻ, có cô ở bên cạnh sẽ lây lan sự vui vẻ của cô, nhưng mà... Bởi vì anh, đã khiến cô bất mãn, cũng thay đổi tính cách lạc quan của cô.

Trước khi anh trở về Đài Loan một tháng, Angel từng gọi điện cho anh, nói cho anh biết tin tức Paul ly hôn, giống như người chiến thắng, tuyên cáo Paul vì cô mà muốn ly hôn, nhưng mà hai ngày trước khi anh trở về, anh nghe được từ một người bạn, rằng người Paul muốn lấy không phải là Angel.

Anh cảm thấy khổ sở thay cho Angel, nhưng anh cũng không gọi điện cho cô ấy, bởi vì dù cho có gọi được, anh cũng không biết mình nên nói gì, anh đã luôn cố gắng làm cho cô ấy được vui vẻ, nhưng cuối cùng vẫn không hiểu cái mà cô ấy muốn là cái gì, càng sợ gọi điện cho cô ấy, nhắc tới chuyện thương tâm của cô ấy, cho nên anh cứ như vậy lặng lẽ trở về Đài Loan, rồi bận rộn với công việc cho tới tận bây giờ... Cho đến khi Hà Thu xuất hiện, cuộc sống của anh mới có người quan tâm.

Khuôn mặt Hà Thu xuất hiện trong đầu, Bành Đại Hải mới nhớ tới tối nay có hẹn ăn cơm cùng Hà Thu. Thôi xong! Bị muộn mất rồi.

Mà Phong Tiêu Tiêu thì vẫn ở bên cạnh lăm bắm: “Đại Hải, không phải tôi nói ông đâu, tôi cũng coi như là một trạch nam, tôi cũng cố gắng hẹn mấy cô gái đi ăn cơm, đi chơi hay gì gì đó, đó là xã giao, ông hiểu không? Không phải cứ suốt ngày mãi mê ở thế giới mạng, phụ nữ thật sự không từ

trong đó bước ra ngoài đâu, giữa người và người phải có chạm mặt thật sự mới có thể bắt đầu, ông cứ ở nhà suốt ngày...”

Bành Đại Hải từ trên ghế nhảy xuống kêu to: “Thảm rồi! Bọn tôi có hện ăn cơm!”

“Cái gì? Cậu có hện?” Đang muốn giả làm người tốt, Phong Tiêu Tiêu cảm giác như vừa bị tát một cái, thằng cha này trừ ăn đồ đóng hộp, cũng chỉ đến một quán duy duy nhất và cũng chỉ ăn Mỳ Dương Xuân với canh viên cá, hơn nữa còn là còn đi ăn một mình, thế mà kẻ lỗ mãng như này còn có hện?!

“Ông ở lại một mình, ông muốn làm gì thì làm! Tôi muộn rồi, đi trước đây.” Bành Đại Hải hốt hồng cầm lấy chìa khóa xe cùng ba lô, xoay người chạy mất.

“Đợi chút, áo khoác của ông này.” Phong Tiêu Tiêu cầm chiếc áo khoác tên kia vút ở một bên, nhưng sau đó lại có một suy nghĩ trong đầu: “Ồ, cái áo khoác này không tệ, để lại cho tôi mặc nhé. Thật không biết ông lấy đâu ra chiếc áo tốt thế, nhìn cũng rất được, còn cái quần của ông nữa, mua ở đâu thế? Nói cho tôi biết đi, tôi cũng muốn mua một cái.”

“Là người ta mua giúp thôi, chứ tôi nào biết mua ở đâu.” Bành Đại Hải vốn đã muốn đi, lại vội vội vàng vàng quay lại, đoạt lại chiếc áo khoác của mình, bởi vì... những thứ này là Hà Thu mua riêng cho anh.

“Khi nào thì ông có kiểu bạn bè này vậy? Sao lại không nói với tôi một tiếng?”

“Tôi không còn thời gian rồi, hôm nào sẽ nói cho ông biết sau, tôi đi trước đây.” Ngay cả câu tạm biệt Bành Đại Hải cũng không thêm nói, nhanh chóng bước ra khỏi phòng làm việc Phong Tiêu Tiêu.

Vuốt mái tóc rối bời, Phong Tiêu Tiêu chỉ có thể nhìn bóng lưng của bạn tốt, ghen tỵ với vận khí của bạn tốt. Tại sao trạch nam không bước ra khỏi nhà như Bành Đại Hải mà cũng có hẹn hò cơ chứ?

Ánh mắt lần lại lần nữa nhìn vào Blog của Thiên Thu trên màn hình máy tính, cậu ta quyết định giúp Thiên Thu một chút, trạch nam không có khó khăn như thế đâu, nhất định phải đánh trúng nhược điểm mới được.

Lưu loát liệt kê ra một loạt nhược điểm của trạch nam, cậu ta không chỉ giúp Thiên Thu, coi như cậu ta cũng giúp chính mình nữa, thật hy vọng một ngày nào đó cũng xuất hiện một cô gái như Thiên Thu tới theo đuổi mình, cậu nhất định sẽ giang rộng hai tay, nhiệt liệt hoan nghênh.

“Thật xin lỗi, tôi tới trễ!” Bành Đại Hải thở hỗn hển nói lời xin lỗi, nhìn thấy trong mắt Hà Thu tràn đầy ý tứ trách mắng

“Quên đi.” Cô thở ra một hơi, giống như là đem hết oán khí phải chờ đợi một giờ thải ra ngoài, nhưng vẻ mặt cũng không giống bình thường, không có nụ cười.

Bành Đại Hải vô cùng bối rối: “Thế này đi! Cô muốn ăn gì cũng được, tôi mời!”

“Trừ lần đầu tiên gặp mặt, là do tôi mời đột ngột, thì sau này mỗi lần chúng ta ra ngoài ăn đều là anh mời, chỉ là lấy tiền từ chỗ của tôi đi thanh toán mà thôi.”

“Ặc!” Anh cũng là không có để ý tới, gãi gãi đầu cười hì hì: “Tôi đã quên!”

Hai người đi qua một cửa hàng hoa nhỏ, Hà Thu đột nhiên dừng bước quay đầu lại nhìn hắn: “Anh không phải là đã quên, mà là căn bản anh không có chú ý tới những điều nhỏ nhặt này, chẳng qua là để cho một cô gái

phải đứng ở ven đường đợi anh cả một tiếng đồng hồ, thật sự là rất bất lịch sự, anh có biết không hả?”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên.” Hơn nữa Hà Thu được coi như là nhân vật nổi tiếng, để cho cô đứng ngây ngốc ở ven đường... Trên đường chạy tới, Bành Đại Hải trong mắt đều là áy náy.

“Vậy anh mua một bó hoa tặng tôi đi.”

“Hoa?” Bành Đại Hải sửng sốt một chút.

“Đúng thế! Chúng ta đang đứng ở cửa một hàng hoa, anh chọn một bó hoa mua tặng tôi đi!” Hà Thu chỉ chỉ chủ quán đang ở một bên.

Anh nhìn một chút, quả thật bọn họ đang đứng ở trước cửa cửa hàng hoa, chỉ là một bó hoa thôi mà, anh thoải mái gật đầu.

“Được! Cô nhìn xem thích hoa gì thì chọn đi, lát nữa tôi thanh toán là được!”

“Không phải như vậy!” Hà Thu giống như là làm nũng với anh: “Anh muốn tặng tôi thì phải tự mình chọn, tự mình trả tiền, không phải là để cho tôi chọn, việc đó không có chút thành ý nào cả.”

“Cô muốn tôi đi vào đó mua? Việc này... Chúng ta không phải là muốn đi ăn cơm sao? Hình như đã trễ rồi thì phải? Không phải là cô đã đặt bàn rồi sao?”

“Cũng đã trễ một tiếng rồi, tôi đã sớm gọi điện hủy bàn rồi, hơn nữa đây là chuyện anh cần lo lắng lúc này sao? Anh không cảm thấy nhiệm vụ thiết yếu của anh lúc này là cần phải làm cho tôi nguôi giận à?” Cô ngẩng đầu nhìn anh, chẳng biết từ lúc nào tay cô đã quàng vào khủy tay anh, nhẹ nhàng lay lay anh, lại giậm chân một lần nữa: “Đại Hải, tôi muốn một bó hoa!”

Giống như là bị thôi miên, Bành Đại Hải gật đầu đi vào tiệm hoa.

Chủ quán hỏi hần muốn mua hoa gì, hần lại không nói ra được.

“Muốn tặng cho bạn gái sao?”

“A.. Cái này...” Hà Thu được coi như là bạn gái của anh không? Chắc là không phải! Bành Đại Hải không biết phải trả lời thế nào.

Nhìn bộ dạng không biết làm sao của anh, chủ quán đã từng gặp vô số người như thế, cho là anh vẫn đang theo đuổi bạn gái, cười nói: “Chắc là đang theo đuổi chứ gì? Để tôi chọn giúp cậu một bó nhé!”

“Chúng tôi còn muốn đi ăn cơm, có thể chọn một bó không quá lớn được không? Có thể gọn gàng một chút không? Nếu không cầm ở trên tay rất phiền.” Anh sợ rằng nếu Hà Thu cầm một bó hoa to đi trên đường sẽ có rất nhiều người nhìn vào.

“Không thành vấn đề, tôi sẽ giúp cậu chuẩn bị một bó đặc biệt một chút là được.”

Chủ quán quả nhiên là có ánh mắt siêu phàm, để cho Bành Đại Hải cầm một chiếc hộp giống như hộp bánh ngọt đi ra ngoài, Hà Thu còn nhú mày, nhưng khi mở hộp ra, nhìn thấy ở bên trong có thêm một bó hoa buộc bằng dải lụa được xếp thành hình trái tim, cô không nhận được mà bật cười.

“Rất đẹp đấy! Ở bên trong hộp còn có một chú gấu bông thật đáng yêu...” Hà Thu chỉ mong đợi ở tên này một bó hoa hồng thôi, nếu không thì cùng lắm là một bó cúc hay bó lay ơn, chưa từng nghĩ tới tên này lại tặng cô một hộp hoa tinh xảo như vậy.

“Nếu cầm ở trên tay, sợ rằng lát nữa đi ăn cơm có chút kỳ quái,, tôi đã nói với chủ quán cố gắng làm sao cho gọn gàng một chút, tránh cho cô bị người ta chỉ trỏ.” Bành Đại Hải giải thích với cô tại sao lại là một hộp hoa,

mặc dù như vậy cũng rất đẹp, rất khác biệt, nhưng vẫn lo lắng cô sẽ có suy nghĩ sai lệch.

“Không sao, rất đẹp! Tôi rất thích!” Hà Thu vui vẻ không thôi, đem cái hộp đẩy lại.

Tên này lại còn quan tâm đầy đủ như vậy, thân phận của cô quả thật có hơi biệt một chút, chẳng lẽ điều này cũng là một nguyên nhân khiến cho tên này giữ khoảng cách với cô?

“Tôi thì không sao, còn anh thì sao? Tôi đi trên đường về vốn đã luôn bị người ta chỉ trỏ rồi, anh thường xuyên cùng tôi đi ăn cơm, chắc cũng biết.”

“Tôi biết, nhưng nếu trên tay cô có thêm một bó hoa, đề tài không phải là nhiều hơn à? Hay là cố gắng đừng rêu rao như vậy là tốt rồi.”

“Vậy khi tôi ra cửa luôn làm người ta chú ý, chắc đây là nguyên nhân khiến cho không có người đàn ông nào dám theo đuổi tôi nhỉ?” Cô hỏi dò.

Bành Đại Hải gật đầu: “Chắc là vậy!”

“Cho dù tôi là Hà Thu thì thế nào? Tôi không trộm không cướp, tôi và anh nam chưa cưới, nữ chưa gả, đi ra ngoài ăn một bữa cơm, cho dù bị chỉ trỏ thì thế nào? Cho dù tôi đã từng là minh tinh, nhưng cũng không cần phải vì vậy mà cảm thấy nhục nhã! Làm người là phải thấy thoải mái, tôi đứng đắn dàng hoàng, chẳng sợ người ta nhìn ra sao!” Hà Thu cố gắng bày tỏ lập trường, cố gắng tẩy não cho tên này, để cho anh hiểu được, ở chung một chỗ là phải đối mặt với những vấn đề này, mà cô rất quang minh chính đại nhìn nhận chúng, cũng không lùi bước.

“Đó là cô, tôi đã làm minh tinh bao giờ đâu. Còn chưa nói, tôi và cô đứng cùng một chỗ, tôi bị người ta nói khó nghe xong thì thôi không sao cả, tôi chỉ sợ phiền đến cô.” Dù sao anh cũng là một trạch nam, không hiểu về

thời trang, cũng không phải là loại có thể phô bày ra khoe được, anh biết rất rõ điều này.

“Ai nói? Sao lại liên lụy tới tôi được chứ?” Cô chưa từng nghĩ rằng, thì ra ở trong lòng anh, anh cảm thấy không xứng với cô sao?

Cô chỉ vươn tay ôm lấy cánh tay anh, bộ dạng bằng bất cứ giá nào cũng phải lôi bằng được tới tấm kính phía trước của quán, không phải là vì muốn xem sản phẩm ở bên trong, mà là muốn cho anh thấy hình ảnh hai người được phản chiếu trên tấm kính.

“Anh nghĩ vì sao tôi lại muốn bỏ hết quần áo cũ của anh?”

“Bởi vì quần áo của tôi thật sự quá cũ!” Nói thật, anh chưa từng chú ý tới mấy cái lỗ trên quần áo của mình, chỉ vì anh luôn ở trong nhà, nếu không phải là rách đến độ không còn cách nào để mặc được nữa thì anh vẫn cứ mặc thôi.

“Trừ mấy bộ thật sự phải bỏ đi, mấy cái đó không phù hợp với anh! Anh có thân hình rất đẹp, mặc dù bình thường không có thói quen tập thể hình, lại còn ngồi cả ngày, nhưng may mắn thay anh không có béo bụng.”

“Đó là bởi vì trước kia tôi thường xuyên đói bụng...” Bành Đại Hải bổ sung lý do.

“Anh cũng đã nhắc nhở tôi, gần đây anh ăn ngon hơn rồi, cần phải vận động thôi.” Hà Thu giống như là nhớ ra cái gì đó, dặn dò nói: “Nói tóm lại, anh cao ráo, thân hình cũng rất tốt, chỉ cần chú ý kết hợp trang phục, là có thể giống như người mẫu nam rồi. Anh nhìn xem, tôi chọn bộ quần áo này giúp anh, ngay cả áo thun và quần jean, không đồng bộ, trông anh hoàn cũng hoàn toàn khác lúc trước.”

Bành Đại Hải rất ít khi nhìn mình trong gương, nghe qua lời cô nói, quả nhiên chỉ đổi một chiếc áo vừa người, một thắt lưng bản to, một chiếc quần

jean ống đứng, quả thật anh đã khác trước đây.

“Có vẻ như có chút khác biệt.”

“Đương nhiên, anh không cảm thấy, những cô bé đi trên đường đều quay đầu lại nhìn anh mấy lần sao?” Hai người cảm giác được sự chú ý của mấy cô bé trên đường đều do sự thay đổi của anh gây ra.

“Mấy cô đó đang nhìn cô thôi! Bởi vì tôi đứng cạnh cô nên mới được chiếu cố thôi!”

“Không phải thế!” Hà Thu lắc đầu, tâm tư của phụ nữ rất nhạy cảm, cô có thể đọc được những thông điệp nhắn nhủ trong mắt các cô bé đó.

“Chàng trai à, chúng ta đi ăn cơm thôi, anh có biết là ở đây có bao nhiêu đàn ông muốn có cơ hội này không?” Cô cố ý nháy mắt với anh.

Nhìn bộ dáng hoạt bát nhí nhảnh của cô, cộng thêm câu hài hước: ‘Chàng trai à’ khiến cho lòng Bành Đại Hải cũng thấy ngọt ngào.

“Tôi cảm thấy bó hoa này tôi mua là chuẩn rồi, may là chuyện tôi đi trễ không còn khiến cô tức giận nữa!”

“Anh rất sợ tôi tức giận à?”

“Nói thật, lúc cô cười nhìn rất đẹp, tôi rất thích khi cô cười!” Anh thẳng thắn nói.

Chính là câu này... Cho dù không phải là lời ngon tiếng ngọt gì, nhưng lại đánh sâu vào trái tim của Hà Thu, ít nhất anh thích nụ cười của cô.

Nụ cười của cô càng sâu hơn, lôi kéo tay anh, không có ý định buông ra nữa.

“Đi thôi! Tôi biết anh đói bụng rồi, tôi dẫn anh đi ăn đồ ngon nhé!”

“May quá, tôi đói tới dính hết cả ruột rồi, hôm nay bận rộn cả ngày, cả một cốc nước cũng chưa kịp uống.”

“Thật? Sao anh không nói với tôi? Để tôi mang một chút đồ ăn qua cho anh ăn.”

“Nhưng nếu cô mang tới cho tôi ăn, những người khác thấy cũng sẽ muốn ăn. Còn chưa nói, hễ cô xuất hiện là khiến cho người ta dễ dàng nhìn chăm chú.”

“Tôi không ngại những chuyện này.”

Nhưng tôi để ý! Trong lòng Bành Đại Hải trả lời.

Không biết suy nghĩ này đến từ nơi nào ở trong đầu, có lẽ anh có thể giống như Hà Thu nói, cứ thoải mái mà trả lời, nhưng anh có một ý nghĩ không muốn chia sẻ cô với những người khác, thậm chí còn muốn đem cô giấu ở bên cạnh mình, thật hy vọng bọn họ có thể cứ ở cùng nhau như vậy.

Ý VỒNG TÌNH THÂM

Liên Á Lệ
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Edit: Vân Khinh

Beta: Tiểu Ngạn

Tắm rửa xong, Bành Đại Hải nhìn kiểu tóc mới của mình trong gương, tuy rằng anh nói với Hà Thu chỉ cần cắt ngắn là được rồi, nhưng cô vẫn kiên trì cắt kiểu tóc có phong cách một chút.

Khi cánh tay nhỏ bé của cô đặt lên cánh tay của anh, dùng giọng nói ngọt ngào muốn anh ngoan ngoãn ngồi xuống, anh cứ vậy không chút phản kháng, mà thật sự nhà tạo mẫu cắt kiểu ngắn này rất đẹp, cho dù chiều dài không khác nhiều lắm, ngay cả trạch nam suốt ngày ngồi trong nhà như anh cũng nhìn ra được, trải qua lần cắt tía này, kiểu tóc của anh không còn kiểu dáng nghìn năm một kiểu nữa của trạch nam, nhìn thế nào cũng thấy giống nam diễn viên phim thần tượng.

Trong lúc nhất thời, anh vẫn chưa tin được một sự thật sau khi thay đổi mình đẹp trai hơn, sau khi tắm xong, ở trong phòng tắm nhìn cả buổi, cho đến khi hắt xì, mới nhanh chóng mặc quần áo bước ra ngoài.

Đi vào phòng khách, anh vốn định đi thẳng vào phòng làm việc, thấy Hà Thu cuộn mình trên sofa, ngủ gật.

Trước đây, ngoại trừ khi ngồi ăn, rất ít khi anh quanh quẩn trong phòng khách, nhưng từ khi có Hà Thu, phòng khách đối với anh mà nói, có lực hấp dẫn rất lớn. Trước kia, anh có thể bảo cô đem mọi thứ vào phòng làm việc, ngay cả cơm đều ăn trong đó, bây giờ anh chẳng những tự động ngồi vào bàn ăn cơm, thậm chí còn có thể kéo dài thời gian ăn cơm. Anh luôn

nói với chính mình, có người bồi, mọi thứ sẽ ngon hơn, nhưng anh tin rằng, nếu hôm nay người khác bồi anh ăn cơm, anh nhất định không có hứng thú này.

“Hà Thu, Hà Thu.....” Bành Đại Hải khẽ gọi, thấy cô không tỉnh, vì thế lấy áo khoác ở bên cạnh, đắp trên người cô, sợ cô cảm lạnh.

Lúc này, cô mới chậm rãi mở to đôi mắt tràn đầy mệt mỏi: “Anh tắm rửa xong rồi sao?”

“Ừ.” Anh nhanh chóng rút tay về, có chút xấu hổ đem áo khoác đặt sang bên cạnh: “Tôi gọi cô mấy lần, sợ cô cảm lạnh, cho nên....”

“Tôi không sao, chỉ là nằm một chút, còn có thể giúp anh chơi game online một chút!” Đây là thứ mà gần đây cô học được, lúc trước cô đối với game online không có chút hứng thú, nhưng mà nhìn thấy sự lo lắng của Bành Đại Hải, cô cũng rất cố gắng chơi tiếp, như vậy cô càng có nhiều đề tài để cùng anh nói chuyện, cũng có thể tìm được cơ hội ra vào phòng làm việc của anh.

“Không sao, nếu không nhìn trông cũng không sao, dạo gần đây công việc của tôi cũng nhiều, sau này cần nhận mấy công việc lẻ tẻ này, chơi game cũng là việc lãng phí thời gian.”

“Ồ? Anh không cần.....Vậy sau này tôi cũng không cần chơi nữa?”

“Có rất nhiều trò chơi đều có thể chơi, đây cũng chỉ là một công việc mà thôi.”

“Nhưng mà cùng chơi với anh rất thú vị mà!” Hà Thu lộ ra nụ cười ngọt ngào. Từ khi anh nói cô cười nhìn rất đẹp, mỗi lần cười với anh, cô đều thấy mình rất xinh đẹp.

“Chúng ta cũng có thể chơi những trò chơi khác nhau.”

“Tôi đối với những trò chơi có tương tác với hoạt động cơ thể cũng rất hứng thú....Tôi không có ý gì khác, gần đây không phải mới ra loại trò chơi có tay cầm sao, cũng không cần biết rõ kỹ năng, chỉ cần đối diện tivi là được.....Tôi không phải ám chỉ chuyện nam nữ tiếp xúc đâu!”

Cô không giải thích, có lẽ Bành Đại Hải cũng không liên tưởng đến, nhưng giải thích này ngược lại như ám chỉ điều gì, làm cho anh nghĩ đến chuyện tiếp xúc thân mật trong phòng khách, lần đó nhìn thấy tấm lưng của cô, kết quả sợ tới mức xoay người bỏ chạy, thật ra anh biết không nên chạy trốn như vậy, cơ hội như vậy không phải ai cũng có, hơn nữa cô ấy chính là Hà Thu đấy!

“Thật sự thì tôi càng tỏ càng đen.” Cô có chút ngại ngùng, mỉm cười.
“Tôi biết anh không có hứng thú với những chuyện như vậy.”

Những lời này của cô thật sự kích thích Bành Đại Hải, anh vội vàng phủ nhận: “Tôi..... Tôi không phải như cô nghĩ, tôi rất bình thường.”

‘Bình thường’ Hai chữ vừa ra khỏi miệng, lại càng tỏ vẻ không bình thường, chỉ thấy Hà Thu nhướn mày, giống như đang hỏi anh: Anh xác định sao?

“Nhưng mà anh chỉ mới nhìn thấy lưng tôi, lại sợ tới mức bỏ chạy....”
Cô thử gợi lại.

“Đó là bởi vì..... Tôi..... Tôi sợ phản ứng của tôi sẽ dọa đến cô.”

“Nếu là phản ứng bình thường, càng không thể dọa đến tôi.”

“Tóm lại, trước kia tôi đã phạm lỗi giống như vậy, vì tránh cho chuyện đáng tiếc lại phát sinh, tôi phải.....”

“Phải thủ thân như ngọc?”

Từ khi cô quen biết Bành Đại Hải, cho tới bây giờ cũng không thấy anh có quan hệ với người phụ nữ khác, cả ngày ngoài làm việc thì không làm gì khác, không phải thủ thân như ngọc thì là gì?

“Cũng không phải như vậy!”

“Vậy thì là do đối tượng quan hệ! Bởi vì đối tượng là tôi. Nếu như là mấy em gái showgirl mà anh thích, tình huống sẽ khác phải không?” Hà Thu cố ý nói như vậy.

“Ôi, tôi biết phải giải thích thế nào mới đúng?” Bành Đại Hải tỏ vẻ phức tạp, bởi vì anh không am hiểu nhất chính là giải thích cho bản thân.

“Cứ từ từ mà nói thôi!” Cô đưa tay về phía anh, dịu dàng nhìn anh.

Anh không có cách nào khống chế được hành động bản thân, chỉ có thể nghe theo lời của cô, ngồi xuống ghế sofa, ngồi bên cạnh cô.

“Tôi rất muốn biết vì chuyện gì khiến cho anh biến thành như vậy.” Hà Thu từ từ dẫn dắt muốn anh nói ra chuyện ở trong lòng, nhân tiện xua tan sự nghi hoặc của chính mình.

“Trước kia tôi đã phạm sai lầm, tôi..... Chính là nhất thời không khống chế được bản thân, cho nên không cẩn thận..... Cuối cùng mới cưới Angel.”

“Angel là vợ trước của anh?”

“Đúng vậy.”

“Ý của anh là trước đây hai người ở bên nhau là vì cô ấy chủ động?”

Bành Đại Hải do dự một chút, mới ấp a ấp úng nói ra do năm đó Angel chạy lên giường của anh.

Hà Thu ánh mắt tròn tròn. Cho nên chiêu sắc dụ của cô vẫn được gọi là ‘nhẹ’, người ta thì chạy thẳng lên giường của anh đó!

“Dù sao..... Cũng là vì tôi nhất thời không khống chế được bản thân, mới tạo thành tổn thương.”

“Cho đến bây giờ anh cũng chưa từng thích cô ấy sao?”

“Tôi đã thử qua, chỉ là tôi cũng không biết đối xử với cô ấy như thế nào mới là tốt nhất, hơn nữa lòng của phụ nữ....thật sự không có cách nào nhìn thấy, hơn nữa năm đó công việc của tôi rất nhiều, thường xuyên không quan tâm đến cô ấy, chuyện đó tôi đều biết. Nhưng khi tôi có thời gian, cũng không biết quan tâm cô ấy như thế nào? Vẫn đều là cô ấy chiều cố tôi, sau này có một ngày cô ấy nói với tôi là không chịu nổi nữa, nên tôi cũng đã kí tên ly hôn.”

“Bây giờ cô ấy ở đâu?”

“Tôi cũng không biết, từ khi về Đài Loan, cũng chưa từng liên lạc lại với cô ấy. Trước khi tôi về Đài Loan, cô ấy ở cùng người đàn ông khác, bạn bè nhìn hai người họ cũng thấy không hợp, muốn tôi khuyên nhủ cô ấy, nhưng bữa ăn tối đó khiến mọi người không vui vẻ, cô ấy rất tức giận. Đương nhiên tôi cũng có sai, cô ấy trách tôi khiến cô ấy cô đơn, cho nên cô ấy mới chọn gã Playboy kia, sau đó cô ấy không còn liên lạc với những người khác nữa.”

“Có lẽ cô ấy đã tìm được tình yêu đích thực, rồi gả cho người khác rồi cũng không chừng.” Hà Thu an ủi anh, bởi vì có vẻ anh rất áy náy.

“Cái gã Playboy kia lúc ở cùng cô ấy cũng đã có vợ, bên ngoài lại có nhiều tình nhân, cô ấy là một trong số đó, cho nên mọi người mới khuyên cô ấy tỉnh táo một chút, nhưng cô ấy không nghe, cuối cùng có một lần cô ấy gọi cho tôi nói rằng người đó đã ly hôn, nhưng khi tôi về Đài Loan mới biết, gã đàn ông đó đã cưới một người khác.”

“Đây là lựa chọn của cô ấy, cũng không phải do anh tạo ra, không phải sao? Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm với cuộc đời của mình.”

“Nhưng mà..... Tôi vẫn cảm thấy chính mình đã hại cô ấy biến thành như vậy, cô ấy vốn là một người rất hoạt bát.”

“Anh cho rằng là vì cô ấy chọn anh, cho nên mới khiến tính cách cô ấy thay đổi?”

“Bởi vì tôi không phải là người biết quan tâm phụ nữ, không chủ động, còn thường chọc giận cô ấy.”

“Ai nói?” Hà Thu không cho là như vậy, vừa rồi anh còn muốn đắp áo khoác cho cô mà! Anh có thể làm được, chỉ là anh có muốn làm hay không. “Một khi gặp gỡ người khiến anh nguyện ý làm mọi chuyện, anh sẽ thay đổi bản thân, thậm chí không có biện pháp ngăn chặn các suy nghĩ trong đầu muốn vì cô ấy mà làm điều gì đó, chỉ cần có cảm tình, anh sẽ có năng lực làm như vậy.”

“Tôi không cảm thấy tôi sẽ làm như vậy.”

“Chẳng lẽ thế giới này không có người nào anh cảm thấy muốn vì cô ấy mà làm một chút chuyện gì đó?”

Vậy còn cô thì sao? Thời gian này mỗi ngày cô đều ở đây giúp anh thu xếp cuộc sống, làm tất cả mọi chuyện Angel từng làm, cô không muốn kết cục của mình cũng giống như Angel, nhưng không có trả giá, làm sao có đáp lại? Cô vẫn tự nhủ tiếp tục cố gắng, nhưng như Đại Hải một chút cảm giác cũng không có, cô phải làm sao bây giờ?

“Đó là một thói quen, thói quen từ trước đến nay của tôi có vẻ là....có vẻ là không chú ý tới người khác.”

“Vậy anh chú ý tới tôi sao?”

Bành Đại Hải nở nụ cười: “Cô rất khó bị người khác xem nhẹ.”

Đáp án này xem ra có vẻ còn được, Hà Thu hài lòng gật đầu.

“Xem ra anh chỉ thích mấy em showgirl, đối với kiểu người thất bại như tôi cũng chỉ có sự đồng tình.”

“Cô không cần nói như vậy, cô nên biết điều kiện của cô rất tốt.”

Nghe cô ấy tự hạ thấp bản thân mình, Bành Đại Hải cảm thấy không thoải mái.

“Tôi đã nói với cô nhiều lần, cô chỉ là gặp sai người, một lần tình cảm thất bại cũng không phải chuyện gì to tát!”

“Anh mới trải qua một lần hôn nhân thất bại, mà tôi không phải chỉ mới trải qua một lần tình cảm thất bại.”

“Vậy thì thế nào? Cô vẫn có tương lai mà!”

“Anh đừng có an ủi tôi, vậy sao chính anh không nghĩ như vậy?” Hà Thu hỏi lại.

“Tôi với cô không giống nhau, với cô cuộc sống là một không gian rộng lớn, tôi chỉ là trạch nam thôi! Cuộc sống của tôi vốn rất nhỏ hẹp, không có cơ hội giao lưu kết bạn.”

“Nhưng là anh vẫn quen biết tôi mà.” Hà Thu chỉ vào chính mình.

“Có lẽ..... Tôi thật may mắn!”

“Đại Hải, nếu giống như lời anh nói, anh sẽ thích người như tôi sao?” Cô thuận thế tiếp tục hỏi.

“Đương nhiên sẽ như vậy! Cô là một sự lựa chọn tuyệt vời.”

“Đáp án này có vẻ quá khách khí.”

“Vậy cô muốn tôi phải trả lời thế nào?” Anh thật sự không rõ lắm cô muốn đáp án như thế nào, anh đã nói như thế, đáp án này bản thân anh cũng thấy giật nảy mình, không nghĩ tới cô ấy còn chưa hài lòng.

“Nếu là tôi và Angel, anh sẽ chọn tôi sao?”

“Vì sao lại là cô và Angel?” Thật ra anh muốn nói là vì sao phải lôi Angel vào? Bây giờ bên cạnh anh chỉ có một người phụ nữ đó là cô, không phải sao? Cô phải biết rõ ràng hơn bất kỳ ai chứ.

“Bởi vì cô ấy lên giường của anh, anh đã không khống chế được, mà anh chỉ nhìn đến lưng của tôi đã bỏ chạy...chẳng lẽ đây là đáp án của anh?”

“Chuyện của tôi với Angel, là sai lầm lúc trẻ, không thể khống chế bản thân.”

“Vậy hiện tại anh đã trưởng thành, hẳn là có thể làm ra lựa chọn chính xác!”

“Hiện giờ bên cạnh tôi không phải chỉ có một người là cô sao? Tôi cũng không có chọn lựa khác mà!”

“Sai! Cho dù bên cạnh anh chỉ có một mình tôi, cũng chưa từng chọn qua tôi.” Hà Thu dứt khoát trả lời.

Vậy cô.....Cô muốn anh làm thế nào? Bành Đại Hải đột nhiên cảm thấy đau đầu, phụ nữ so với những code hay hệ thống mạng còn khó hiểu hơn, anh rất giỏi về công nghệ, thế nhưng đáp án mà phụ nữ muốn, anh lại luôn không thể trả lời.

“Tôi không phải như vậy.” Anh cũng chỉ có thể nói được một câu như vậy.

“Đại Hải.....” Hà Thu nghiêng sát gần lại, hai mắt long lanh nhìn anh.

Anh gần như muốn thất thần: “Cô muốn hỏi tôi chuyện gì?”

“Nếu có một ngày anh thật sự thích tôi, là vì thật sự thích tôi hay là vì không có người muốn tôi nên anh mới đồng tình?”

“Không có người nào đồng tình cô, bởi vì cô vẫn là tốt nhất.”

“Thật vậy sao?” Trên mặt cô vẫn còn nét cô đơn.

Bành Đại Hải lưu luyến nhìn đôi môi của cô, khoảng cách gần như vậy, anh ngửi được một mùi thơm nhẹ nhàng trên người cô. Anh muốn đến gần một chút để xác định được nơi mùi hương phát ra, nhưng toàn thân anh đều cứng ngắc.

Có một loại dự cảm không may, trong lòng sợ hãi, không giống lần trước muốn chạy trốn, anh cảm giác được tay cô khoác trên người anh, mà anh không muốn bỏ tay của cô ra, lúc này anh rất muốn nghe cô sẽ nói gì.

“Cô vẫn luôn là khát vọng của rất nhiều người đàn ông.” Anh không biết tại sao bản thân lại nói như vậy, nhưng anh lại muốn nói rõ đáp án cho cô biết.

“Nhưng em không phải là Angel” Hà Thu rút ngắn lại khoảng cách của hai người, mặt kề sát vào anh, sau đó nghiêng sang bên tai, khẽ nói thì thầm: “Em sẽ không cởi sạch quần áo chạy lên giường của anh, cũng sẽ không ôm cổ anh để hôn anh, nếu....anh có thích một chút thích em, anh sẽ chủ động làm việc này.”

Hơi thở của cô khẽ lướt qua vành tai anh, giọng nói mềm mại truyền vào trong tai, khiến trái tim anh cũng muốn tan chảy, không phải vẻ mặt của cô khi nói chuyện làm anh rung động, mà là giọng nói của cô có chút run rẩy,

muốn chứng minh cho anh thấy không phải chỉ có mình anh lo lắng, để cô nói ra những lời như vậy, cũng là chuyện vô cùng khó khăn.

Mà sự khó khăn của cô, lại là sự cố vũ đối với Bành Đại Hải.

Sau khi phát hiện cô còn sợ bị cự tuyệt hơn so với anh, cánh cửa trong lòng anh cũng đã mở ra.

Tay anh đưa về phía sau đầu của cô, không có suy nghĩ gì, tấn công thẳng lên đôi môi đỏ mọng, như là khát vọng chờ đợi ngàn năm, phản ứng cuồng nhiệt khiến cho cô cũng cảm thấy kinh ngạc vài giây mới tỉnh táo lại, sau đó mỉm cười, nhẹ nhàng đáp lại anh.

Kết thúc sự mãnh liệt, hai người quăn vào nhau như bánh quẩy, ở trên ghế sofa dây dưa, hai người nhìn nhau, ánh mắt dường như không dám tin.

“Cho nên....Đây là chứng tỏ anh chọn em?” Hà Thu không che dấu được vui sướng, nhẹ giọng hỏi lại lần nữa.

“Trừ em ra, tôi sẽ không chọn người khác.”

Bành Đại Hải bắt đầu tin tưởng có một số việc có thể càng làm càng thuận tay, ví dụ như hôn môi.

Ngay từ đầu anh muốn hôn Hà Thu, căn bản không rõ lúc ấy bản thân làm thế nào có được dũng khí như vậy, nhưng Hà Thu đã từng nói, cô không phải Angel, cho nên đang trong quá trình theo đuổi, những việc kia là do anh chủ động, đương nhiên cô không phải Angel, bởi vì năng lực mê hoặc của cô so với Angel giỏi hơn nhiều, cô chỉ cần ở bên tai anh nỉ non vài câu, anh sẽ phải giơ tay đầu hàng.

May mắn là dù sao anh cũng đã từng kết hôn một lần, từng có kinh nghiệm, nếu ngay cả hôn môi cũng không biết, như vậy chẳng phải càng xấu hổ hơn sao?

Thời gian này cũng đã vài lần tập luyện hôn môi cường nhiệt, từ lúc đầu còn sợ hãi bị cự tuyệt, nhưng về sau hôn môi dường như trở thành việc tự nhiên.

Có lẽ giống như Hà Thu nói đi! Một khi thật lòng thích một người, một vài thói quen tự nhiên muốn thay đổi, mà anh dường thành một thói quen là có thể được nhìn thấy cô mỗi ngày, anh phát hiện thói quen này khá tốt.

“Em đã đem hóa đơn tuần này giao lại cho anh rồi, anh đã nhìn thấy chưa?”

“Ừ, vừa rồi anh cũng đã chuyển tiền vào tài khoản của em.”

“Em không phải có ghi là anh không cần chuyển tiền cho em sao? Tiền thuê nhà tháng này vẫn còn, em dùng tiền này trả rồi. Tháng trước hơn mười vạn ở trong phong bì thư, em đặt ở phía dưới cái đĩa lớn cho vào trong tủ chén bát bên cạnh tủ lạnh trong phòng bếp rồi.”

“Không sao, tiền này em cứ giữ lại dùng, nguồn thu duy nhất của em cũng chỉ có vậy, trong tay có chút tiền, em muốn mua gì cũng tiện.”

Bành Đại Hải không biết phải đối xử với cô như thế nào mới là tốt, nhưng ở phương diện tiền bạc anh vô cùng rộng rãi, dù sao anh cũng không có việc gì để chi tiêu, mọi thứ anh sử dụng đều là cô mua, trong tay cô có thêm một chút tiền, luôn luôn hữu ích.

“Anh cũng quá dễ tin người rồi, anh chưa nhìn kĩ hóa đơn sao? Không có nghi vấn gì sao? Anh không sợ em vét sạch sẽ à?”

“Cũng không phải vấn đề lớn gì! Cho dù em tiêu tiền, cũng tính tất cả cho anh, không có gì không ổn. Bên cạnh đó, căn nhà là bất động sản, trừ khi có động đất làm căn nhà này sụp đổ, bằng không em muốn rời nó đi cũng không được.”

“Xem ra chuyện gì cũng không làm khó được anh!” Hà Thu đi đến bên người anh, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Trước đây, cô luôn ngại ngùng khi quấy rầy anh làm việc, bắt quá hiện tại thân phận không giống trước kia, tại căn nhà này, cô là nữ chủ nhân, ngay cả khu vực làm việc thần thánh, cô đều có thể tự do đi lại, không cần phải cẩn thận gõ cửa hay được phép mới được đi vào, cô có thể tự do tiến vào khu vực cấm, giống như một con bướm bay đến bên người anh, chờ anh bắt được mình.

Quả nhiên, cô mới đến gần, Bành Đại Hải đã tóm được cô, đem cô ôm vào lòng, cô thở nhẹ một tiếng, trên mặt tràn đầy ý cười.

Loại vui đùa chỉ dành riêng cho tình nhân này luôn tràn đầy ngọt ngào, cô đặt tay lên bàn tay anh, chờ anh hôn cô.

Cô không chủ động vì muốn lập ra quy tắc cho chính mình, bởi vì cô không muốn phải rơi vào tình cảnh của Angel, cô muốn cho anh biết, nếu bọn họ muốn phát sinh việc gì, đều phải từ anh chủ động đến làm, anh phải thật lòng muốn cô mới được.

Nhưng mà mỗi lần chỉ cần anh hôn cô, cô cũng sẽ đáp lại, coi như cho anh cổ vũ, cho anh biết cô vẫn chờ anh hành động, chỉ cần anh phát ra tín hiệu, cô vĩnh viễn sẽ là của anh.

Nhưng hôm nay cô còn cố ý ở viết trong hóa đơn có thứ làm anh sáng mắt, anh lại không thèm nhìn một cái, chỉ nhìn con số rồi chuyển tiền cho cô, hoàn toàn không quan tâm cô mua gì.

Cô rõ ràng viết là một bộ áo ngủ mà! Chẳng lẽ cô viết quá xúc tích rồi? Cô cũng không muốn ở phía sau ghi một chữ ‘ren’ đâu!

Thừa dịp không có khoảng cách khi hôn, Hà Thu nhỏ giọng nói: “Anh không chú ý tới em mua cái gì sao?”

“Hử?” Bành Đại Hải chỉ đơn thuần chú ý tới đôi môi của cô, hơn nữa đôi môi đỏ mọng toát ra sự mê người, vẫn muốn tiếp tục hôn, nên lời nói đó của cô không vào được tai anh.

Mỗi một lần hôn môi đều làm cho anh càng muốn đem cô dung nhập vào trong cơ thể, từng giây từng phút đều muốn hôn cô, có khi cho dù ôm chặt lấy cô, anh cũng không dám tin tưởng cô sẽ thân mật dựa sát vào anh, túy ý để anh hôn cô.

Theo tần suất nụ hôn gia tăng, chỉ ôm thôi cũng không đủ, anh khẽ vuốt đầu vai của cô, cảm thụ vòng eo nhỏ, càng ôm sát cô, có thể cảm giác được đường cong uyển chuyển của cô dán lên người anh, mỗi lần thở nhẹ bầu ngực sẽ phập phồng chạm vào người anh, lời dụ hoặc mềm mại khiến cho anh không nhịn được muốn chạm vào.

Tay anh tiến vào trong lớp áo của cô, ánh mắt cô thâm tình lại chân thành, hơn nữa vẻ mặt có chút ngại ngùng, khiến cho anh không nhịn được mà hôn cô thêm vài lần, bàn tay to ở sau lưng vỗ về chơi đùa, chỉ khi đụng đến lớp vải trơn bóng, thế nhưng không tìm ra móc nội y...không thể nào?

Anh lại cẩn thận tìm lại một lần nữa, vẫn là không có, tay đưa thẳng vào trong lớp vải satin, vuốt ve da thịt mềm mại, chỉ là lưng của cô không có vật mà anh muốn cởi bỏ....

“Em không có mặc?”

“Em có mà!”

Hà Thu cởi bỏ nút áo sơmi, lộ ra nội y bằng ren bên trong, chất vải trong suốt bó sát lấy bầu ngực của cô, cho dù chỉ mới cởi bỏ một nút, nửa bộ ngực sữa vẫn làm cho anh không chịu nổi, hai mắt sắp bốc hỏa.

“Không phải em có ghi trong hóa đơn sao?” Cô làm bộ đáng vô tội, bổ sung thêm một câu.

“Em viết là áo ngủ mà!” Giọng của Bành Đại Hải khàn khàn, như là đang cố nhịn xuống cái gì đó.

Cô sẽ không nghĩ là thật sự anh không xem sao? Mà rõ ràng cô đang mặc là bộ quần nửa ren nửa trong suốt, thật sự dụ hoặc người phạm tội.

“Hôm qua em mặc đồ này đi ngủ mà!” Cô vừa nói, một bên giả vờ cài lại nút áo vừa cười ra.

“Em ghi thứ này vào trong hóa đơn mà anh trả?”

“Ừm.” Cô gật đầu, trên mặt xuất hiện sắc thái đỏ bừng.

“Vì sao?”

“Anh thanh toán, còn hỏi em vì sao?”

Tay của Hà Thụ bị ngăn lại, sau đó là rời đi, cô chỉ còn cách ôm lấy cổ anh, nhìn anh di chuyển đến trước ngực, cởi bỏ cúc áo, gạt vạt áo sang một bên, dưới áo sơ mi màu đen là cảnh xuân vô hạn, bộ ngực theo nhịp hô hấp lúc lên lúc xuống, càng khiến người ta suy nghĩ xa xôi.

“Em đang dụ dỗ anh.” Ánh mắt Bành Đại Hải dường như không hề rời khỏi bầu ngực của cô, bàn tay to bao phủ lấy chỗ mềm mại kia, cảm xúc truyền lại khiến anh thêm khao khát.

“Em nói rồi, em sẽ không chủ động ôm anh, cũng sẽ không chủ động hôn anh.....” Anh nhất định cảm giác được tim của cô đập nhanh bao nhiêu.

“Nhưng là em mặc loại quần áo này đến.”

Đụng chạm của anh quá mức thân mật, nhưng là chỉ cần cô lui lại, tay anh càng mạnh mẽ giữ cô lại, không cho cô có cơ hội chạy thoát.

“Em chỉ là..... Mặc bên trong.”

Hà Thu biết anh nhất định sẽ chạm vào cô, từ sau khi anh hôn cô, mỗi lần hôn môi, anh luôn kìm lòng không được muốn chạm vào cô, tay anh sẽ không an phận tiến vào quần áo cô, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt cô, nhưng cũng chỉ là giới hạn như vậy.

“Em biết anh sẽ cởi nó, cho nên mới cố ý đem cái này khoác lên.”

Cô lắc đầu, cánh môi bị hôn mà có chút đỏ lên sáng bóng, mềm mại mở miệng: “Cho tới bây giờ, anh cũng chưa từng cởi quần áo trên người em xuống....”

Mặc nội y khiêu gợi như vậy trên người, hơn nữa vóc dáng của cô mê người như vậy, anh sao có thể nhẫn nhịn được?

Bành Đại Hải từ môi của cô nhẹ nhàng di chuyển xuống dưới, thỉnh thoảng cảm giác được cô run run, áo sơmi bị ném qua một bên, trên người chỉ mặc một bộ nội y màu hồng nhạt, khi môi anh di chuyển tới chỗ kia, thậm chí nghe được tiếng rên khẽ của cô.

Anh nhìn cô, chỉ thấy hai gò má ửng hồng, hai mắt nhắm nghiền, khẽ cắn môi, không cho bản thân thốt ra tiếng rên rỉ.

Anh không nhịn được cúi xuống hôn môi cô: “Cắn bị thương bản thân thì sao?”

Hà Thu vội vàng mở mắt, không cắn môi nữa.

Lưỡi của Bành Đại Hải xâm nhập tiến vào miệng cô, nụ hôn của anh một lần so với một lần càng nồng nhiệt hơn, như muốn thông báo trong đầu ý muốn giữ lấy cô càng thêm mãnh liệt.

“Chúng ta vào phòng, được không?” Hoàn cảnh phòng làm việc rất bất lợi cho sự việc phát triển tiếp theo, anh trưng cầu ý kiến của cô.

Cô then thùng đem mặt vui vào trong lòng anh, không phản đối.

Anh lập tức ôm ngang lấy cô, vừa vội vàng chạy về phòng, nhưng máy tính không thức thời phát ra tiếng chuông điện thoại (*).

(*) Có sử dụng phần mềm chat, có hệ thống call trao đổi trực tiếp (ở đây chắc là QQ)

Trong phút chốc cả hai đều dừng lại, mà hành động kế tiếp của Bành Đại Hải khiến cô tức điên, vậy mà anh buông cô ra, đầu óc cô còn đang choáng váng, chân còn mềm nhũn do nụ hôn vừa rồi! Chân vừa chạm đất, khiến cô thiếu chút nữa bị ngã, chỉ có thể nhanh tay chống đỡ vào một bên của chiếc ghế dựa, anh nhanh tay lẹ mắt tóm lấy con chuột, cũng di chuyển con chuột nhấn xuống nút trả lời trên màn hình.

Người này một giây trước còn ý loạn tình mê với cô, thế nhưng giây tiếp theo lại đi nghe điện thoại....

Ý VĨNG TÌNH THÂM

Liên Á Lệ
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Edit: Vịt

Beta: Tiểu Ngạn

“Đại Hải, hôm nay có triển lãm ở trung tâm thương mại, Lưu An và tôi cũng đã chuẩn bị máy ảnh xong rồi, cùng đi chụp ảnh showgirl chứ?” trong giọng nói của Phong Tiêu Tiêu không che dấu được sự hưng phấn, đây chính là triển lãm được mong chờ nhất tháng này, cậu ta đã chờ mong từ lâu rồi .

Các cuộc gọi trên mạng trong phòng làm việc đều được nối thẳng từ máy ra loa ngoài nên Hà Thu nghe được rất rõ ràng.

Bành Đại Hải vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy hai má của cô vẫn đỏ ửng như trước, nhưng không còn vẻ mê đắm như vừa nãy, đôi mắt to long manh bắn ra sát khí.

Dù có đầu gối thế nào, anh cũng biết nếu dám đồng ý với Phong Tiêu Tiêu cùng đi, xác định chắc chắn là mất mạng rồi, trước giờ cô luôn phản cảm với hành vi chụp ảnh showgirl, anh cũng không dám trong thời gian đoạn phát triển tình cảm làm những việc mà cô không thấy thoải mái.

“Mấy ông cứ đi đi! Tôi không muốn đi.”

“Ôi! Cùng đi đi! Đây chính đại hội triển lãm hay nhất tháng này, nữ thần trạch nam cũng sẽ đến đấy! Ông nghĩ lại đi, mặc đồ ít vải, váy ngắn, hai chân dài, ngực thật bự...”

“Được rồi!” Bành Đại Hải vội vàng ngăn cậu ta lại, “Dù sao về sau nếu có các loại hoạt động như thế này thì tôi cũng sẽ không đi nữa, chỉ có cậu và Lưu An thôi!”

Anh nhìn thấy phản ứng của Hà Thu, chỉ thấy cô quay lưng về phía anh, nhặt áo sơ mi lên mặc, anh gần như thất vọng khẽ thở dài.

“Sao ông lại muốn ở trong ỗ? Lần trước không phải ông nói bạn ông có cách vào quán bar mà, có thể dẫn bọn tôi đi không? Nếu không thì như vậy đi, chúng ta cùng Lưu An đi chụp showgirl, buổi tối ông đưa mọi người đi quán bar, bọn mình cũng mong đợi đã lâu, ông cũng đã nói sẽ dẫn mọi người đi mà.”

“À...được...được!”

“Vậy cứ quyết định như thế nhé! Nếu hôm nay ông không đến chụp ảnh, vậy buổi gọi điện sau nhé.”

“Được.”

Bành Đại Hải vội vàng cúp điện thoại, sau đó chạy ra khỏi phòng làm việc đuổi theo Hà Thu.

“Hà Thu!”

Anh xoay người cô lại đối mặt với mình, phát hiện ra cô đang không vui.

“Em muốn đi đâu?”

“Về nhà.” Cô tức giận đáp lại.

“Em đang tức giận cái gì?”

“Không có gì!” Bầu không khí vốn đang lãng mạn lại bị phá hỏng gần như không còn chút gì, cô còn có thể tức giận cái gì? Giận mình không đủ quyền rũ để cho tên kia không thèm để ý đến tiếng chuông điện thoại kia sao?

Dưới tình huống như vậy, tên kia vẫn còn có tâm tình đi nhận điện thoại, trên đời này còn có người quan trọng hơn cô sao?

“Sao vậy?” Bành Đại Hải sợ nhất chính là tình huống như vậy, hỏi cô làm sao, cô cứng rắn nói không có việc gì, rõ ràng thái độ của cô lại không phải như vậy.

“Bạn của anh không phải nói muốn đi quán bar sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy em còn ở chỗ này làm gì?”

Bành Đại Hải mở to mắt nhìn cô, nói vẻ đương nhiên: “Vì em nói sẽ dẫn mọi người cùng đi mà, em không nhớ rõ sao?”

Không phải là cô đã quên mất chứ? Trước đó anh cũng đã từng nhắc tới, cô rất thoải mái nói anh có thể dẫn bạn bè cùng đi.

“Cũng bởi vì muốn dẫn mấy người đi, cho nên em mới phải về nhà thay quần áo.”

Cô đâu thể theo anh và bạn anh đi chơi ở quán bar được? Cô đã tốn rất nhiều công sức mới có thể cùng anh đi đến ngày hôm nay, cũng từ từ thay đổi bề ngoài trạch nam của anh thành một người đàn ông đẹp trai, lúc này sao cô có thể để anh thoải mái đi ra ngoài như vậy? Cho dù cô không dẫn đường cô cũng muốn đi theo anh.

Bành Đại Hải lúc này mới nhớ bên trong áo sơ mi cô mặc đồ lót gì, tuy rằng bên ngoài áo sơ mi còn một chiếc áo khoác nữa, nhưng bây giờ cô là bạn gái của mình, đối với cô anh vẫn có ham muốn chiếm giữ, cho dù bên trong áo sơ mi đẹp thế nào thì cũng chỉ có thể để một mình anh nhìn thấy, nếu muốn ra ngoài đương nhiên phải thay đổi quần áo.

“Đúng, quần áo bên trong nhất định phải thay. Ngoan, mau trở về thay đồ.” Anh vội vàng đưa cô đến cửa, cúi đầu muốn hôn cô một cái, lại bị cô tránh đi.

“Trước hết em mong muốn anh hãy nghĩ cách khiến em vui trở lại, anh hãy nghĩ lại thật kỹ hành động nhận điện thoại của anh vừa rồi có gì không ổn.”

“Anh.....” Bành Đại Hải bỗng chốc nghẹn lời.

“Em đi về trước.” Hà Thu không đợi tên kia nói ra lời giải thích, bởi vì cô biết tên này cũng không thể giải thích được, nhưng lại làm tên này áy náy một chút, nhìn rõ một chút để biết từ nay về sau cô mới là người quan trọng nhất mà anh cần để ý, cho dù là trời có sập xuống thì anh cũng phải nghĩ đến cô đầu tiên mới được.

Trước cửa quán bar, lần đầu tiên Hà Thu nhìn thấy hai người bạn tốt của Bành Đại Hải là Lưu An và Phong Tiêu Tiêu, bọn họ đứng cùng một chỗ với Bành Đại Hải, trên mặt đều viết rõ hai chữ ‘trạch nam’, chưa nói tới phía lưng bọn họ còn đeo một cái ba lô to đùng, cộng thêm chiếc áo kẻ ca rô, quá rõ ràng, Bành Đại Hải nhìn nổi bật nhất.

Tuy anh có dùng keo vuốt tóc chưa được hoàn mỹ cho lắm, nhưng mà đã tình nguyện trước khi ra ngoài dùng keo vuốt tóc đã là một thay đổi lớn rồi, trước đây anh vốn sẽ không chú ý tới những chuyện như thế này, càng không nói tới việc anh đeo kính sát tròng mà không phải gọng kính đen to

bự trên mặt, hơn nữa quần áo trên người cũng có tiếng, vẻ ngoài của anh đã sớm thoát khỏi hình tượng trạch nam rồi.

“Cuối cùng em cũng đã tới.” Bành Đại Hải cảm thấy đợi đến mức phải hát bài hát tạ ơn rồi, còn nghĩ rằng cô vì chuyện lúc chiều mà tức giận, thật sự sợ cô cho bọn họ leo cây.

Lưu An đã sắp mất hết kiên nhẫn để chờ, cậu đã bỏ thời gian để ăn mặc chỉnh chu, còn vuốt gel tóc, kết quả là giờ kiểu tóc đã muốn xẹp xuống, Bành Đại Hải đã nói người bạn kia của cậu ta nhất định sẽ dẫn bọn họ đi chơi, nhưng lại chậm trễ không đến, tất cả đều đến hết rồi, lập tức gây khó dễ “Sao muộn như vậy cô mới tới?”

Nhưng vừa quay đầu lại, cả người cậu như bị sét đánh, ghen lời nhìn người trước mặt .

“Hà Thu!” Phong Tiêu Tiêu giọng nói có vẻ vẫn bình thường, nhưng ngữ điệu lại cao một chút, đồng thời cũng khiến người bên ngoài chú ý.

Vừa thấy có người nhìn Hà Thu, biểu hiện của Bành Đại Hải so với cô còn nhanh hơn, vội vàng kéo Phong Tiêu Tiêu lại, muốn cậu ta nói nhỏ thôi.

“Sao không nói cho tôi biết? Từ khi nào ông quen biết Hà Thu?”

“Nói ông cũng sẽ không tin mà! Hơn nữa, ông cũng không có hỏi tôi.”

“Đương nhiên là tôi sẽ không hỏi, vì căn bản tôi không thể nào liên tưởng tới hai người có thể cùng chỗ, rốt cục ông làm sao mà quen biết được Hà Thu?”

“Chính là...” Bành Đại Hải không biết nên giải thích thế nào về quan hệ của anh cùng Hà Thu, nhưng mắt nhìn thấy nhiều người đứng ở ngoài quán bar như vậy, thật sự anh cũng không muốn lập tức giải thích vấn đề này, đành phải tóm tắt quá trình “Cô ấy là bạn của một người bạn.”

Đây cũng không phải đáp án mà Hà Thu muốn, cô biết hai vị trạch nam trước mắt này là bạn lâu năm của Bành Đại Hải, cũng chính là bởi vì hai người bọn họ là bạn tốt của Bành Đại Hải, cho nên cô mới ngoại lệ dẫn mọi người đến vui chơi, bình thường cô cũng không phải là người ưa chơi thâu đêm như vậy.

Vốn còn tưởng Bành Đại Hải sẽ thoải mái giới thiệu quan hệ của hai người đã sớm không còn là bạn bè với nhóm bạn tốt, không nghĩ tới vậy mà anh lại giới thiệu mối quan hệ của hai người là ‘bạn của bạn’, đây chính là chọc giận cô, hơn nữa chuyện lúc chiều kia còn bị gián đoạn, khiến cho cô vẫn chưa nguôi giận, hiện tại có thể nói là lửa cháy đổ thêm dầu.

Vốn tưởng rằng anh sẽ suy nghĩ một chút, không nghĩ tới kẻ lỗ mãng này căn bản không để ý tới chi tiết này.

“Thật ngại quá, tôi có hẹn đi cùng bạn tới nên đến muộn.” Hà Thu lộ ra khuôn mặt tươi cười, giới thiệu bạn mình ở bên cạnh.

Vì lần đi chơi đêm này, cô cũng mời cả Mạnh Nhân Tuệ cùng Trương Bồi Hùng, trước đây tất cả mọi người đều cùng đi ăn cơm, rất ít khi tới quán bar, nếu muốn đi chơi đêm, tên kia dẫn bạn của mình, cô cũng có thể mang bạn mình đi, đem hai bên giới thiệu với nhau một chút mới phải.

“Đây là Nhân Tuệ cùng Bồi Hùng, Đại Hải cùng Bồi Hùng là bạn học cũ, cũng không cần tôi phải giới thiệu thêm nữa!”

Lúc đầu Trương Bồi Hùng nghe Hà Thu nói muốn cùng Bành Đại Hải tới quán bar, đánh chết cũng không tin, lần trước gặp mặt ở nhà hàng, tên Bành Đại Hải kia vẫn là một bộ dạng trạch nam, bây giờ từ phía xa, cậu ta căn bản không nhận ra được Bành Đại Hải, vừa tới gần, xác định người đàn ông cao lớn đẹp trai kia thật sự là Bành Đại Hải, thật khiến cho cậu sợ hãi mà kêu lên một tiếng.

“Đại Hải, sao ông như thay đổi thành một người khác? Thật sự là không nhận ra, bộ dạng trạch nam lần trước của ông là ngụy trang hả? Quả nhiên bỏ cặp kính mắt xuống đã biến ngay thành người ưu việt rồi..! Chờ một chút hãy đi vào, nhất định sẽ có một đám chị em đến ngồi cạnh ông, tôi nhất định phải ngồi cạnh mới được.”

Hà Thu nhìn hai người bọn họ tán gẫu vui vẻ, vì vậy chuyển hướng sang Lưu An cùng Phong Tiêu Tiêu, “Thật xin lỗi, tôi quên mất chưa nhắc mọi người, quán bar phải vào lúc muộn mới đông vui, không có mở cửa kinh doanh sớm như vậy.”

Lưu An cùng Phong Tiêu Tiêu vốn còn ở bên cạnh bàn nà, chỉ nhìn thấy bản thân Hà Thu, cũng đã quên mất sự tức giận cùng lời nói châm chọc lúc đầu

“Không cần ngại đâu, cô nói đúng, quán bar vốn là tối muộn mới mở cửa làm ăn, là chúng tôi tới đây quá sớm.” Lưu An vội vàng giúp cô nói chuyện.

Một vị nghệ sĩ cũng tới chơi, thấy Hà Thu như phát hiện ra đại lục mới, mang bộ dáng vô cùng quen thuộc với cô mà lớn tiếng ồn ào, “Trời ạ! Tối hôm nay thật sự là Hà Thu đại giá quang lâm, thật sự là khó mà thấy được, tôi còn nhớ cô không muốn dính dáng tới quán bar lại còn nói muốn tới chơi không biết là thật hay giả, còn tưởng là người gọi điện thoại lừa tôi đâu, không nghĩ tới cô thật sự đến đây. Mau vào đi, tôi đã bảo người đặt chỗ cho cô, đêm nay mọi người hãy chơi vui vẻ một chút.”

“Được, vậy chúng ta đi thôi!” Hà Thu nở nụ cười với Mạnh Tuệ Nhân ở bên cạnh, cùng nhau đi vào quán bar.

Bành Đại Hải đi sau cùng, trong lòng không yên mà nghe những câu hỏi của Trương Bồi Hùng, ánh mắt thì nhìn chăm chăm vào bóng dáng của Hà Thu. Anh đã chú ý tới biểu hiện của cô có chút không đúng, qua thời gian ở

chung anh đều có thể nhận ra khi nào cô vui vẻ hoặc không vui, rất muốn đến bên người cô cùng cô nói nói mấy câu, nhưng xung quanh cô có rất nhiều người vây quanh nói chuyện với cô, anh vẫn luôn không tìm được cơ hội đi tới bên cạnh.

Sau khi khó khăn đi vào, anh mới chen được đến bên người cô, nhân lúc mọi người không chú ý, cúi đầu gần sát lỗ tai của cô, “Em đang giận anh sao?”

“Sao lại như vậy được, em chỉ là ‘bạn của bạn’ của anh mà thôi, làm gì có quyền giận anh?” Hà Thu làm ra vẻ không sao cả, vẻ mặt vô tội mà mở to hai mắt, dùng giọng nói chỉ có hai người nghe được.

Bành Đại Hải biết nhất định là cô đang rất giận, chỉ là không làm sao lại chọc giận cô, còn chưa đi đến phòng riêng ở quán bar anh cũng đã bắt đầu hối hận đi tới chỗ này, nếu là ở nhà anh, anh có thể thoải mái mà ôm hôn cô để hóa giải tình huống này, nhưng hiện giờ ở trong quán bar thật sự là rất nhiều người, hơn nữa anh cũng không kịp nói thêm cái gì cùng cô thì lại có nghệ sĩ nổi danh khác tới nói chuyện cùng cô, kiên trì tách cô khỏi anh.

Lưu An và Phong Tiêu Tiêu thật ra lại rất vui vẻ, bởi vì bình thường nếu muốn đến quán bar cũng không phải dễ dàng như vậy, hơn nữa người đến còn có cả Hà Thu, cứ như là đang tận hưởng niềm vui cuối cùng vậy.

“Hôm nay khi trở về tôi sẽ lên mạng viết tôi cùng Hà Thu đi quán bar, không biết sẽ có bao nhiêu người hâm mộ tôi đây!”

“Đừng nhắc tới cô ấy, cô ấy đi vào những chỗ như thế này cũng có ảnh hưởng tới hình tượng của mình, bình thường cô ấy cũng không đến những chỗ như thế này, hôm nay chúng ta được cô ấy cố ý dẫn tới mới được bước chân vào đây.” Bành Đại Hải nhìn hai bạn, nói nghiêm túc.

Mạnh Nhân Tuệ vội tới góp lời, “Ồ? Bành Đại Hải, anh quả thật là quan tâm đến Hà Thu nhỉ, vậy mà biết bình thường cô ấy không tới những chỗ

như thế này, tôi cùng Hà Thu quen biết nhau lâu như vậy mà cũng là lần đầu tiên nghe nói cô ấy muốn đến quán bar.”

“Đúng vậy!” tuy Trương Bồi Hùng không phải là chưa từng đi quán bar, nhưng mà đi cùng Hà Thu đến lại là lần đầu tiên. “May mắn cô ấy còn nghĩ tới tôi cùng Nhân Tuệ, thì ra là cô ấy vì ông mới đến. Ông thấy tôi nói có đúng không? Con người cô ấy thật sự rất tốt, lúc lần đầu tiên Đại Hải cùng cô ấy gặp mặt, tất cả mọi người đều phải đi, chỉ chừa lại một mình cô ấy ngồi cùng ông ấy tới khi ăn xong, không nghĩ tới sau bữa cơm chiều đó mà bọn họ lại trở thành bạn bè thân thiết.”

Lưu An cùng Phong Tiêu Tiêu ở một bên liên tục gật đầu.

“Đúng vậy! Cô ấy rất hòa đồng, còn có vẻ bề ngoài rất đẹp.”

Bành Đại Hải nhìn hai người bọn họ, bất đắc dĩ nói: “Buổi chiều ngày hôm nay rõ ràng hai ông còn đi chụp showgirl ở triển lãm.”

“Không giống nhau mà, Hà Thu đẹp như tiên nữ, mấy showgirl phàm tục sao có thể so với cô ấy, khó trách từ sau khi ông quen cô ấy thì không thèm đi triển lãm chụp ảnh nữa.”

“Đúng rồi!” Mạnh Nhân Tuệ như là nhớ tới cái gì, vẻ mặt khôn khéo xem xét Bành Đại Hải, “Tôi nghe Hà Thu nói, gần đây hai người rất thân, vẫn thường gặp mặt có phải hay không?”

“Gì?” Phong Tiêu Tiêu tức giận trừng mắt nhìn Bành Đại Hải, không nghĩ tới chuyện tốt như vậy mà cũng không nói với cậu “Không những ông quen biết Hà Thu mà còn thường xuyên cùng cô ấy gặp mặt?”

“Khó trách ông..... ông nhìn xem toàn thân từ trên xuống dưới đều thay đổi.” Lưu An nhìn từ đầu tóc tới quần áo của anh, giận sôi lên “Có phải lọ gel lần trước ông đưa cho tôi, không phải là Hà Thu đưa cho ông đấy chứ?”

“Bởi vì cô ấy có quen biết với nhà tạo mẫu tóc mà, nếu không ông cho là lọ gel vuốt tóc kia là tôi mua hay sao, ông cũng không hỏi tôi vì sao có lọ gel đó, đương nhiên tôi cũng không cần giải thích nhiều như vậy.....”
Bành Đại Hải thấy bạn bè phản ứng như vậy, đành phải chọn câu trả lời nửa vờ.

“Quả nhiên là Hà Thu!”

Mọi người hướng về anh, ban đầu chỉ là cố ý lấy mối quan hệ của anh và Hà Thu ra để trêu đùa, cũng không có một người nào có thể nghĩ tới hai người bọn họ lại thực sự có thể ở cùng một chỗ.

Hà Thu ở bên đang trò chuyện cùng với bạn cũ thì nghe được bọn họ nói chuyện, quay đầu lại liếc mắt một cái thì đúng lúc nhìn thấy ánh mắt không biết làm sao của Bành Đại Hải, cô chờ xem anh sẽ trả lời như thế nào, nếu anh còn dám nói là bạn của bạn nữa thì nhất định phải chết, kết quả là câu trả lời của tên kia vẫn là không nghe được.

“Không phải như mấy người nghĩ đâu!” Cho dù đã có chút thân cận, nhưng mà Bành Đại Hải không biết nên nói như thế nào với mọi người, anh phát hiện bản thân mình vừa nói xong thì ánh mắt của Hà Thu vốn đang nhìn anh lập tức rời đi, anh cảm thấy giống như có tai vạ đến nơi.

Mạnh Nhân Tuệ giống như là phát hiện ra đại lục mới, vốn nghĩ đêm nay đến quán bar là để vui chơi thỏa thích, không nghĩ tới sẽ có được thu hoạch lớn như vậy, cô hoàn toàn không biết Bành Đại Hải cùng Hà Thu có quan hệ, lần đầu tiên khi gặp mặt, mới nhìn tên kia thì tuyệt đối không phải là người hấp dẫn, nhưng hiện giờ lại nhanh chóng biến thành một người đàn ông đẹp trai, cô lại không tin tên này có ánh mắt thương thức như vậy, cả người tên này từ trên xuống dưới tám phần là Hà Thu tạo ra, nhưng vì sao cô ấy lại đối với tên này tốt như vậy? Nhất định là có quỷ!

“Gần đây cậu cũng không đi ăn cơm cùng với bọn mình, chính là bởi vì tên kia sao?” Mạnh Nhân Tuệ đem Hà Thu kéo đến một góc, nói bí mật của phụ nữ.

“Cậu cảm thấy thế nào? Vậy cậu có nghe thấy tên kia nói không, thế nhưng tên kia nói mình chỉ là bạn của bạn hử thôi.....”

“Đầu đất!” Mạnh Nhân Tuệ cảm giác được đến Hà Thu nghe thấy câu nói kia tuyệt đối là không vui vẻ gì. “Bây giờ hai người tiến triển đến đâu rồi?”

“Mình cũng không biết..... Mình nghĩ gần đây có vẻ thuận lợi, vì tên kia mình thật sự hao tổn hết tâm tư.” Hà Thu cũng nói thẳng ra quan hệ của cô cùng Bành Đại Hải.

Mạnh Nhân Tuệ nghe xong, miệng mở thật to, tuy rằng cô luôn biết Hà Thu vô cùng gần gũi bình dị, nhưng một đại minh tinh lại ở trong nhà Bành Đại Hải giúp tên kia lo liệu ba bữa cơm, chiếu cố cuộc sống hàng ngày của tên kia, cũng quá nhẫn nhịn vì lợi ích toàn cuộc rồi.

“Tên kia sẽ không phải là không hiểu phong tình đi? Trương Bồi Hùng đã từng nói rõ tên kia rất thông minh mà!”

“Tên kia quả thật rất thông minh, chỉ là trên phương diện tình cảm hơi ngốc ngếch chút, cậu biết không, vậy mà tên kia còn đã từng kết hôn.”

“Cái gì?” Mạnh Nhân Tuệ kêu to một tiếng.

“Nhỏ giọng một chút, lúc trước mình so với cậu còn kinh ngạc hơn.” Hà Thu tức giận nói: “Trước đây là vợ cũ theo đuổi tên kia, cho nên tên này cũng không có kinh nghiệm theo đuổi người ta, cũng không lãng mạn.....”

“Cậu thật sự vất vả rồi.” Mạnh Nhân Tuệ nói lộ ra vẻ đồng tình, lại lộ ra nụ cười tươi, làm sao cũng không nghĩ tới một đại mỹ nhân như Hà Thu thế

nhưng lại gặp phải loại đầu đất này vậy “Chẳng qua là cậu đã nói muốn tìm một người đàn ông an phận, tên kia đúng là như vậy mà!”

“Xem ra bây giờ đã không phải.....” Chẳng qua Hà Thu mới cùng Mạnh Nhân Tuệ nói chuyện một lúc, quay đầu lại đã phát hiện bên trong đã có một đồng các cô gái mặc váy quyến rũ tới, các cô nàng còn đang bao vây Bành Đại Hại đang sợ hãi bất an lại.

Mạnh Nhân Tuệ từ bên trong đi ra, phát hiện thấy ánh mắt của tên kia mang theo tín hiệu cầu cứu. “Trạch nam bị tấn công.”

“Vậy thì cứ để cho tên đó tự mình đột phá vòng vây đi!” Hà Thu vừa nhớ tới tình huống kia lại thấy tức giận, phản ứng duy nhất là nhíu mày, quay người đi.

“Cậu không đi cứu tên kia?”

“Tên kia đã trưởng thành, cứ mỗi lần gặp chuyện như vậy mình cũng không thể luôn tới cứu tên đó đi? Điều mình muốn không phải chỉ là người đàn ông biết an phận, mà lúc đối mặt với cám dỗ thì anh ta cũng phải biết cách cự tuyệt, nếu không dù mình tìm được rồi vẫn phải lo lắng trông coi anh ta cả đời.”

“Nếu tên đó bị cướp mất thì sao?” Mạnh Nhân Tuệ cảnh giác nhìn tình cảnh nguy hiểm của trạch nam.

“Vậy chứng tỏ là anh ta không xứng.”

Hà Thu đổ hết chén rượu vào trong miệng, nói với bản thân, cô đã nói rất nhiều lần với Bành Đại Hại, cô không phải là Angel, chỉ là xuất hiện nhiều bên người anh cho anh cơ hội, nếu không biết phải nắm lấy như thế nào thì cô có làm nhiều như thế nào cũng không phải là cô.

Chưa được hai tiếng sau, Lưu An cùng Phong Tiêu Tiêu đã muốn say xin.

Ở chỗ này vì có Hà Thu nên có không ít bạn bè giới nghệ sĩ tới chào hỏi, chỉ trong thời gian ngắn cả căn phòng đã đầy người, sau đó Bành Đại Hải bị vây trong đám người không thể di chuyển.

Anh muốn đi tới bên người Hà Thu, hỏi rõ ràng xem phản ứng của cô như vậy là có ý gì, hoặc là cô muốn nói quan hệ hai người là như thế nào, họ phải chuẩn bị tốt để trả lời, dưới tình huống cô đang là một minh tinh, anh nghĩ là dù anh nói cái gì đều phải thật cẩn thận, nhưng lại không có cơ hội thoát ra ngoài.

Hà Thu tự nhiên cũng chú ý tới tình huống túng quẫn của Bành Đại Hải khi bị nhiều người vây quanh, nhưng cô chính là tức giận không muốn tới cứu anh, hơn nữa cô cũng ít khi ra vào quán đêm này, thời gian này cũng rất ít ra ngoài, còn có mấy nghệ sĩ từng có quan hệ hợp tác qua với cô đều qua đây chào hỏi nói chuyện, hơn nữa phía trước đó cô tin tức cô ra khỏi ngành chấn động như vậy, lúc ấy cũng không cùng các bạn bè nghệ sĩ có liên lạc, có rất nhiều người đều quan tâm tình hình gần đây của cô, còn có vài người đại diện vội tới tìm cô để lôi kéo quan hệ, hi vọng cùng cô ký hợp đồng mới, cô thậm chí còn gặp qua một đạo diễn tới nói chuyện hi vọng có thể hợp tác cùng với cô.

Cô cũng bận rộn không có thời gian coi chừng Bành Đại Hải, cho dù là vẫn lo lắng tình huống của anh, sợ vừa quay đầu lại thì anh đã biến mất ở trên chỗ ngồi, cũng không biết mấy em gái kia đã đi chưa, nhưng cô vẫn nhất định không quay đầu.

Mắt thấy Hà Thu kiên trì như vậy, thân là bạn tốt của cô, Mạnh Nhân Tuệ cũng sẽ không mặc kệ ngồi xem như vậy, cô luôn luôn có danh tiếng là gà mẹ.

“Anh chàng đẹp trai, anh vẫn còn độc thân sao?” Cô gái đã có men trong người, cũng mạnh bạo hơn, hai tay ôm lấy Bành Đại Hải, nũng nịu hỏi.

“A?” Anh rất ít khi bị con gái vây xung quanh, có chút bất an, hơn nữa Hà Thu vẫn còn đang ngồi trong phòng, anh làm sao dám làm càn “Xin lỗi, tôi muốn ra ngoài.....”

“Anh đẹp trai, anh đừng có đi mà!”

Mấy cô gái kia là nhìn trúng bộ dạng đứng đắn của Bành Đại Hải, người trong quán bar thì muôn hình muôn vẻ, chẳng qua là có khí khái đàn ông như anh thì lại không có nhiều lắm, hơn nữa anh lại cao lớn bắt mắt, từ khi anh bắt đầu vào cửa thì các cô giống như chim ưng mà theo dõi anh, có một cơ hội nói chuyện cùng anh thì sao có thể dễ dàng buông tha?

“Tôi có chuyện muốn nói với bạn mình, muốn đi trước” Bành Đại Hải rút bàn tay bị cô gái nắm chặt về, khiến mọi người được một trận cười.

“Anh lo lắng cái gì, chúng ta chỉ ở trong quán bar nói chuyện phiếm, lại không bắt anh phải thế nào.”

“Tôi không thể nói chuyện với các cô được, bởi vì tôi đã có bạn gái rồi.”

Tính toong! Mạnh Nhân Tuệ nghe được lời anh nói, nhanh chóng vỗ tay ở trong lòng. Tốt lắm! Lúc trước Hà Thu chọn Bành Đại Hải quả nhiên rất chuẩn, ít nhất người này sẽ không tùy tiện cùng phụ nữ khác làm điều bậy bạ, nếu tên này có tự giác, cô sẽ giúp giúp Hà Thu, thật sự là chướng ngại vật bên người tên này nhiều lắm.

“Mấy cô tha cho anh ta đi!” Mạnh Nhân Tuệ chạy tới giúp Bành Đại Hải giải vây, cười nhìn mấy cô gái: “Anh ta rất thật thà, có bạn gái cũng không dám ở bên ngoài nói chuyện cùng với mấy cô gái khác, nếu không bạn gái anh ta sẽ giận cả đời, khẳng định anh ta cũng không có được những ngày tốt lành.”

Bành Đại Hải vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới cô nàng này sẽ ra tay giúp đỡ.

Mạnh Nhân Tuệ nháy mắt với anh, không tiếng động nói ra hai chữ “Hà Thu”.

Nhìn khẩu hình miệng của cô cũng đủ cho Bành Đại Hải hiểu được cô đã biết hết mọi chuyện.

“Thật mất hứng, đàn ông bề ngoài đẹp trai đều có người dính vào.”

“Cũng chỉ là bạn gái thôi thì có quan hệ gì, bây giờ cho dù là kết hôn thì cũng có thể ra ngoài chơi bởi mà, chỉ cần cùng vợ tình cảm không tốt còn không phải muốn ra ngoài gặp gỡ sao!” Một cô gái khác còn chưa có từ bỏ ý định.

“Tôi sẽ không ra ngoài gặp gỡ, cũng không muốn ra ngoài gặp gỡ!” Bành Đại Hải giơ hai tay lên, thoát khỏi sự bám víu của mấy cô gái, vội vàng đứng dậy, chạy tới bên cạnh Mạnh Nhân Tuệ “Làm sao cô biết?”

“Cô ấy nói cho tôi biết mà!”

“Cô ấy nguyện ý nói cho cô?”

“Anh còn không biết tác phong Hà Thu sao? Bình thường cô ấy cũng không đến mấy chỗ kiểu này, là vì nghĩ đến bạn bè của anh, cho nên cô ấy đặc biệt phá lệ, vì mang các anh đến còn phải liên lạc với những bạn bè trước kia, chỉ vì muốn anh và bạn mình được vui vẻ, kết quả anh tới đây lại còn cùng mấy cô em liếc mắt đưa tình?”

“Tôi không có, là các cô ấy quần quýt lấy tôi không buông, hơn nữa..... Hà Thu giống như đang giận tôi, cô ấy căn bản là không muốn để ý tới tôi.” Từ khi đi theo mọi người bước vào trong này, thậm chí cả nhìn cô cũng không thèm nhìn một cái, chỉ lo cùng bạn bè cũ của cô nói chuyện.

“Không phải chứ? Ngay từ đầu đã hỏng hết rồi, khi anh giới thiệu cô ấy với bạn bè mình, cái gì mà cô ấy chính là ‘bạn của bạn’ mình, anh cảm thấy cô ấy nghe xong sẽ vui vẻ sao? Uống cho cô ấy còn gọi điện cho bạn bè cũ đặt chỗ cho các anh, cô ấy bình thường vốn không có liên lạc với những người này, tất cả đều là vì các anh mà phải đi nói chuyện cùng với người ta, anh còn muốn như thế nào nữa?”

“Tôi chỉ nghĩ lúc này sợ cô ấy cũng không muốn nói cho mọi người biết quan hệ của tôi cùng cô ấy, dù sao tình trạng bây giờ của chúng tôi còn Còn đang phát triển.”

“Nếu thật sự anh không tiến tới, thì cứ chờ đợi phải bỏ dở lúc đang phát triển đi.”

“Vậy tôi phải làm như thế nào?” Nếu Mạnh Nhân Tuệ cũng là phụ nữ, nhất định cũng biết tâm lý của phụ nữ, nhiều ý kiến làm việc cũng sẽ thuận lợi hơn một chút.

“Xin lỗi thôi, lòng dạ Hà Thu rất mềm, anh cùng cô ấy nói mấy câu dịu dàng, cô ấy sẽ không để ý nữa.”

“Thật vậy sao?”

“Anh một chút cũng không biết là mình may mắn như thế nào đúng không? Hà Thu là người con gái am hiểu ý người nhất trên đời này, cô ấy muốn chẳng qua là anh dỗ dành cô ấy mà thôi, cô ấy vô cùng dễ đối phó.”

“Ồ.....” Bàn Đại Hải cảm thấy nghe qua có vẻ dễ dàng, nhưng khi làm thì rất khó.

“Ồ cái gì mà ồ! Nhanh đi thôi! Cứ nói chúng ta phải đi. Hai người bạn kia của anh đã muốn say tới ngã trái ngã phải, chẳng lẽ lại còn muốn tiếp tục uống nữa sao?”

“Được.” Bành Đại Hải vội vàng đáp.

Anh đã sớm muốn rời đi, nghe được phải rời đi lại thấy vui vẻ, đi xuyên qua đám người bước nhanh về phía Hà Thu, chỉ thấy cô nhìn về phía mình, trong mắt đã có chút mơ màng.

Xong rồi! không phải là cô cũng uống say đi?

Ánh bắt đầu cảm thấy da đầu mình tê dại.

“Hà Thu, đây là bạn cô sao?” Người đàn ông còn đang muốn về khả năng làm người đại diện của mình, có chút ngạc nhiên chàng trai trước mắt.

Hà Thu gật gù đầu, cười nói: “Là bạn của bạn.”

Bành Đại Hải hiểu được là lời nói của mình thật sự đã làm cô đau lòng, cho dù trên mặt cô vẫn không có sự giận dữ, nhưng khẳng định câu này chính là mấu chốt.

“Mọi người đều uống có chút say rồi, chúng ta đi thôi!” Anh gần sát của cô lỗ tai, cố ý thấp giọng.

“Không có việc gì, các anh đi trước đi! Tôi ở lại tiếp tục uống.” Hà Thu phui phui tay, tỏ vẻ cô còn chưa muốn rời đi.

Mạnh Nhân Tuệ nhìn đến động tác của cô, đã biết là không ổn, vội vàng đi tới.

“Không được! Cậu đi theo mình nào.”

Tuy rằng vào quán bar, mọi người đều uống chút rượu, nhưng là tâm tình không tốt đều có thể dễ dàng say, Hà Thu nhìn qua có vẻ không sao, không tới mức mặt mũi đỏ bừng như nhiều người uống rượu, nhưng cô biết rất rõ Hà Thu uống rượu và vì cái kính với Bành Đại Hải, cho nên không muốn đi, chính là cô sẽ không thừa nhận chuyện ấy.

“Nhân Tuệ, chúng ta ở lại, uống thêm một chút thôi!”

Mạnh Nhân Tuệ ghé sát vào bên tai của cô, “Cậu xem cậu đã tìm được người đàn ông tốt như vậy, vừa rồi chính tai mình nghe thấy Bành Đại Hải nói với mấy cô gái kia là đã có bạn gái, tên kia rất an phận, cũng biết được nói lời từ chối, cậu hẳn là nên vui vẻ, cho tên kia một cơ hội để giải thích chứ, tên đó lo lắng cho cậu cả một đêm, như vậy cũng đủ rồi.”

“Thật vậy sao?”

“Mạnh Nhân Tuệ mình nói, còn có thể là giả sao?” Mạnh Nhân Tuệ một tay kéo cô, cố ý gọi Bành Đại Hải, “Đại Hải, anh giúp đỡ Hà Thu, chúng ta đưa cô ấy trở về đi!”

Ý VĨNG TÌNH THÂM

Liên Á Lệ
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Edit: Sakura + Anh Vũ

Beta: Tiểu Ngạn

Mạnh Nhân Tuệ và Bành Đại Hải cùng đưa Hà Thu về nhà, còn lại thì Bành Đại Hải tự xử lý.

“Anh có thể làm được không?” Trước khi rời đi cô còn có chút lo lắng.

“Được” Bành Đại Hải không nói cho cô biết, từ nhỏ anh đã quen chăm sóc người phụ nữ khi uống say, chỉ là đã nhiều năm rồi chưa làm, nhưng về cơ bản nên làm thế nào thì anh vẫn biết rõ.

Ôm Hà Thu đặt lên giường, anh tìm được khăn mặt ở trong phòng của cô, ở trong bếp tìm được lá trà, rót trà ra chén định cho cô uống.

Sau khi chuẩn bị tất cả xong, anh cầm về phòng thì phát hiện cô không phải đang nằm mà ngồi khóc ở bên giường.

“Em làm sao vậy?”

Bành Đại Hải rất bối rối, tuy rằng trước kia anh thường xuyên thấy mẹ anh uống rượu say rồi vừa khóc vừa làm loạn nhưng bây giờ tiết mục giống này lại do Hà Thu làm diễn viên chính, có cảm giác hoàn toàn khác nhau.

“Em hơi quá.”

Hà Thu uống say rồi nhưng còn chưa đủ say, nếu như cô bất tỉnh nhân sự thì thôi đi, đằng này đang lúc mơ mơ màng màng mà cô cũng biết là Đại

Hải đưa cô về và đang ở bên cạnh để chăm sóc cô.

Vấn đề là cô không muốn bộ dạng như thế này xuất hiện trước mặt anh, trên người cô mùi rượu bốc lên, trang sức cũng đã tháo ra, rất muốn đi tắm để mình sạch sẽ mà không phải để cho anh thấy bộ dạng chật vật này của cô, nhưng mà không có sức để đi vào phòng tắm, lo lắng rằng anh thấy một mặt không hoàn mỹ của mình thì sẽ không thích cô nữa, thế nên mới buồn mà khóc lên.

“Lúc nào em cũng thơm.” Bành Đại Hải an ủi cô, chưa bao giờ thấy cô khóc, chỉ thấy cô vùi mặt vào lòng bàn tay, thân thể run rẩy.

“Trên người em toàn là mùi rượu.”

“Buổi sáng ngày mai tắm rửa thì sẽ không có chuyện gì.”

“Nhưng em không muốn anh nhìn thấy em như vậy....”

“Nhưng mà... nhưng mà anh không muốn để cho người khác chăm sóc em,” Anh kéo tay cô ra, nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, đau lòng nói: “Trước kia em cũng đã từng nhìn thấy bộ dạng lôi thôi lếch thếch của anh rồi mà, bộ dạng này của em coi là gì chứ? Em vẫn rất xinh đẹp mà.”

Thấy anh khen ngợi như vậy thì Hà Thu rất muốn nở nụ cười nhưng lại không cười nổi, nước mắt giống như vòi nước không khóa được thì nhau chảy xuống.

“Em hãy nói cho anh biết, em làm sao vậy? Có phải giận anh không? Có phải vì câu bạn của bạn kia không? Anh sẽ giải thích mà.”

“Giải thích thế nào? Tài ăn nói của anh vẫn luôn rất kém...” Cô lại không biết rõ tính tình của tên này sao, bảo anh giải thích thì toàn ấp a ấp úng.

“Nguyên nhân là vì anh không giỏi ăn nói mà. Anh không biết nên nói với bọn Lưu An mối quan hệ của hai ta là như thế nào, cũng sợ bọn họ quá ngạc nhiên rồi không để yên, khi đó chúng ta lại đang đứng ngoài đường có rất nhiều người nhìn em, anh sợ gây phiền toái cho em nên mới cố ý nói qua loa, chứ không cố ý giấu diếm quan hệ của chúng ta.”

“Em còn không sợ phiền thì có gì mà anh phải sợ? Ở trong khu nhà của anh toàn những cô nàng làm gái ở, dưới lầu còn quang minh chính đại mở khách sạn, suốt ngày em ra ra vào vào chỗ đó, sao anh không sợ sẽ gây phiền toái cho em?”

Bành Đại Hải suy nghĩ một chút. Cũng phải anh ở đó đã lâu rồi, cũng không thấy có vấn đề gì, nghe cô nói vậy, thật đúng là có vấn đề.

“Không sao, anh có thể dọn đi. Anh sẽ đi tìm hiểu xem chỗ em đang ở còn phòng trống không, anh sẽ mua lại, về sau em không cần phải đi rất xa mới tới được chỗ của anh, chỉ cần có mạng internet thì anh làm việc ở đâu cũng được, như vậy có được không?”

Đầu Hà Thu vẫn còn đang mơ màng nhưng lại nghe rất rõ lời Bành Đại Hải nói, anh nói anh sẽ vì cô mà chuyển nhà.

“Không phải từ nhỏ anh đã sống ở đây sao?”

“Anh vẫn luôn ở chỗ đó là vì lười chuyển nhà thôi, hơn nữa nhà kia cũng đã cũ rồi, em thích ở đâu anh sẽ chuyển qua đấy.”

“Vì em?” Cô quên luôn cả khóc, đối với quyết định dứt khoát này của anh làm cho cô quá ngạc nhiên, chẳng qua cô chỉ oán trách một chút lại không nghĩ tới anh lại quyết định chuyển nhà luôn.

“Đúng vậy, anh không muốn gây thêm phiền phức cho em, nếu như có thể khiến em vui thì ở chỗ nào cũng được, chỉ là đổi chỗ ở thôi mà.” Thật ra

anh muốn nói chỉ cần có cô bên cạnh là tốt rồi, chẳng qua lời nói buồn nôn như vậy anh không nói được.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, đêm nay lần đầu có cơ hội được ôm cô, cảm thấy được thân thể mềm mại của cô không phòng bị vùi vào trong ngực anh.

“Đêm nay anh nói với người ta là anh đã có bạn gái.” Cô vốn đang ghen tỵ mấy cô nàng ngồi cạnh anh, nhưng sau khi nghe Nhân Tuệ nói lại thì cảm thấy an tâm hẳn.

“Bạn gái của anh đang nằm ở trong lòng anh, vừa rồi còn khóc nhè... thật sự em không nên uống nhiều rượu như thế.”

Cuối cùng anh cũng thừa nhận mối quan hệ của bọn họ, điều này khiến cho Hà Thu rất vui vẻ, ngẩng đầu lên nhìn anh, tất cả mọi thứ xung quanh như bị lu mờ chỉ nhìn thấy gương mặt anh là rõ ràng. Có lẽ bởi vì gương mặt anh luôn luôn in trong lòng cô.

“Em nghĩ rằng anh muốn ở trước mặt bạn bè anh phân rõ giới tuyến với em.”

“Anh chỉ nghĩ là nếu như muốn công khai quan hệ của chúng ta thì phải được sự đồng ý của em, dù sao em cũng là người của công chúng, nếu anh công khai tình cảm của anh thì vốn không có ảnh hưởng gì, chỉ là anh không biết em nghĩ như thế nào?”

“Em nghĩ như thế nào sao?” Tác dụng của cồn rượu bắt khuếch tán, cô cảm thấy chân tay mình mềm nhũn, nhưng có Đại Hải ở bên cạnh, đầu cô vùi vào trong ngực anh, thấy anh có chút ngốc, lại nghe được đáp án khiến mình hài lòng, cô không còn gì để không vui nữa rồi.

“Em muốn... em muốn anh cứ ôm em như vậy, ngủ một giấc thật ngon” giọng nói của cô lộ rõ cơn buồn ngủ đang tới, đầu từ từ gục xuống.

Tất nhiên là Bành Đại Hải rất thích làm việc này rồi, ôm cô thật chặt, để cho lấy thân thể của mình làm gối mà chìm vào giấc ngủ đó không phải là nguyện vọng của anh sao?

Nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô, anh kéo cái chăn ở mép giường rồi phủ lên hai người, bỗng nhiên cảm thấy về sau được ôm cô chìm vào giấc ngủ như thế này thì thật tốt biết bao.

Sau một lần trải nghiệm ở quán bar Phong Tiêu Tiêu say đến ba ngày, nhưng khiến cho cậu ta tỉnh lại chính là tin nhắn thông báo yêu đương của Bành Đại Hải, khiến cho cậu khó có thể đón nhận chính là đối tượng yêu đương của Bành Đại Hải vậy mà lại là Hà Thu.

Cũng là trạch nam như nhau, vì cái gì Bành Đại Hải của được một cô bạn gái như thế?

Gọi điện thoại cho tên kia thì chỉ nghe thấy tên đó dùng giọng điệu thoải mái của người gặp chuyện vui nói rằng không thể nói chuyện quá lâu, bởi vì đang sửa soạn hành lý cùng với Hà Thu, cuối tuần này tên kia sẽ chuyển đến chỗ ở của Hà Thu.

Phong Tiêu Tiêu mới không tin hai người bọn họ thực sự đang sửa sang lại hành lý gì đó. Có bạn gái xinh đẹp như vậy, thì đương nhiên Bành Đại Hải không có thời gian rảnh rỗi rồi, nếu như cậu cũng có bạn gái thì cũng tình nguyện ở cùng với bạn gái cả ngày.

Nghĩ đến đều là trạch nam, Bành Đại Hải có người đẹp làm bạn mà cậu thì chỉ có thể làm bạn cùng với cả phòng đầy figure (*), trên bàn máy tính để hơn trăm con figure, hay là do cái tên Phong Tiêu Tiêu này gây họa? Luôn khiến cho cho Dịch Thủy Hàn (*) bị thương như vậy.

(*)Figure có thể hiểu nôm na là dạng búp bê mô phỏng lại theo các nhân vật ở trong truyện tranh/anime/game.

(*) Dịch Thủy Hàn: Là một nhân vật trong Thần Ma Đại Bối, có xuất thân không rõ, khi mới xuất hiện trên giang hồ thì luôn ngâm nga tình ca nên bị hiểu lầm là “Danh kiếm đa tình”, bản tính “cầu học” đã học được một thân võ nghệ, nhưng sau khi vừa gặp đã yêu Lãnh Tâm Hàn mà trở thành “hộ hoa sứ giả”. Ý ám chỉ ở đây là bị hiểu lầm mà luôn cô đơn.

Phong Tiêu Tiêu bắt đắ dĩ ở trên mạng lang thang rồi quyết định vào blog của Thiên Thu xem, tìm xem có phương pháp nào trợ giúp trạch nam yêu đương hay không, không nghĩ tới bên trên blog của Thiên Thu cũng dùng kiểu chữ phóng đại trắng trợn tuyên cáo: Tôi đang yêu!

Thật sự làm người ta chán ghét mà, cái này... người người chìm trong tình yêu.

Nhưng cậu ta vẫn không nhìn được mà nhìn xuống, bởi vì phía dưới có đính kèm theo một tấm ảnh, trong tấm ảnh đó có một cái hộp vuông, bên trong có bó hoa được thiết kế đặc biệt, thật sự rất khác biệt, nhưng cũng không phải là thì gì mới lạ, trước kia cậu cũng giúp một cửa hàng bán hoa làm website, còn được ưu đãi giá cả đặc biệt, cũng mua một hộp hoa như vậy để theo đuổi con gái.

Bình thường đối với loại ảnh chụp kiểu này, Phong Tiêu Tiêu sẽ không thèm liếc, cậu thừa biết hoa trong hộp ngoại trừ hoa ở bên ngoài đều bí mật kèm theo gấu bông hoặc chocolate, nước hoa hoặc một số đồ vật khác, nhưng mà tấm hình Thiên Thu đính kèm hấp dẫn sự chú ý của cậu hơn nữa còn làm cậu thấy khiếp sợ.

[► Người kia đặt figure mà anh sưu tập vào trong chiếc hộp hoa thứ hai đưa tặng tôi, tuy tôi không có đam mê sưu tập figure, cho nên cũng không biết giá trị thật sự của figure này. Nhưng chân tình là vô giá, người kia nguyện ý đưa thứ này cho tôi, có lẽ đã chứng minh rằng địa vị của tôi ở trong lòng anh đã tăng lên. ◀]

Figure Duran Doll kia cũng không phải là đồ hiếm gặp gì, hiện tại ở Đài Loan có rất nhiều bộ sưu tập figure Duran, nhưng quan trọng là chính bạn trai của Thiên Thu đặt ở trong hộp hoa, dựa vào cái màu cam quất của con doll(*) kia, toàn bộ thế giới chỉ có mười con được đặc chế(*) bằng hợp kim, Phong Tiêu Tiêu không thể nào nhìn lầm, bởi vì đó là con figure doll mà toàn bộ những người sưu tập figure đều muốn có được.

(*) Doll: là một dòng thuộc figure. Dòng này có thể gọi bằng một tên ví von là “búp bê Anime”. Doll chế theo nhân vật Anime cũng là dòng mới nổi lên cách đây không lâu, nhưng hiện dòng này là dòng VIP nhất trong giới Figure Nhật. Những nhà sưu tầm nào có được 1 em Doll này trong tay thì quả thật đó là một niềm tự hào. Dòng Doll Anime hiện nay được biết đến nhiều nhất qua dòng Dollfie của Volks sản xuất. Để tậu được một em Doll này thì quá trình không phải là dễ. Phải có đủ tiền, và sau đó phải tìm được chỗ mua. Dòng này khác với những dòng khác là nó không bán đại trà, mà toàn bán theo chế “events limited”. Nếu không may mắn dự được một đại hội event này bên Nhật thì nếu muốn mua sau này toàn phải lùng trên các trang đấu giá với cái giá cắt cổ.

Cả thế giới chỉ có mười con, đầu tháng kia chắc bị hỏng rồi? Làm sao lại có thể tặng cho gái vậy.

Phong Tiêu Tiêu vội vàng kéo xuống, bất ngờ phát hiện ra bài post này có tần xuất xem cực kỳ cao, đặc biệt có hơn hai trăm comment, nhìn vậy càng khiến cậu muốn học máu.

Vì đối với Thiên Thu, căn bản cô không hiểu được tầm quan trọng của con figure này, thế nhưng đối với người chơi khác mà nói, hận không thể đem nó chiếm làm của riêng, thực tế Thiên Thu còn chụp vài tấm ảnh của figure, còn chụp rõ ràng ký hiệu số thứ tự năm sản xuất đặc thù, vô tình đã chứng minh con figure kia là hàng thật giá thật!

Cho nên sau khi cô đăng tải những tấm hình này, lập tức có người comment trên bài post để trả giá, nguyên ý dùng tiền mua lại con figure này, nếu có một người ra giá thì sẽ có người tiếp theo, không chỉ có người Nhật Bản, những người Mỹ thích sưu tập cũng gia nhập hàng ngũ ra giá. Con figure Duran giá lên thẳng mười tám vạn tiền Đài Loan và vẫn tiếp tục có xu hướng tăng...

Phong Tiêu Tiêu tay run run, nhấn gọi cuộc gọi trên máy tính, đợi đến khi giọng nói của thằng bạn tốt vang lên thì lập tức cầm lấy microphone trên bàn gào lên: “Bành đại Hải, tên ngu ngốc này. Sao có thể tặng con búp bê hơn ba mươi vạn cho bạn gái của ông hả? Ông bị điên à?”

Mọi chuyện đều xảy ra vào đêm đó, cuối cùng thì Bành Đại Hải và Hà cũng đã bước vào cánh cửa tình nhân thân mật, vì cô nhất quyết muốn tắt máy tính và điện thoại, ngăn cản tất cả mọi thứ có khả năng quấy rầy, anh thấy cả tinh thần lẫn thân thể hoàn toàn thoải mái, cho tới bây giờ chưa từng biết yêu đương lại là một chuyện hạnh phúc như vậy.

Sau khi đã đến ngưỡng quan hệ thân thể thân mật kia, anh có cảm giác mình đã thay đổi, trước kia Hà Thu chỉ là thay đổi bên ngoài của anh, trong lòng anh vẫn là một trạch nam, nhưng bây giờ không giống lúc trước, vậy mà anh có thể vì cô mà tắt hết đồ máy tính trong nhà.

Có trời mới biết rằng bình thường lúc công ty điện lực tiến hành sửa chữa bảo hành thì anh đều cầm laptop đi ra ngoài, ngồi trong quán cà phê rồi mở laptop ra, chờ đến khi bảo hành sửa chữa xong thì mới bằng lòng về nhà, anh là người đi đến chỗ nào cũng mang đồ vật 3C(*) bảo vệ môi trường, anh sẽ không sống nổi nếu không có mạng, không có máy tính.

(*) 3C: viết tắt tên tiếng anh từ China Compulsory Certification, hay còn được gọi là giấy chứng nhận bắt buộc của Trung Quốc. Đây là một trong những chứng nhận sản phẩm do bộ phận quản lý của Trung Quốc phát hành

nhằm đảm bảo an toàn cho người tiêu dùng. Còn có những dòng 3C được công nhận là sản phẩm thân thiện với môi trường.

Nhưng bây giờ đã không còn như trước anh đã tìm được người quan trọng hơn cả mạng và máy tính trong cái thế giới này, người đó chính là Hà Thu.

Trải qua một đêm triền miên, đang ôm Hà Thu bỗng nhiên anh có cảm giác như đang nuôi vật cưng, thi thoảng nhẹ giọng nói chuyện với cô, không cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ cả, ở bên cạnh cô, anh luôn nghĩ rằng trước kia mình đã rất lãng phí thời gian, nhưng chuyện cũ đã qua, việc anh cần làm là phải quý trọng từng giờ từng phút hạnh phúc này.

“Từ nay về sau anh sẽ chỉ yêu một mình em chứ?”

“Từ giờ trở đi trong mắt anh chỉ có em.”

“Vậy anh sẽ không liếc mắt nhìn mấy cô gái khác chứ?”

“Sau này mắt anh chỉ nhìn thấy em. Hơn nữa anh cũng không có thói quen đi đường nhìn người khác.”

Cũng đúng, ngày trước Bành Đại Hải ngay cả nói chuyện cũng tránh chứ đừng nói là nhìn vào mắt người khác, dọc đường đi đều ước gì mình có áo tàng hình bên người, ngay cả nhìn mấy em gái cũng phải đi triền lăm mới dám nhìn, hẳn là anh không có can đảm trêu hoa ghẹo nguyệt.

“Dù sao từ giờ trở đi, em đã là bảo bối quan trọng nhất của anh rồi.”

“Vậy bảo bối quan trọng nhất lúc trước của anh là cái gì?”

“Hình như anh không có vật gì thật sự quan trọng cả, máy tính có tính không?”

“Đúng rồi, trước kia anh có sưu tập figure, trong đó có con dùng tiền cũng không mua tiền đó, lúc đó anh đi công tác ở Mỹ, ở trên mạng đánh cuộc cùng một khách người Nga thắng được.”

“Rất đáng yêu sao?” Cô nhớ rằng bộ sưu tập figure của anh ở trong phòng không phải là kiểu dễ thương mà là kiểu chiến sĩ bạo lực một chút, cô không thích loại này.

“Không biết có đáng yêu hay không? Chỉ là chất liệu bằng hợp kim khác với loại figure bình thường, cũng bởi vì chất liệu khan hiếm, cộng thêm số lượng phát hành có hạn cho nên rất có giá trị đấy.”

“Có giá trị hơn cả em sao?”

“Dĩ nhiên là không thể sánh bằng em rồi, bây giờ đối với anh mà nói thì em là người rất quan trọng,”

“Quan trọng hơn cả con figure hợp kim kia sao?”

“Đúng vậy, em đã thay đổi cuộc đời anh, kéo anh ra khỏi thế giới trạch nam o bế, giống như là ông trời của anh vậy.”

Hà Thu đã từng nghĩ rằng cả đời này cô khó có khả năng nghe được những lời tâm tình này của Bành Đại Hải, bởi vì anh tuyệt đối không biết nói những lời này, nhưng anh nói chuyện lại rất chân thành cho nên mỗi lần cô nghe đều thấy cảm động muốn khóc.

“Anh như thế thật khiến em muốn gả cho anh!” Cô trêu ghẹo mà nói, “Nhưng anh yên tâm, em đã nói rồi, em không phải là Angel, sẽ không mở miệng cầu hôn anh, chỉ hy vọng chúng ta có thể vĩnh viễn vui vẻ như bây giờ, anh có thể làm chuyện anh muốn làm như cũ, chỉ cần trong lòng anh có em là tốt rồi, chỉ cần lúc em cần anh thì anh có thể lập tức xuất hiện ở bên cạnh em, như vậy là được rồi.”

Sự thỏa mãn đơn thuần kia của cô làm cho Bành Đại Hải rất cảm động, cho nên hôm sau, anh tự mình đến cửa hàng bán hoa mua hoa cho cô, giống như hộp hoa xinh đẹp kia, ngoại trừ bó hoa đẹp bên ngoài, bên trong còn có con figure hợp kim kia.

Anh rất vui vẻ không chút do dự đưa cho Hà Thu con figure kia mà anh đã từng coi như trân bảo, số lượng có hạn.

Nhưng đây là chuyện giữa anh và Hà Thu. Vì sao Phong Tiêu Tiêu lại biết anh đưa con figure kia cho Hà Thu?

“Ông còn nhớ không? Trước kia tôi đã nói qua với ông là có theo dõi một blogger nổi tiếng, tôi thường lên đọc blog của cô ấy, cô ấy viết rất nhiều về những việc xảy ra giữa nam và nữ, bao gồm 102 cuộc hẹn rất nổi tiếng.” Nhắc tới tác phẩm tiêu biểu của Thiên Thu thì nhiều lắm, trong khoảng thời gian ngắn Phong Tiêu Tiêu cũng không biết nói từ đâu.

“Hình như là có.” Bành Đại Hải chỉ có thể phụ họa theo cậu ta, nói không đầu không đuôi mơ hồ nhớ lại hình như thật sự có nhân vật như vậy.

“Hôm nay cô ấy post một bài viết mới, nói về cô ấy có bạn trai và anh ta tặng cho cô ấy một hộp quà, trước kia tôi cũng mua qua loại hộp quà này để theo đuổi con gái, hơn phân nửa đều là bao tử đá cầu (*), có đi mà không có về, đương nhiên chuyện đó khác, tôi nói cho mà biết, tôi vô cùng rõ ràng bất cứ cửa hàng bán hoa nào ở Đài Loan cùng lắm là chỉ để bó hoa trên là một khối socola hình cầu hoặc cộng thêm con gấu bông, tuyệt đối sẽ không có người chủ nào đó điên rồi mới kèm theo con figure chất lượng hợp kim, được sản xuất từ năm 1995, cả thế giới chỉ có mười con!” Phong Tiêu Tiêu kích động mà gào lên thật to.

(*) Bao tử đá cầu: phía sau là hai câu: Hữu khứ vô hồi/ Bạch nhưng đông tay. Ám chỉ người không có lương tâm. Dùng bánh bao nhân thịt

“ném” chó, nhưng bản thân con chó không cảm thấy quá đau đớn, mà người ném còn mất bánh bao.

“Cái này.... Đây đâu phải chuyện gì ghê gớm?” Tuy bình thường Bành Đại Hải không có thói quen tìm hiểu nơi sản xuất của vật sưu tầm, nhưng mấy trạch hữu (mấy người bạn đều là trạch nam) đến nhà anh đều biết con figure này.

“Có cái gì ghê gớm? Làm gì có chuyện nào trùng hợp như vậy? Số thứ tự của con figure cũng là số 8, rõ ràng figure kia đặt ở vị trí số ba đếm từ bên trái ở bên trên ngăn tủ bên phải cửa phòng làm việc của ông!”

“Cho nên ông biết con gấu kia là của tôi, thì sao?”

“Cái con figure kia cách đây hai, ba năm trước ở trên mạng đấu giá đã là ba mươi vạn tiền Đài Loan rồi, ông có biết hiện tại giá trị của nó là bao nhiêu không? Ít nhất là gấp đôi! Gấp đôi đó! Tốt nhất ông cam đoan với tôi rằng Hà Thu sẽ không bán con figure hợp kim kia đi.”

“Cô ấy sẽ không bán đâu, làm sao cô ấy có thể bán đồ mà tôi tặng cho cô ấy được.”

“Tốt nhất là thế, tên người Đức trước luôn tranh đoạt Duran số lượng hạn chế kia với tôi cũng ở trong đội ngũ trả giá, nếu tên đó cướp được con figure này thì tôi nhất định tuyệt giao với ông.”

Thật ra thì nói toạc ra chính là màn tranh giành của các trạch nam thôi, Phong Tiêu Tiêu cùng cái tên người Đức đã có nhiều năm kinh nghiệm ‘giao chiến’ trên mạng, lần nào cái tên người Đức kia cũng cướp mất thứ Phong Tiêu Tiêu yêu thích, mà lần này tên người Đức đó cũng comment trong bài viết trên blog của Thiên Thu.

“Bành Đại Hải, ông nghe rõ cho tôi, đây là mối thù quốc gia đó! Ông thử nghĩ mà coi, ban đầu mấy tên ngoại quốc kia trở về nước đã cướp đi

không biết bao nhiêu quốc bảo, lại thêm việc con figure Duran của tôi nữa, có cả con figure Andrea thần thoại năm ngoái nữa, ông biết tôi với tên người Đức đó là kẻ thù không đội trời chung mà, nếu con figure hợp kim này cũng bị tên đó cướp mất, tôi...tôi...”

“Ông nói cho rõ ràng, chẳng qua chỉ là con figure hợp kim thôi, chả có gì liên quan tới quốc bảo cả, hơn nữa tôi đã nói rồi, Hà Thu sẽ không mang đồ tôi tặng cô ấy đem bán đi đâu, bây giờ ông gửi ngay đường link kia cho tôi.”

Rất nhanh trên màn hình máy tính đã hiện lên đường link mà Phong Tiêu Tiêu gửi tới. Bành Đại Hải mở trang blog này ra, trong thời gian ngắn không biết phải chọn mục nào, vì ở đây có rất nhiều chương mục.

“Ở chỗ nào?”

“Trong mục ‘Săn giết đàn ông ăn chay’ ấy”

“Săn bắt đàn ông ăn chay?” Bành Đại Hải đọc lại một lần.

“Không sai, chẳng lẽ ông còn không hiểu đàn ông ăn chay và phụ nữ ăn thịt sao?”

“Tôi đương nhiên biết.” Mặc dù anh cả ngày ngồi trong nhà làm việc, nhưng chủ đề đàn ông ăn chay lúc trước nằm trong top mười chủ đề thảo luận, anh cũng đã xem.

Chẳng qua Bành Đại Hải không thể tiếp nhận được việc anh dĩ nhiên là đàn ông ăn chay, hơn nữa lại còn được chính Hà Thu viết ra cách ‘săn giết’

Anh vẫn còn có chút không dám tin, người kia nói mình đánh máy không nhanh, đối với mạng internet hoàn toàn không biết, dùng máy tính gì mà chậm như rùa, Hà Thu... thế mà lại là blogger ‘Thiên Thu’ nổi danh.

Chắc không phải là Hà Thu đâu! Mà Thu này có lẽ không phải Thu kia!

Anh âm thầm hy vọng tất cả điều này đều không phải là thật, nhưng khi anh mở chủ đề ‘Quà tặng của đàn ông ăn chay’, trên trang hiện lên bó hoa và hộp quà anh tặng, bên trên còn có figure Duran Doll mà người người ngày đêm đều muốn giành được...

“Ý ông là...Thiên Thu mà trước đây ông nói với tôi là...”

“Đúng, chính là dùng sắc dụ ông không thành, tôi còn tưởng ông đồng tính luyện ái, mà em gái khủng long kia chính là Thiên Thu!”

“Cô ấy là Hà Thu?”

“Vô cùng chân thật, cậu chính là người đàn ông ăn chay.”

[► Tôi bắt đầu tin tưởng tình yêu khiến cho con người ta thay đổi, khi bắt đầu cũng rất may mắn khi sự kiên trì của tôi là đúng đắn.

Hiện tại tôi đang rất hạnh phúc, hạnh phúc đến mức có cảm giác như mình bị vây trong một đám bọt khí màu hồng phấn, lúc nào cũng có thể nhẹ nhàng bay lên.

Ngày mai anh ấy sẽ chuyển đến chỗ của tôi, dĩ nhiên không phải là chuyển vào nhà tôi, mà là chuyển tới căn hộ đối diện trên cùng một tầng lầu. Bởi vì anh ấy nói như thế cho dù chúng tôi chưa ở cùng một chỗ, nhưng chúng tôi có thể nhìn thấy nhau từ xa xa.

Mấy tháng trước tôi không tin anh ấy có thể nói ra được những lời như vậy, đối với tôi mà nói, khi anh ấy nói chuyện mà không cà lăm là đã tốt lắm rồi, nhưng bây giờ khả năng nói của anh ấy đã trở lại hoàn toàn bình thường, thậm chí còn đùa giỡn với tôi, không bằng nói anh ấy càng ngày càng trở nên hài hước, hay là bởi vì chúng tôi ở cùng một chỗ quá mức

hạnh phúc, cho nên việc gì cũng có thể khiến cho chúng tôi ngây ngốc cười được.

Song phải rời khỏi chỗ giống như là quán rượu này, tôi có chút không nỡ, dù sao nơi đây cũng đã lưu lại nhiều kỷ niệm của chúng tôi.

Thỉnh thoảng sợ thang máy sẽ dừng lại, trong thang máy thường có những cô gái trang điểm đậm thường lui tới trong quán rượu trên người còn phát ra mùi khói thuốc lá nồng nặc; mà đèn trong hành lang chấp chờn đã một tuần lễ rồi, cuối cùng cũng tắt ngóm, chỉ phản chiếu lại chút sáng của huỳnh quang; cái biển quảng cáo khổng lồ canh trên cửa sổ bị tôi vụng trộm khoét một lỗ để cho ánh mặt trời chui vào, phòng của anh ấy có trần đen thui, luôn luôn đóng cửa, còn treo một chiếc bảng ‘Cấm làm phiền’ trên cửa phòng làm việc; rõ ràng là có chỗ cho sáu người, lại luôn chỉ có hai người ngồi trên ghế dựa của bàn ăn; trên lầu luôn có tiếng bước chân của mấy cô gái làng chơi mang giày cao gót đi đi lại lại....

Bắt đầu từ ngày mai, chúng tôi sẽ phải chuyển khỏi nơi đó, bắt đầu một cuộc sống mới, một...trang mới.

Tại đây, tôi muốn cảm ơn những người bạn đã khích lệ tôi dũng cảm theo đuổi tình yêu của mình, cũng muốn dùng kinh nghiệm của mình để khuyến khích một người bạn luôn luôn nghĩ rằng mọi thứ không thể xảy ra, hạnh phúc có lẽ đang ở ngay bên cạnh bạn, đứng dậy là có thể chạm vào nó, mong bạn hãy tin tưởng vào tình yêu, cũng như tin tưởng vào chính mình.

Tôi đang đợi mùa xuân...đến ◀]

Hà Thu mới post lên một bài viết mới nhất, cũng không có thời gian xem comment, bởi vì vội vàng chuẩn bị mọi thứ xong xuôi để tới chỗ của Bành Đại Hải nấu bữa tối.

Đây là lần cuối cùng bọn họ dùng cơm ở chỗ đó, đối với những người đang yêu mà nói, mỗi một việc nhỏ cũng có thể coi như là việc lớn, ví dụ

như lần đầu tiên đi ăn cùng nhau, nơi lần đầu tiên nắm tay, ngày mà lần đầu tiên trao nhau nụ hôn, lần đầu tiên hai người cùng đi xem phim.... Mà lần cuối cùng bọn họ cùng ăn cơm ở căn phòng đó cũng bị cô biến thành một ngày lễ trọng đại.

Cô mua một nồi lẩu giống như lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, cùng với món gà nướng mà cô đã dành thời gian cả một buổi chiều ở nhà để làm, và món tráng miệng khoai môn sữa tươi mà anh thích nhất ngay từ lần đầu tiên ăn thử.

Mang theo mùi thức ăn thơm ngào ngạt, cô đi thang máy lên lầu, đứng chờ ở trong này cô thấy những hình ảnh đã từng trải qua ở đây như một cuốn phim hiện ra trước mắt, ra khỏi thang máy, cô cố ý ngẩng đầu nhìn chiếc bóng đèn xám xịt kéo dài hơi tàn đang hắt ra chút ánh sáng của huỳnh quang, đi qua hành lang âm u có bật đèn cũng như không, tới trước cửa nhà Bành Đại Hải.

Cô vừa mới lấy chìa khóa ra thì anh đã mở cửa.

“Sao anh biết là em tới rồi? Là thần giao cách cảm sao?” Cô cười với anh, phát hiện sắc mặt anh không giống với ngày thường, có vẻ rất lạnh lùng.

“Anh đang đợi em đây.”

“Không phải em đã nói với anh là hôm nay em sẽ đi mua nồi lẩu sao? Chính là nồi lẩu ở cửa hàng lẩu lần đầu tiên chúng ta gặp mặt đó! Để ăn mừng tối cuối cùng chúng ta ở đây ăn bữa tối, em còn đặc biệt....” Cô vừa nói vừa giơ chiếc túi trong tay lên dường như muốn nói cô đã chuẩn bị bữa tối rất tỉ mỉ.

Thế nhưng Bành Đại Hải lại cắt đứt lời cô nói: “Hà Thu, anh không có ý định rời khỏi nơi này nữa...”

Ý VỮNG TÌNH THÂM

Liên Á Lệ
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Edit: Tiểu Ngạn

Hà Thu cố gắng muốn giải thích nhưng dù chỉ một chữ Bành Đại Hải cũng không nghe lọt tai.

“Mọi thứ giữa chúng ta, chỉ là do em tử mĩ thiết kế tính toán, em thật sự nghĩ em có thể đùa bỡn người khác trong lòng bàn tay mình sao? Em nói đúng, thật sự em không giống Angel, ít nhất Angel còn dứt khoát nói cho tôi biết tất cả, mà không phải như em yên lặng đặt bẫy, dụ ta rơi vào cạm bẫy!”

“Anh nghĩ em là người hư tình giả ý (*), âm thầm muốn nắm anh trong lòng bàn tay?”

(*) Hư tình giả ý: Chỉ sự giả dối nhiệt tình bên ngoài, nhưng thật lòng thì không phải vậy

“Dĩ nhiên là không phải, không phải em viết rất rõ ràng, em là sẵn giết tôi sao?”

Gã đàn ông ăn chay bỗng nhiên biến thành sư tử dữ dội mãnh, gương nanh múa vuốt nói ra là cảm nhận lúc sau của anh, còn ở trước mặt cô, dùng sức đóng cửa lại.

Hà Thu ngây ngốc đứng ở cửa lúc lâu, cho đến khi cô nàng Tiểu Hoan ở sát vách ra khỏi cửa, tiếng giày cao gót bước đi trên hành lang, mới tỉnh táo lại.

Đang chờ thang máy đến, ngọn đèn huỳnh quang u ám trên đầu Hà Thu thật sự đã tắt ngấm rồi.

“Đèn này vẫn là hỏng rồi.” Tiểu Hoan lẩm bẩm như nói một mình, “Cứ lập lòe lâu như vậy, không hỏng hẳn cứ lúc sáng lúc tối, đến bây giờ, cuối cùng cũng có thể thay đèn mới rồi.”

Dễ nhận thấy, Hà Thu đối với đèn huỳnh quang một chút hứng thú cũng không có.

Tiểu Hoan không hồ là người lẩn lộn trong xã hội, lập tức nói sang chuyện khác, “Giống như đàn ông vậy, tình cảm đã hết, lại chuyển sang một ngọn đèn mới là tốt rồi, chị em à tự mình cố gắng nhé!”

Hà Thu vẫn yên lặng như cũ, vẻ mặt đau khổ, nước mắt rưng rưng.

Tiểu Hoan nhìn vậy thật sự không đành lòng, che miệng nói thì thầm: “Vừa rồi tôi cũng nghe thấy hai người cãi nhau, tôi thật không muốn đi ra, nhưng mà giờ đi làm bị muộn rồi, thật sự không thể tiếp tục kéo dài nữa, đành phải đi ra. Tính tình của anh Đại Hải bình thường rất tốt, ngay cả tiền thuê nhà ba tháng của tôi chậm trễ chưa nộp, anh ý cũng chưa làm mặt xấu để cho ta nhìn, vậy nên chuyện của hai người chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, tình yêu vốn không thể nào thuận buồm xuôi gió! Chờ sự việc qua đi... Có khi ngày mai anh ấy sẽ tìm cô xin lỗi chịu tội cũng nên.”

Hà Thu không nghĩ tới mình tới mức cần một cô gái làm ở quán rượu an ủi, cố gắng nở một nụ cười dịu dàng với Tiểu Hoan, làm thế nào cũng không cười nổi, nhưng nước mắt đã có vài giọt rơi xuống.

Vậy là hạnh phúc của cô đã như bong bóng xà phòng, thật sự là tan biến.

Phong Tiêu Tiêu vài lần gọi điện cho Bành Đại Hải, nhưng tên kia luôn nói cậu ta không muốn nói chuyện, sau đó tắt luôn cuộc trò chuyện.

Mà sau bài viết mới “Thiên Thu chờ mùa xuân!” cũng có một vài viết nhưng chỉ có tiêu đề: Mùa đông tới! Cũng rất thần bí không viết thêm gì bên trong, rõ ràng mùa đông là chỉ về vấn đề tình cảm lạnh lẽo, nhất định là Hà Thu và Bành Đại Hải đã xảy ra chuyện.

Hơn nữa, gel vuốt tóc Hà Thu đưa cho cậu, sau một thời gian bị sử dụng điên cuồng, đã không còn nhiều, cậu phải đi tìm ra cái nơi Hà Thu mua mới được, mượn danh việc nghĩa xong, xông thẳng vào pháo đài của trạch nam Bành Đại Hải.

Thật sự thì Bành Đại Hải không chút nào tình nguyện mở rộng cửa, may mắn là Phong Tiêu Tiêu biết trạch nam cần gì, giơ hộp cơm rang trong tay lên.

“Tôi có mang đồ ăn đến này.”

Đương nhiên Bành Đại Hải không gây khó dễ cho bụng của mình, anh đã sớm đói bụng, chỉ là do thói quen được Hà Thu nâng niu trong lòng bàn tay hầu hạ, ngay cả đồ ăn trong nhà cũng không còn.

Cửa vừa mở ra, Phong Tiêu Tiêu không khỏi thấy phát sợ, Bành Đại Hải vốn đã thoát khỏi giờ đã bị đánh hiện nguyên hình mẫu trạch nam, đầu tóc rối bù, kính đen, cũng với bên dưới chiếc quần đùi phong cách biển Hawaii hoàn toàn không phù hợp.

“Mùa đông cũng đến rồi! Bên ngoài chỉ có mười một độ, ông vẫn còn mặc quần đùi? Lông chân của ông đủ dài để giữ ấm sao?”

“Không còn cách nào, tôi hết quần mặc.”

“Không phải Hà Thu mua cho ông rất nhiều quần sao?”

“Không có thời gian giặt.”

“Sớm biết như vậy, sao còn bắt đầu! Bây đặt bộ dạng hạnh phúc qua ngày, giờ biến mình thành như vậy, ông nói xem nào, làm sao ông làm Hà Thu tức giận bỏ chạy rồi?”

“Tôi làm cô ta tức giận bỏ chạy? Ông biết cô ta làm gì với tôi không?” Nói đến đây, Bành Đại Hải lại thấy tức giận. “Cô ta sẵn giết tôi! Cô ta sẵn giết tôi đó! Ông có tưởng tượng được không người con gái dịu dàng tốt đẹp, mặt luôn mang theo nụ cười, vậy mà âm thầm dùng thủ đoạn sẵn giết tôi!”

Quả thật anh giống như con khỉ bị đùa giỡn! Anh còn tưởng rằng Hà Thu sẽ như lời cô ta nói, sẽ không giống Angel theo đuổi mình, nhưng theo những gì cô ta viết ra, cô ta thật sự sâu không lường được, giả vờ ngu ngốc không biết gì ở trên lĩnh vực máy tính, luôn nói muốn hỏi anh, thật ra đã có năm năm viết blog!

“Ở trước mặt của tôi, cô ta còn làm bộ gõ phím không tốt, ông cũng biết hàng năm cô ta đều có tên trong bảng xếp hạng top 100 blog!”

“Năm nay cô ấy đứng vị trí thứ bảy!” Phong Tiêu Tiêu bổ sung nói rõ, “Bởi có con figure kia, tất cả mọi người trên thế giới đều truy cập vào blog của cô ấy, con figure đó giá đã lên đến chín mươi vạn, sau đó mọi người lại bị những bài viết thất bại trong hẹn hò của cô nàng hấp dẫn, đương nhiên, chuyên mục ‘sẵn giết người đàn ông cỏ’ cũng có công lao, xem qua có vẻ chưa đến cuối tuần có thể đánh bại được mục thất bại trong hẹn hò rồi...”

“Loại thắng lợi này, nghe một chút cũng không khiến kẻ khác vui vẻ.” Bành Đại Hải cảm thấy mình thật sự bị ức hiếp, ngay cả con figure trân quý nhất cũng làm tế phẩm dâng lên cho cô ta, thật sự là đầu heo mà!

“Bành Đại Hải, ông điên rồi sao?”

“Phải tôi điên rồi đây! Tôi tám trên mười là bị điên rồi, mới đem con figure số lượng hạn chế kia đưa cho cô ta.”

“Dù sao cô ấy cũng sẽ không bán cho lão bên Đức kia, có làm sao? Cô ấy viết ai cô ấy cũng không bán.”

“Thì làm sao? Con figure vẫn ở trên tay cô ta mà.”

“Ở trên tay cô ấy thì làm sao? Con figure của ông cất trong hộp tủ đã bao nhiêu năm? Một năm ông có mấy lần sẽ ngẩng đầu nhìn thấy nó! Con figure đó ở trên tay của Hà Thu, ít ra còn thường xuyên được cô ấy nhìn bằng ánh mắt yêu thương.”

“Làm sao ông vẫn luôn thay cô ta nói chuyện? Cô ta là kẻ thù chung của trạch nam đó!”

“Sai!” Phong Tiêu Tiêu lắc đầu, nói rất hùng hồn: “Hiện tại cô ấy mới chính là nữ thần trạch nam! Mặc kệ là ở thế giới ảo hay là trong cuộc sống thật, cô ấy đều đã xứng đáng với biểu tượng nữ thần trạch nam rồi. Trong thế giới ảo, Thiên Thu có quan điểm độc đáo, vậy nên ở trong đám người tục tũn lại có con mắt tinh tường chọn trạch nam để theo đuổi tình yêu, cho dù cô ấy dùng từ ‘săn giết’ ý có vẻ quá mạnh bạo, nhưng mà mặc kệ như thế nào, ông chỉ có ở cùng cô nàng mới có thể ăn no, điều tuyệt nhất là cuộc sống vì vậy mà lên đến đỉnh cao của hạnh phúc, rất nhiều trạch nam muốn bị cô ấy săn giết đấy. Cô ấy tình nguyện ngồi xe một tiếng đồng hồ chỉ để mua một bát mì cho ông, mất hai tiếng ngồi xe, giúp ông mua bánh ngọt ở cửa hàng nổi tiếng, thậm chí mất ba tiếng đồng hồ, mua cho ông một bát canh thịt bò... Ông tự soi gương đi. Ông là tên trạch nam ở nhà mặc quần đùi, phúc khí ở đâu ra có thể giúp ông tìm được một người phụ nữ tốt như vậy?”

“Cửa hàng bánh ngọt nào mà cần ngồi xe hai tiếng?”

“Thì là bánh cuộn kem sữa dê đang rất nổi danh đó! Ở Nghi Lan đó!”

Bành Đại Hải đã ăn vài lần...đương nhiên anh nhớ kỹ cái bánh cuộn kia, lẽ nào mỗi lần đều là cô ngồi xe mấy tiếng để mua sao? Không phải chứ?

Đã là thời đại nào rồi, phục vụ tận nhà đang là xu hướng phổ biến mà.

“Không phải là chỉ cần cô ta đặt ở trên mạng là được sao? Không cần phải đến tận nơi mua mà?”

“Cô ấy nghĩ tự mình đi mua trong ngày thì đồ mới sẽ ăn ngon hơn, ông cũng chưa đọc những nội dung mà cô ấy viết kia sao?”

Đúng là chưa đọc...Bành Đại Hải âm thầm nghĩ, nếu có cũng chỉ là lướt qua một chút, bởi vì lúc đó anh chỉ vừa nhìn thấy mục ‘săn giết đàn ông ăn chay’, hơn nữa lúc trước có một bài viết nói đến vụ sắc dụ thất bại ngày đó, do một đám người cung cấp ý kiến, ngay cả tay bị trật cũng là do đám người trên mạng đề nghị... Bảo anh thấy thế làm sao mà không nổi giận?!

Đáng giận nhất chính là cô luôn miệng nói với anh rằng cô sẽ không giống Angel chủ động trèo lên giường của anh, điều này chẳng phải là tuyệt hơn? Cô không chủ động, nhưng đùa giỡn tính kế, khiến cho anh ngu ngốc nhào tới.

“Ông hãy nhìn những chuyện mà cô ấy đã làm cho ông, một chút cảm động cũng không có sao? Ông có biết rất nhiều trạch nam vì thế mà cảm động tới mức rơi lệ không! Mặc kệ vì cái gì, một cô gái tận tâm tận lực ở bên cạnh ông, chăm sóc ông, tấm lòng như vậy đó! Thành ý có thể cảm động trời cao, chẳng lẽ không thể khiến ông cảm động?”

“Tôi chỉ cảm thấy mình bị gài bẫy!”

“Mọi người cùng giúp một tay thôi! Tàu điện nam, ông đã xem qua chưa? Tàu điện nam không phải vì thích một cô gái mới lên mạng cầu cứu, để mọi người dạy tên đó theo đuổi tình yêu như thế nào sao. Vì sao ông nhận thấy sự nỗ lực của tàu điện nam, lại không thể hiểu được thành ý của ‘phụ nữ ăn thịt’ vậy?”

“Tôi...cô ta... Dù sao thì từ này về sau, tôi sẽ gặp lại cô ta nữa.”

“Sai sai sai!”

“Lại sai ở đâu?”

“Ông rất khó sẽ không nhìn thấy Hà Thu, gần đây cô ấy mới quay trở lại làm việc, ở trong công ty nội y chụp một loạt ảnh quảng cáo...ông cũng biết...làm quảng cáo cho công ty nội y, vì thế...” Phong Tiêu Tiêu vươn hay tay, chỉ vào ngực mình.

“Ý của ông là...”

“Ông có thể ở trong khu vực giao diện của các diễn đàn lớn nhìn được, nói tóm lại, dáng người ngực khủng của cô ấy đã trở thành mấy em gái trẻ tuổi đáng yêu, thành nữ thần trạch nam thế hệ mới rồi.”

“Hà Thu, đi ăn cơm không?”

“Ngày hôm nay mình có việc bận rồi.”

Mạnh Nhân Tuệ không tin là cô nàng này có việc gì. Trước đây Hà Thu chưa bao giờ là người khó hẹn gặp như vậy, từ khi tình cảm của cô và Bành Đại Hải tan vỡ, gần như là...không bao giờ ra cửa nữa.

“Nữ thần trạch nam à, cả ngày cậu đều làm ỗ ở trong nhà, vậy thì có việc gì đây?”

“Mình không muốn ra ngoài.” Hà Thu có chút hối hận khi chụp cái quảng cáo nội y kia, tuy gợi cảm mà không tục, cũng đã nhanh chóng đẩy sự nghiệp của cô lên một đỉnh cao mới, ngồi trên ngai vàng của nữ thần trạch nam, nhưng cô vẫn không có tâm trạng vui vẻ để làm thêm việc gì.

Lúc từ chối những lời mời đóng quảng cáo khác, phim điện ảnh và phim truyền hình, có nói là sẽ xem xét nhận công việc mới, thật ra cả ngày cô đều

ở nhà, ngay cả máy tính cũng không bật, cứ nằm như vậy.

Những lời Bành Đại Hải nói với cô giống như những viên đạn bắn về phía thân thể cô, khiến cho cô có cảm giác bị trúng đạn mà ngã xuống đất, từ ngày đó đến nay cô bắt đầu có thói quen nằm khắp nơi, lúc này nghe điện thoại của Mạnh Nhân Tuệ, cô vẫn đang nằm trên thảm ở phòng khách.

“Cậu đã không muốn ra khỏi cửa, vậy mình mua rượu đến nhà cậu, cùng cậu uống mấy chén, cậu thấy thế nào?”

“Được!” Rượu không thể làm giảm bớt cảm giác đau đớn ở trong lòng cô, mà cô thật sự cũng cần người bầu bạn, Mạnh Nhân Tuệ là một người bạn rất tốt, tuy không giống Bành Đại Hải sẽ ôm lấy cô, cho cô một tình yêu thoải mái, thế nhưng tình cảm nào ở trên thế giới này cũng đều đáng quý, ít nhất lúc cô thất tình, Mạnh Nhân Tuệ nguyện ý đến nhà cô cùng cô uống vài chén.

Không lâu sau, hai cô gái ngồi trên thảm ở phòng khách uống rượu, cùng xem bộ phim tình yêu kinh điển, thấy kết cục hạnh phúc, vẻ mặt của Hà Thu có vẻ rất mất mát.

“Đúng rồi! Vừa rồi lúc tới đây thấy ánh trăng cũng được! Hôm nay là ngày trăng tròn rồi!” Mạnh Nhân Tuệ quyết định hết sức tách tình cảm ra khỏi câu chuyện.

“Thế sao?!” Hà Thu vẫn không có tinh thần, nằm ở trên thảm, duy trì tư thái vì bị đạn bắn trúng mà ngã xuống đất.

“Đúng vậy! Mình nhìn ánh trăng cũng không bị áng mây nào che khuất dù chỉ một chút.” Mạnh Nhân Tuệ đi về phía cửa sổ sát đất, kéo rèm cửa sổ rất nặng ra, ngửa đầu nhìn, quả thật thật ở trên bầu trời có một vầng trăng không bị bất kỳ công trình kiến trúc nào che khuất. “Nhìn cũng được! Hà Thu cậu tới xem một chút đi...”

“Cậu cứ xem đi! Tết Trung Thu đã qua, bây giờ mình cũng không có tâm tình mà ngắm trăng.”

“Ô? Đó là cái gì?” Mạnh Nhân Tuệ vốn chỉ định nhìn ánh trăng, ánh mắt lại không tự chủ được bị cảnh tượng ở phía dưới đối diện cửa sổ thu hút: “Hà Thu! Hà Thu! Cậu mau tới nhìn xem.”

“Mình không nhìn ánh trăng!”

“Không phải là ánh trăng, cậu mau đến nhìn đi!”

Hà Thu lười biếng bò về phía Mạnh Nhân Tuệ, ngay cả đứng lên cũng không muốn đứng, quỳ gối bên cạnh cửa sổ sát đất, vén một góc rèm cửa lên, sau đó nhìn về phía bầu trời.

Cũng chỉ là ánh trăng thôi mà! Nhìn như thế nào đi nữa cũng không khác bình thường nhiều lắm, đều tròn như nhau, không có gì thay đổi, có gì mà kinh ngạc vậy?

“Là đối diện, cậu nhìn đối diện đi.”

Đối diện với cô là tầng trệt, trước cửa sổ sát đất là một con con gấu bông to bằng người, cho dù là buổi tối, chủ nhân vẫn cẩn thận tỉ mỉ đặt mấy ngọn đèn trên đầu con gấu, trong lòng con gấu bông đang ôm một hộp hoa hình vuông, mà trên cửa sổ sát đất dán một chữ SORRY thật to, size chữ đủ để cô có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đó là do anh làm!

Chỉ nhìn thoáng qua, Hà Thu liền nhanh chóng trốn phía sau rèm cửa sổ.

Từ trước đến giờ, rèm cửa sổ của cô vẫn luôn kéo lên, mỗi lần cô nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhớ đến lời anh nói trước khi anh chuyển đến, cho dù hai người không ở cùng một chỗ, cũng có thể ở phía xa xa nhìn nhau, cô

gần như không chịu nổi. Vì vậy kéo rèm cửa xuống, để đừng nhớ lại từng kế hoạch bọn họ đã bàn với nhau.

Ít nhất đã qua mấy tuần rèm cửa chưa hề được kéo lên, cho nên cô căn bản không biết đối diện xảy ra chuyện gì.

Đại Hải chuyển tới sao? Anh...Anh muốn đi gặp cô nói lời xin lỗi sao?

Rất nhiều câu hỏi liên tục xuất hiện trong lòng của cô, nhưng có Mạnh Nhân Tuệ ở đây, nghi ngờ của cô cũng từng cái từng cái được giải đáp.

“Bản thông báo xin lỗi của tên kia cũng lớn quá nhỉ!” Mạnh Nhân Tuệ thấy cô tránh vào trong nhà, dứt khoát đọc lên mấy chữ mà Bành Đại Hải dán ở trên cửa sổ sát đất... “Đợi Thiên Thu tha thứ cho Đại Hải. Làm sao đây? Tên kia cũng đã nói xin lỗi rồi! Cậu nhìn đi, Bành Đại Hải cũng đã nói lời xin lỗi với cậu rồi! Cậu có muốn tha thứ cho tên kia không?”

Hà Thu lại vén một góc rèm cửa lên lần nữa, muốn xác định một chút xem có phải Mạnh Nhân Tuệ nhìn sai.

Trên cửa thủy tinh thật sự có lời xin lỗi anh viết, viết anh đang đợi cô tha thứ...Mắt lại nhìn về phía con gấu bông to như người kia, cô nhìn thấy trên ngực con gấu kia có một trái tim bị vỡ.

Cô hiểu...Cô đều hiểu...

“Cậu có muốn tha thứ cho tên kia không?” Mạnh Nhân Tuệ hỏi đến.

“Mình...” Hà Thu có chút bối rối. Cô đau đớn, thất tình là một, à hai tháng rồi, bây giờ hạnh phúc giống như đang quay lại cùng với cô, cô nên đón nhận nó? Hay là...

Cô bò lại vị trí cũ, nằm ở trên thảm, đây đã là thói quen của cô, thế nhưng lúc này khi cô lại nằm xuống, đã không còn cảm giác như vì bị trúng

đạn mà ngã xuống nữa.

“Hà Thu, cậu đừng có nằm trên mặt đất nữa! Người cậu yêu đang nói xin lỗi với cậu kìa, cậu biết tình yêu chân thành trên thế gian này khó tìm thế nào không? Có người có khi cả đời cũng....”

Hà Thu bỗng nhiên từ mặt đất đứng dậy, mở cửa, ngay cả giày cũng không đi, vội vã chạy ra ngoài.

“Xem ra cô nàng cũng biết đấy...” Mạnh Nhân Tuệ nở nụ cười, xoay người kéo rèm cửa sổ ra, đi ra ban công, lấy tay chống cằm, dự định thưởng thức màn kịch tái hợp đặc sắc ở đối diện.

“Hà tiểu thư!”

Nhân viên quản lý thật khó có thể nhìn thấy Hà Thu, gần đây cô giống như là biến mất, rất ít khi xuất hiện ở cổng khu chung cư, cuối cùng cũng xuất hiện rồi, tuy có chút kinh ngạc khi thấy cô đi chân trần, nhưng vì lịch sự nhân viên quản lý vẫn tỏ ra không có gì.

“Đây là Bành tiên sinh dặn tôi phải đưa tận tay cô.”

Đó là một chiếc chìa khóa có móc khóa là phiên bản thu nhỏ của chú gấu bông to bằng người kia, đó là chìa khóa nhà mới của Bành Đại Hải.

Hà Thu nói lời cảm ơn xong, vội vàng lao như bay, vượt qua sân rộng, đi qua đại sảnh, đi vào thang máy, ấn xuống dãy số quen thuộc, lòng của cô vẫn còn hoảng loạn, không biết cô hấp tấp như vậy đi tới nơi này có thể sẽ mang đến cho cô bao nhiêu thương tổn, nhưng cô không ngăn được ham muốn muốn được trở về bên cạnh Đại Hải.

Chỉ cần anh yêu cô, cái gì cô cũng nguyện ý! Cô vẫn luôn như vậy.

Cửa thang máy vừa mở ra, cô thở dốc chạy đến trước cửa nhà Bành Đại Hải, chân vẫn còn chưa đứng vững, hai tay run run còn chưa kịp cắm chìa khóa vào ổ khóa, cửa đã từ từ mở rộng ra.

Bành Đại Hải cao lớn đứng ở bên trong cửa, giang hay tay ra nghênh đón cô.

Hà Thu không hề suy nghĩ, nhào thẳng vào lòng anh.

Anh thuận theo ôm cô thật chặt vào trong ngực: “Xin lỗi, Hà Thu, anh thật sự rất xin lỗi, đều là lỗi của anh.”

Nghe thấy anh không ngừng nói lời xin lỗi, cô đem tất cả những uất ức từ trước đến nay đều bộc phát, lại một lần nữa có được sự vui vẻ khi nhận được tình yêu, quá nhiều tâm trạng hòa bới nhau, khiến cho cô không thể không chế mà khóc.

“Anh nói người ta là loại phụ nữ lòng dạ sâu xa, tâm cơ thâm trầm...”

“Là anh không nhìn thấy được lòng tốt của em, không có não, nên mới ra lời nói ra nấy lời nói ngu ngốc như vậy.”

“Anh nói người ta sẵn giết anh...”

“Anh vẫn luôn được em nuôi dưỡng cao lớn khỏe mạnh, thân thể khỏe mạnh, ở cùng một chỗ với em, anh mới có có hội sống lâu trăm tuổi...”

“Anh còn nói người ta...”

Bành Đại Hải không để cô nói hết câu, đã cúi xuống hôn cô, giống như là muốn bù đắp cho nỗi nhớ chia xa này, hôn cô thật sâu thật lâu.

“Anh yêu em.” Anh nói với cô lời nói thật lòng, “Từ lúc có em, anh đã biết đời này anh không thể không có em. Anh rất yêu Thiên Thu, xin em hãy ở bên cạnh anh, được không?”

Hai mắt Hà Thu đọng đầy nước mắt nhìn anh, ngoại trừ gật đầu, cô không biết làm sao để nói với người đàn ông mà mình yêu nhất.

“Sao anh biết người ta sẽ tới? Trùng hợp như vậy, anh lại mở cửa ra?”

“Mạnh Nhân Tuệ gọi điện nói cho anh..”

“Quả nhiên...” Hà Thu nhìn về phía cửa sổ, chỉ thấy Mạnh Nhân Tuệ vẫn còn đứng ở trên ban công nhà mình, cầm máy ảnh trên tay, vừa chụp ảnh vừa vẫy tay.

“Em có một đám người mưu trí trên mạng giúp em theo dõi tình yêu, anh cũng có đội nhóm của mình đó!”

“Không phải anh rất tức giận bọn em ở trên mạng nghiên cứu làm sao để anh rơi vào bẫy sao?”

“Anh còn cách nào khác? Anh là một gã đàn ông ăn chay rơi vào lưới tình của em, lúc rơi vào lưới tình, cũng không thể tự thoát ra được rồi.”

“Càng ngày anh càng biết ăn nói rồi, em thấy anh ngày cách xa thân phận người đàn ông ăn chay rồi.”

“Để bảo vệ sự an toàn của mấy người đàn ông ăn chay khác, từ nay về sau anh sẽ ít nói, để cho tất cả lực chú ý của em đều đặt lên anh, toàn tâm toàn ý săn giết anh là được rồi.”

“Anh đã thay đổi rồi, trước đây nói cũng không rõ ràng lại còn nói cà lăm, bây giờ xin anh có thể bớt nói được không?”

“Dĩ nhiên, chỉ cần anh chủ động hôn em là được mà.”

Lại thêm một nụ hôn nồng nhiệt nữa, đem trái tim của hai người buộc chặt, điệp vụ săn giết chính thức kết thúc.

-Hoàn-